

διεθνιστική προ(σ)κληση

το περιοδικό της "εργατικής δημοκρατίας"

ΤΕΥΧΟΣ 4

ΝΟΕΜΒΡΗΣ '90 ΓΕΝΑΡΗΣ '91 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΤΙΜΗ 1.00 σεντ

ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΤΟΥΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Διεθνιστική Προ(σ)κλήση

Το περιοδικό της

"ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ"

Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 476965

Υπευθυνος για τον νομο
Κ. Αγιομαριτης

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

«ΕΝΔΟΤΙΚΟΣ» ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΣΜΟΣ

Το '88, μας πληροφορησε ο πρόεδρος Βασιλείου αμέσως μετά την υποβολή αίτησης ένταξης στην ΕΟΚ, θάταν λάθος αν κάναμε αυτή την αίτηση. Το '90 όμως είναι σωστό.

Μια δήλωση που δείχνει προς τα που έχουν αλλάξει τα πράγματα. Τώρα, όλοι οι θιασώτες της λύσης με διάλογο δηλώνουν ότι δεν θέλουν να ξαναρχίσει ο διάλογος παρα μόνο αν υπάρχουν "εγγυήσεις" ότι θα είναι ουσιαστικός, ότι "θα καταληξει σε λύση" και άλλα παρόμοια.

Δυσκόλα λοιπόν μπορεί να ξεχωρίσει κανείς σήμερα την πολιτική των "ενδοτικών" από την χθεσινή πολιτική των απορριπτικών. Βεβαία οι τελευταίοι σήμερα έχουν προχωρήσει πολύ πιο μακριά. Θέλουν καταγγελία των παλιών συμφωνιών κορυφής, ενώ πίσω από τις δηλώσεις τους μπορεί κανείς να ακούσει να χτυπούν τα τυμπάνα του πολέμου.

Όχι ότι η "ενδοτική" κυβέρνηση μένει πίσω. Το 1990 γνώρισε το ψηλότερο βαθμό στρατιωτικοποίησης: Μεγάλη αύξηση των στρατιωτικών δαπανών. Παρουσιάζονται θριαμβευτικά διαφορά νέα όπλα σε παρελάσεις. Αυξάνεται η "εκτακτη εισφορά για την άμυνα". Συγκροτούνται τα "ταγματα εθνοφυλακής". Ολοκληρώνουν την εκπαίδευσή τους οι πρώτες στρατιωτικές. Ξαναρχίζουν οι διωξεις εναντίον στους αντιρρησίες συνείδησης από τα στρατοδικεία.

Εκείνο όμως που νοιώθει έντονα πολύς κόσμος τον τελευταίο χρόνο είναι η αύξηση των ασκήσεων των εφεδρών. Οι μονοήμερες διαδέχονται τις τετραήμερες και τις εξαήμερες ασκήσεις, και οι νυχτερινές τις ημερησίες. Για πρώτη φορά εμφανίζονται στις εφημερίδες επιστολές από εφεδρους που διαμαρτυρούνται για την ταλαιπωρία από όλον αυτόν τον милитарιστικό ζήλο. Φαίνεται λοιπόν ότι οι δηλώσεις στο ραδιο-Πρώτο από τον υπουργό Άμυνας και τον αρχηγό της εθνοφρουράς ότι θέλουν να κάνουν τους εθνοφρουρούς "να θέλουν να μπορούν και να ξέρουν να πολεμήσουν" δεν ήταν απλά παχια λογία.

Αυτή η σκληρυνση της επίσημης πολιτικής περιλαμβάνει και τριπλασιασμό των κονδυλίων για την "διαφώτιση" για το κυπριακό στο εξωτερικό (θυμάτε κανείς ότι παλιότερα ΔΗΣΥ και ΑΚΕΛ αρνήθηκαν πολύ μικρότερα ποσά για τον ίδιο σκοπό στην

κυβέρνηση Κυπριανού;). Η πιο χοντροκομμένη εκφραση της είναι η παρουσίαση της συνδέσης ΡΙΚ - ΕΤ1 σαν εστία και τηλεοπτική Ένωση, ενώ η πιο κίτς ήταν οι εορτασμοί των τριανταχρονών της Κυπριακής Δημοκρατίας, όπου μέσα στους καπνούς και τα λείζερ ξαναζωντανέψε η ενωσιολογία με τον πιο επίσημο τρόπο.

Πολλοί που ψηφισαν τον Βασιλείου έχοντας αυταπάτες ότι θα ακολουθούσε μια λιγότερο σωβινιστική πολιτική, σήμερα αναρωτιούνται που διαφέρει από τον Κυπριανού.

Το αποκορύφωμα βεβαία ήταν η υποβολή αίτησης ένταξης στην ΕΟΚ, όπου το ΑΚΕΛ έμεινε μόνο του να κρατά τα "ενδοτικά" προσχήματα. Το "ανανεωτικό" ΑΔΗΣΟΚ, που η σημερινή ηγεσία του, πριν την διασπαση από το ΑΚΕΛ, είχε εμφανιστεί σαν το πιο ακραίο κομμάτι του "ενδοτισμού" (ο Ζιαρτιδής είχε χαρακτηρίσει "πολιτικό λαθρεμπόριο" το σύνθημα για επιστροφή όλων των προσφύγων), υποστήριξε την υποβολή αίτησης - την πιο επιθετική ενεργεία των ε/κ αστών τα τελευταία χρόνια.

Τίποτα το παραξένο δεν υπάρχει σε αυτές τις στροφές του ε/κ πολιτικού κόσμου. Πάντα λέγαμε ότι ο "ενδοτισμός" της επίσημης ε/κ πολιτικής ήταν ευκαιριακός, καθοριζόταν από κάποιες αστικές επιλογές, και δεν είχε καμία ειλικρινή φιλειρηνική και επαναπροσεγγιστική διάθεση. Ότι δεν είχε καμία ουσιαστική διαφορά από τον απορριπτισμό, του οποίου η πολιτική καθορίζονταν και αυτή από επιλογές κάποιων άλλων στρωμάτων της αρχουσάς τάξης. Σε μια εποχή σαν την σημερινή που το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η ρευστότητα και η ασταθία, πολλοί εξωτερικοί παράγοντες αλλάζουν τις συνθήκες, δηλαδή τα ισοζύγια δυναμικών, και τις συμμαχίες από τις οποίες καθορίζονται αυτές οι επιλογές.

Όμως υπάρχει και ένας χειροπιαστός εσωτερικός παράγοντας που βοήθησε να πάνε τα πράγματα κατά κεί. Μέσα στο 1989 η οξείωση του μαζικού απορριπτικού κινήματος, οι πορείες γυναικών, οι επιδρομές μαθητών στον Βορρά για να σκίσουν τουρκικές σημαίες και να γραφούν αντιτουρκικά συνθήματα, οι συλλήψεις γυναικών και μαθητών στον Βορρά και οι διαδηλώσεις για συμπάρασταση στους συλληφθέντες, δυναμώσαν

τον απορριπτισμο μεσα σε πλατιες μαζες.

Εκεινο τον καιρο οι "ενδοτικοι" νταν αναγκασμενοι να αλλοιθωριζουν

Η ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Αυτη η νικη του απορριπτισμου μεσα στις μαζες δεν ειναι δυστυχως απλα μια ηττα του επισημου, υποκριτικου και υστεροβουλου "ενδοτισμου". Ειναι μια μεγαλυτερη ηττα για το κινημα επαναπροσεγγισης που για ενα χρονικο διαστημα εδειξε οτι μπορουσε να κινητοποιησει καποιες, εστω και μικρες, μαζες.

Εχουμε περιγραψει στα προηγουμενα τευχη της "Διεθνιστικης Προ(σ)κλησης" την πορεία και τις περιπετειες αυτου του κινήματος, και τις εμπειρίες μας απο την συμμετοχή μας σε αυτο, μεσα στο '88 και το '89. Μια σειρά απο πολιτικές συγκυρίες του εδιναν τις δυνατότητες να συγκροτηθει σε ενα αλλο πολο ελξης για αριστερους και νεολαιους, σε αντιπαράθεση στο μαζικο σωβινιστικο κινημα των πορειων επιστροφης και των διαδηλώσεων στα οδοφραγματα. Και ομως, δεν εγινε ετσι.

Ο λογος δεν νταν βεβαια καποια φυσικη ταση των μαζων προς τον σωβινισμο. Ηταν η αδυναμια του χωρου που μιλουσε για επαναπροσεγγιση, και κυρια του ΑΚΕΛ, να αξιοποιησει τις δυνατοτητες και την δυναμικη που υπαρχει στους εργαζομενους και ιδιαιτερα την νεολαια. Πολλες γυναικες, πολλοι νεολαιοι και μαθητες που συμμετειχαν στο σωβινιστικο κινημα δεν προσχωρησαν σε αυτο απο καποια πολιτικη συμφωνια με τους στοχους του, αλλα σαν αντιδραση στην καταπιεση και την αλλοτριωση που τους προσφερει η αστικη κοινωνια. Προσχωρησαν σε αυτο επειδη εμοιαζε να ειναι "εναντια στο κατεστημενο", επειδη εμοιαζε να δινει την ευκαιρια για αυτοδραση, για πρωτοβουλίες.

Η "επαναπροσεγγιστικη" πολιτικη του ΑΚΕΛ αντιθετα ειναι, αλλα και φαινεται οτι ειναι, κομματι του "κατεστημενου" στο οποιο ολοι αυτοι ηθελαν να αντιδρασουν. Ειχε τα θετικα της, τις δυνατοτητες για επαφες με τ/κ που εδωσε, την πολλες φορες σωστη πολεμικη εναντια στους σωβινιστες. Δεν ηθελε ομως, ουτε μπορουσε, να ξεφυγει απο τα πλαίσια της επισημης, κυβερνητικης μαλιστα, υποκριτικης "επαναπροσεγγισης" της οποιας μπορει κανεις ευκολα να διακρινει οτι ο στοχος ειναι "να κανουμε τους φιλους στους τ/κ για να πετυχουμε τους σκοπους μας".

Το κομματι στο οποιο πολλοι

χειροκροτωντας την μια μερα τις σωβινιστικες εκδηλωσεις και καταγγελοντας τις την αλλη. Σημερα, λιγους μηνες πριν τις εκλογες, το βαρος πεφτει πια στα χειροκροτηματα.

υποστηρικτες της επαναπροσεγγισης στηριξαν μεγαλες ελπιδες νταν η "Κοινή Κίνηση Ε/Κ και Τ/Κ για Ομοσπονδη και Ανεξαρτητη Κυπρο". Αυτη προσπαθησε να εμφανιστει σαν εξω απο την επισημη, κομματικη και κυβερνητικη, πολιτικη. Αυτα εμειναν, για το ελληνοκυπριακο κομματι της, μονο στις διακυρηξεις, σε αντιθεση με το τουρκοκυπριακο. Οχι επειδη τελικα καταληξε να ειναι εξαρτημα του ΑΔΗΣΟΚ. Αλλα γιατι στην πραξη η πολιτικη της δεν διεφερε ουτε απο την πολιτικη του ΑΚΕΛ, ουτε ακομα απο την πολιτικη της κυβερνησης, απο την οποια εξαλλου αγαλιαστηκε με αγαπη και πηρε καθε στηριξη.

Γιατι οχι; Οχι μονο δεν καταγγειλαν τις σωβινιστικες πορειες των γυναικων, αλλα συμμετειχαν σε αυτες "για να μην τις αφησουν να παρεκτραπουν". Στελεχη της δηλωναν απο την τηλεοραση οτι οι τ/κ ειναι διατεθειμενοι να παλεψουν μαζι μας για να διωχθει ο τουρκικος στρατος. Οτι οι τ/κ ζητουν την βοηθεια μας για να διωχθει "και ο τελευταιος" εποικος. Οταν γινονταν οι σωβινιστικες εκδηλωσεις των μαθητων/φοιτητων, εβγαζαν ανακοινωση στην οποια τις χαρακτηριζαν σαν "επομενες και κατανοτες" εξαιτιας των "ασφικτικων αδιεξοδων του Κυπριακου", οτι αυτες χαρακτηριζονταν απο "ωριμοτητα και υπευθυνότητα" (βλεπε Δ.Π. 3, σελ. 15)

Την μονη εντυπωση που δεν εδωσαν σε κανενα νταν οτι στραφηκαν εστω και ελαχιστα εναντια στην επισημη, υποκριτικη, πολιτικη επαναπροσεγγισης της κυβερνησης. Οτι επιδιωξαν εστω και μια φορα σοβαρα την κινητοποιηση των μαζων σε συγκρουση με αυτη την πολιτικη.

Αντιθετα την ενισχησαν συνεχεια, δινοντας ετσι την δυνατοτητα στην κυβερνηση να διακυρνησει οτι "με μεγαλη ικανοποιηση διαπιστωνουμε οτι στις προσπαθειες μας να φερούμε κοντα τις δυο κοινοτητες συμμετεχει μεγαλος αριθμος ιδιωτων και οργανωσεων, ειναι λυπηρο ομως πως το καθεστως Ντενκτας συνεχως προσπαθει να παρεμποδισει οποιεσδηποτε προσπαθειες για επαναπροσεγγιση σε ολα τα επιπεδα" (ομιλια υπ. εξωτερικων Ιακωβου, "Φιλελευθερος" 22 Οκτωβρη).

Αυτη την πολιτικη της κυβερνησης, οτι "εμεις θελουμε επαναπροσε-

γγιση, αλλα ο Ντενκτας δεν μας αφηνει" την στηριξαν αρκετες φορες. Πιο χαρακτηριστικα στις 14 Οκτωβρη οι τ/κ προδευτικοι διαδηλωναν, και πολυ σωστα εκαναν, εναντια στην απαγορευση απο τον Ντενκτας να ερθουν για συναντησεις με το ε/κ κομματι της "Κοινης Κινησης". Μια διαδηλωσι που μερικες μερες μετα την ακολουθησε βομβιστικη επιθεση εναντια στον Χιουρεμ Τουλγκα, σημαντικο μελος της "Κοινης Κινησης". Την ιδια μερα και ωρα το ε/κ κομματι οργανωσε "παρλληλη" διαδηλωσι. Οχι βεβαια, οπως επρεπε να κανουν σαν ελληνοκυπριοι, προς το Προεδρικο η την Βουλη εναντια για παραδειγμα στην παρεμποδιση εισοδου στην Πυλα η για την απαγορευση εισοδου των τουριστων στην βορεια Κυπρο που εφαρμοστηκε τους τελευταιους οχτω μηνες. Ουτε εναντια στην κακομεταχειρηση των εδω τ/κ απο την ΚΥΠ. Αλλα... στα συνορα και "σε ενδειξη διαμαρτυριας" γιατι το καθεστως Ντενκτας δεν επιτρεπει τις συναντησεις των μελων της Κινησης" ("Χαυρη" 14 Οκτωβρη). Φυσικα το ΡΙΚ τους προβαλε με πολλη χαρα. Ετσι εχει και το ελληνοκυπριακο κομματι της "Κοινης Κινησης" καποιο μερος της ευθυνης για την εκδουλευση που προσφεραν στους τ/κ σωβινιστες και την κυβερνηση τους που χτυπουν τους

ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Μπροστα στις επιθεσεις που δεχε-ται τα τελευταια χρονια, το εργατικο κινημα δεν βρισκει τροπο να αντιδρασει αποτελεσματικα. Ουτε εχουν καταλαβει ακομα οι περισσοτεροι εργαζομενοι οτι ο καλος καιρος, που κουτσα-στραβα οι συντεχνιες μπορουσαν να προστατευσουν και να ανεβασουν το βιοτικο επιπεδο στηριγμενες στις διαπραγματευσεις και χωρις να χρειαζονται σοβαρες συγκρουσεις με τους εργοδοτες και την κυβερνηση, βρισκεται στο τελος του, αν δεν εχει τελειωσει κιολας. Η επιθεση στους δημοσιους και ημικρατικούς με τα παγωματα των μισθολογικων αυξησεων και των προσληψεων, την εντατικοποιηση και τα διαφορα μετρα "αξιοκρατιας" που βαζουν προαγωγες και προσληψεις ολο και περισσοτερο κατω απο τον πληρη ελεγχο της διευθυνσης ειναι ηδη καλα γνωστη στους εργαζομενους σε αυτους τους τομεις.

Ειναι μια επιθεση που δεν μπορει παρα να χειροτερεψει, με γρηγορους ρυθμους. Μπροστα στην ε/κ αστικη ταξη μπαινουν νεα δεδομενα, δυνατοτητες και προβληματα. Εδω και αρκετο καιρο, μπαινει η προοπτικη ενταξης στην ΕΟΚ. Η κριση στον Κολπο, οποια καταληξε και να εχει, ειναι ενα γερο τρανταγμα για την ε/κ οικονομια. Οχι μονο εξαιτιας

τ/κ προδευτικους παρουσιαζοντας τους σαν "πρακτορες των ελληνοκυπριων".

Αυτου του ειδους η πολιτικη επαίξε βασικο ρολο για το οτι ενω ο σωβινιστικος πολος μαζικοποιηθηκε σε βαθμο να επιρραζει σοβαρα τις πολιτικες εξελιξεις, το επαναπροσεγγιστικο κινημα δεν μπορεσε να γινει πολος αντιπαράθεσης σε αυτον.

Χρειαζομασται μια αλλη, ειλικρινη και αντικυβερνητικη πολιτικη επαναπροσεγγισης. Που δεν επιδιωκει με την επαναπροσεγγιση να "πετυχουμε καλη για την πλευρα μας λυση του Κυπριακου" αλλα να αναπτυξει την εμπιστοσυνη και την φιλια αναμεσα στους εργαζομενους και τα φτωχα λαϊκα στρωματα των δυο κοινοτητων. Που στρεφεται πρωτα και κυρια εναντια στον σωβινισμο της δικης μας πλευρας. Εναντια στην υποκρισια και την επιθετικοτητα προς τους τ/κ της "δικης μας" αστικης ταξης και κυβερνησης. Που δειχνει την συνδεση αυτης της επιθετικοτητας με τα χτυπηματα τους εναντια στους ε/κ εργαζομενους. Που, τελος, προσανατολιζεται στην κινητοποιηση των ιδιων των εργαζομενων για να αντιμετωπισουν αυτες τις επιθεσεις.

των αυξησεων των πετρελαιοειδων, και των προβληματων στον τουρισμο, αλλα και εξαιτιας της αυξης της ασταθειας στην Μ. Ανατολη, μια περιοχη στην οποια εχουν ξανοιχτει πολυ μετα τον πολεμο του '74. Η κριση του κρατικου καπιταλισμου προσφερει "χρυσες ευκαιριες", τις οποιες δεν θελουν με κανενα τροπο να χασουν. Ολες οι μεγαλες επιχειρησεις προσανατολιζονται προς τα εκει, ετσι που "και η Κυπριακη Τραπεζα Αναπτυξεως [ημικρατικός οργανισμος] εγκαθιστα κλιμακιο της στην Μοσχα, σε μια προσπαθεια να υποβοηθησει τα ανοιγματα των Κυπριων βιομηχανων και αλλων ενδιαφερομενων προς την τεραστια σοβιετικη αγορα" ("Φιλελευθερος" 19 Οκτωβρη).

Τετοιες ομως "ευκαιριες" για να αξιοποιηθουν χρειαζονται μια εργατικη ταξη οχι μονο παραγωγικη, "ευσυνειδητη", "ανταγωνιστικα" φτηνη, και "αξιοκρατικα" κοσκινημενη, αλλα και πειθαρχημενη, ωστε οι αστοι να μπορουν απερισπαστοι να τις αρπαξουν. Γ'αυτο και ο ερωτας του Βασιλειου με την σχεδον δικτατορικη "δημοκρατια" της Σιγκαπουρης.

Ολοι οσοι βρισκομαστε σε χωρους δουλειας εχουμε δει καθαρα την αντιδραση σε ολα αυτα να παρνει χαρακτηρα υποκωφης δυσαρρεσκειας

μεχρι και αγανακτησης, ενα σιγοβρα-
σιμο που δεν μπορεί ακομα να εκφρα-
στεί σε δραση.

Ομως μαζευονται συννεφα στον
οριζοντα για τους αστους. Και αυτα
δεν είναι μονο οι καποιοι απομονω-
μενοι εργατικοι αγωνες που εμφανι-
στηκαν την τελευταια περιοδο.

Οι σωβινιστικες κινητοποιησεις
του περασμενου χρονου αφησαν πισω
τους εκτος απο τον μαζικο σωβινισμο
και το μαθημα οτι η δραση των μαζων
μπορει να εχει αποτελεσματα. Ετσι,
για πρωτη φορα παρουσιαζονται τοσο
πυκνες και μαχητικες κινητοποιησεις
σε περιβαλλοντικα θεματα που καινε
αμεσα αγροτες και κατοικους υποβα-
θμισμενων περιοχων. Είναι ενα
μαθημα που σιγουρα μπορεί να εφα-
ρμοστεί και στους χωρους δουλειας.

Μαζι με αυτο το ΑΚΕΛ, αναγκασμε-
νο να ανοιγει την ψαλιδα που το
χωριζει απο το ΑΔΗΣΟΚ των υπερταξι-
κων "πανανθρωπινων αξιων", προσπα-
θει να προβάλει τον χαρακτρα του
σαν εργατικο κομμα. Στο Συνεδριο,
καθως και σε μια σειρα απο εκδηλω-
σεις οπως αυτη της ληξης του Συνε-
δριου, υποτονιζει το αστικοδημοκρα-
τικο και πατριωτικο προσωπο των
τελευταιων δεκαετιων. Κανει εντο-
νες αναφορες, εστω αφηρημενες, στην
εργατικη ταξη, στους αγωνες της
εναντια στην εκμεταλλευση, στον
σοσιαλισμο, στον μαρξισμο. Η αντι-
δραση των μελων του δειχνει οτι
αυτα είναι μια σωστη επιλογη απο
την πλευρα της γραφειοκρατίας μπρο-
στα στις εκλογες και την απειλη του
ΑΔΗΣΟΚ. Συγχρονως ομως η ηγεσια
του υπογραφει επιταγες στην εργατι-
κη ταξη που μπορεί να αποδειχτουν
χωρις αντικρυσμα και επικινδυνες
οχι μονο για το ιδιο αλλα και για
την πολιτικη της ταξικης συνεργασιας
που ακολουθει.

η κινητηρια δυναμη

Η κριση του κρατικου καπιταλι-
σμου, και οι εξελιξεις στα νεοεισε

ρχομενα στην "ελευθερη αγορα" κρατη
αρχιζουν να σπανε τις αυταπατες οχι
μονο στον σταλινισμο αλλα και στον
δυτικο καπιταλισμο. Η κριση του
Κολπου ηταν το καλυτερο αντιδοτο
στις αυταπατες στην "Νεα περιοδο
ειρηνικης συνεργασιας". Αυτα τα
δου μαζι, εχουν κανει τους ε/κ να
αρχισουν να κοιταν και λιγο παραπε-
ρα απο το "εθνικο μας προβλημα",
στο τι συμβαινει στον διεθνη χωρο.
Και δεν μπορεί παρα να αρχισουν να
βλεπουν οτι η εργατικη ταξη, που
πολλοι βιαστηκαν να θαψουν σαν η
κινητηρια δυναμη της ιστοριας, οχι
μονο δεν πεθανε, αλλα είναι η δικη
της κινητοποιηση που συνεχιζει να
καθοριζει τις εξελιξεις, σε δυση
και ανατολη.

Δεν είναι λοιπον ασχημος ο και-
ρος για να ακουστουν στους χωρους
δουλειας και εξω απο αυτους οι
φωνες που μιλαν για ταξικη παλη, σε
σχηση και με τα καθημερινα προβλη-
ματα και αγωνες των εργαζομενων και
με τα γενικότερα πολιτικα προβλη-
ματα που αντιμετωπιζει η παγκοσμια
εργατικη ταξη στην παλη της για την
διεθνη εξουσια. Μπορουν και πρεπει
να ακουστουν αποψεις που εξηγουν
οτι αυτο που ανατραπηκε στις χωρες
της ανατολικης ευρωπης, αυτο που
παραιοει στην Σοβιετικη Ενωση δεν
είναι ο κομμουνισμος, αλλα μια
μορφη του ιδιου καπιταλισμου που
καταπιεζει την εργατικη ταξη διε-
θνως, ο Κρατικός Καπιταλισμος. Οτι
αυτη την ανατροπη την πετυχε η
εργατικη ταξη, οτι είναι μια νικη
δικη μας, οχι των αστων. Οτι η
ιμπεριαλιστικη επεμβαση στο Κουβεϊτ
πρεπει, και εχει αρχισει να βρισκε-
ται, αντιμετωπη με την αντιδραση
πολλων χιλιαδων εργαζομενων μεσα
στις ιδιες τις μητροπολεις του
ιμπεριαλισμου. Οτι αν θελουμε να
αντισταθουμε αποτελεσματικα στις
επιθεσεις των αστων, πρεπει να
αντισταθουμε συγχρονως και στις
επιθεσεις τους εναντια στους του-
ρκοκυπριους.

Ο Πιν
εκφραζει τις
προσδοκιες
των ε/κ
αστων απο
την υποβολη
αιτησης
ενταξης
στην ΕΟΚ

Στο πνευμα
της εποχης

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Στις 2 Αυγουστου ολη η φιλολογια
για μια "νεα εποχη" ειρηνης και
συνεργασιας τιναχτηκε στον αερα απο
την εισβολη του Ιρακ στο Κουβεϊτ,
και κυρια απο την αντιδραση των ΗΠΑ
αλλα και των αλλων μεγαλων δυναμε-
ων. Φανηκε για αλλη μια φορα ανα-
γλυφη η πραγματικη εικονα του κο-
σμου στον οποιο ζουμε. Φανηκε οτι
οι ελπιδες της παγκοσμιας εργατικης
ταξης δεν μπορουν να στηριζονται
ουτε στην ΕΟΚ ουτε στις συναντησεις
Μπους-Γκορμπασωφ.

Και ομως, η αντιδραση της αρι-
στερας ηταν περισσοτερο απο απογοη-
τευτικη. Δεν εχουν περασει πολλα
χρονια απο τοτε που τα κομμουνιστι-
κα κομματα υποστηριζαν καθε αντιπα-
λο του αμερικανικου ιμπεριαλισμου.
Τον παρουσιαζαν μαλιστα, χωρις
καμια προσπαθεια κριτικης, σαν
προοδευτικο. Σε αυτη την κατηγορια
αηκε εκτος απο τον Γκανταφι και
τον Μεγκιστου της Αιθιοπιας, και ο
ιδιος ο Σανταμ Χουσειν. (1) Αυτα
περασαν πια: "... εξακολουθουμε να
καταδικαζουμε την ιρακινη εισβολη
και κατοχη του Κουβεϊτ. Και απαι-
τουμε κι εμεις οπως ολος ο κοσμος
αποχωρηση των ιρακινων στρατευματων
και επιστροφη στην κατασταση πριν
την εισβολη." εγραφε η "Χαραυγη"
στις 27 Σεπτεμβρη. Παρομοια σταση
κρατα και το ΑΔΗΣΟΚ απεναντι στο
Ιρακ.

"ειρηνοφιλες" διακυρηξεις

"Ο δρομος για τον πολемо είναι
στρωμενος με φιλειρηνικες διακυρη-
ξεις" εγραφε ο Εκονομιστ της 6
Οκτωβρη, περιγραφοντας καποιες
τελευταies αντιφατικες δηλωσεις του
Μπους. Το ιδιο δυστυχως μπορεί να
πει κανεις και για την αριστερα,
"δογματικη" και "ανανεωτικη". Η
κυρια διαφορα της με τον πολεροχαρο
δυτικο ιμπεριαλισμο και τους ντοπι-
ους υποστηρικτες του, είναι τα
καλεσματα να "εξαντληθουν πρωτα ολα
τα ειρηνικα μεσα" και να μη γινουν
"μονομερεις στρατιωτικες ενεργειες"
απο τους Αμερικανους.

Ομως σε τελευταia αναλυση αυτα
τα καλεσματα οχι μονο δεν καταδικα-
ζουν, αλλα περιγραφουν σαν "ειρηνι-
κο" τον τωρινο στρατιωτικο-πολεμικο
αποκλεισμο του Ιρακ, και δικαιολο-
γουν ενα μελλοντικο ολικο πολемо
εναντιον του.

Με λιγα λογια, οι διαφοριες που
υπαρχουν αναμεσα στην "ειρηνοφιλη"
αριστερα και τις διαφορες ανοιχτα

φιλοπολεμες αντιληψεις στα δεξια
συνοψιζονται σε δυο πραγματα. Στο
αν ο πολεμος πρεπει να αρχισει
αμεσα, η αν ο κοσμος πρεπει να
περιμενει λιγο ακομα μηπως και στο
μεταξυ τσακισει το Ιρακ απο τον
στρατιωτικο-οικονομικο αποκλεισμο.
Και στο αν οι βομβες που θα πεσουν
στο Ιρακ θα γραφουν επανω τους
"MADE IN USA" η αν θα πρεπει να
φερουν την ετικετα "Συμβουλιο
Ασφαλειας του ΟΗΕ", συμπεριλαμβανο-
ντας ετσι πιο αμεσα σε αυτους που
θα δωσουν το τελικο μαθημα "ειρηνης
και διεθνους δικαιου" στον "τρολο
της Βαγδατης", τους φονιαδες των
Αφγανων και των Αζερων καθως και
τους χασαπηδες της Πλατειας Τιαναν-
μεν πλαι στους σφαχτες των Βιετνα-
μεζων χωρικων.

Μεχρι εδω, ολα συμφωνουν με την
"ευρωπαϊκοτητα" της κυπριακης πολι-
τικης ζωης, τιποτα το διαφοροτικο
απο οτι συμβαινει με τα αστικα και
τα ρεφορμιστικα κομματα σε ολες τις
δυτικες χωρες (και οχι μονο σε
αυτες). Συμπληρωνονται ομως και με
την απαιτηση προς τον ΟΗΕ "να τυχει
και η Κυπρος της ιδιας μεταχειρησης
με το Κουβεϊτ.

Ετσι ο Βασιλειου μιλωντας στην
Γ.Σ. του ΟΗΕ στις 25 Σεπτεμβρη,
τιμησε ακομα μια φορα την παλια
παραδοση της ελληνοκυπριακης πολι-
τικης να παρομοιαζει το Κυπριακο με
το Ιρλανδικο, το Παλαιστινιακο, το
προβλημα των μαυρων στην νοτιοαφρι-
κανικη Ενωση και ουτω καθεξης,
εξισωνοντας ετσι την κιμωλια με το
τυρι. Εκφρασε επισημα την σπανι-
τατη επιδειξη ομοφωνιας της κυβερ-
νησης και των κομματος για την θεση
οτι η "τουρκικη εισβολη... δεν
διαφερει καθολου απο την επιδρομη
του Ιρακ" (Φιλ. 16/9). "Δεν περι-
μενουμε βεβαια απο τον ΟΗΕ να στεί-
λει αρμαδες εναντιον της Τουρκιας
και του Ντενκτας" ειπε ο Λυσσαριδης
στην διαρκεια τηλεοπτικης συνεντευ-
ξης. Ηταν συγχρονως ξεκαθαρο σε
καθε ακροατη οτι πολυ θα ηθελε, αν
γινονταν, να υποστηριξουν τις ελλη-
νοκυπριακες και ελληνικες απαιτη-
σεις στο Κυπριακο οι αρμαδες των
υπερδυναμεων.

Η Χαραυγη λοιπον εκφραζε ολους
τους υπολοιπους οταν εγραφε στις 27
Σεπτεμβρη: "Οι εισβολες δεν χωριζο-
νται σε καλες και κακες. Ουτε και
η κατοχη μιας χωρας απο αλλη μπορεί
να θεωρηθει οτι αλλου επιτρεπεται
και αλλου απαγορευεται."

Τι γινεται ομως οταν ο αμερικα-

νικός ιμπεριαλισμός με την παρουσία του στον Κόλπο είναι έτοιμος να δειξει το πιο αγριο πρόσωπο από την εποχή του Βιετνάμ; Μήπως υπαρχει...

και καποιος "καλος" λογος;

"Για καθε τι που γινεται στην πολιτικη", λειει ενα κυνικο ρητο, "υπαρχει ενας καλος λογος και... ο πραγματικος λογος". Το ιδιο ρητο εχει αναστραφει για να βολεψει την περιπτωση. Υπαρχει λενε, ο πραγματικος λογος, αλλα υπαρχει και ο καλος λογος. Ολοι ξερουν οτι οι **πραγματικοι** λογοι που οι δυτικοι ιμπεριαλιστες εκστρατευουν στον Κολπο καθε αλλο παρα καθωσπρεπει ειναι. Ξερουν ολοι οτι η πολιτικη των μεγαλων δυναμεων, και σε αυτη την περιπτωση συγκεκριμενα η αμερικανικη πολιτικη, ειναι συμφεροντολογα, υποκριτικη, υστεροβουλη, νταπλιδικα αντιδραστικη. Αλλα... δεχονται οτι υπαρχει και ενας καλος λογος. Να "αντιστραφουν" τα αποτελεσματα μιας "αδικης, απροκλητης εισβολης" εναντιον ενος "μικρου κρατους", η "ακεραιτητα των συνορων", το "διεθνες δικαιο" κλπ κλπ.

Ετσι, η ιδια λογικη "δικαιολογει" και την συμπεριφορα των ελληνοκυπριων αστων: "... Υπαρχουν καποτε περιπτωσεις που η ηθικη και η εντιμοτητα ταυτιζονται με το Εθνικο συμφερο και τετοια περιπτωση πταν εκεινη της αντιδρασης μας που επρεπε να υιοθετησουμε προς την Ιρακινη επιθεση εναντιον του Κουβεϊτ." εγραφε ο Σωφρονιου στην "Αληθεια" (12/8/90).

Ειναι κυρια αυτη η λογικη, οτι εκτος απο τους κακους σκοπους των Δυτικων, υπαρχει και καποιος "καλος" σκοπος που πρεπει να εξυπηρετηθει εκει στον Κολπο, που, μαζι με τις ψευδαισθησεις στον ΟΗΕ, εχει αποδυναμωσει τους αριστερους (μεχρι και την ακρα αριστερα) απο μια αποτελεσματικη αντιθεση στα σχεδια του ιμπεριαλισμου, δυτικου και ανατολικου.

Και αυτα στηριζονται στο "οι εισβολες δεν χωριζονται σε καλες και κακες" οπως το εκφρασε η "Χαραυγη". Ειναι ενα απλοικοτατο επιχειρημα, και ιδιατερα υποκριτικο οταν προερχεται απο ενα κομμα που συνεχιζει να διακοσμηι τα Συνεδρια του και τις επισημες συγκεντρωσεις του με ρητα του Λενιν.

"Ο Πολεμος ειναι συνεχεια της Πολιτικης"

Ο Λενιν παλεψε εναντια σε τετοιες εξωιστορικες, αφηρημενες αντιληψεις για τον πολεμο. Εγραφε οτι ο πολεμος δεν ειναι παρα "η Συνεχιση της Πολιτικης με Αλλα (δηλ. Βια) Μεσα..." και οτι "Οι Μαρξιστες σωστα θεωρουν παντα αυτη τη θεση σαν την θεωρητικη βαση των αποψεων

για την σημασια οποιουδηποτε πολεμου" (Λενιν, Socialism and War, σελ. 14). Ενω αντιθετα, εγραφε παλι ο Λενιν, "Ο φιλισταιος [ακαλλιεργητος μικροαστος] δεν καταλαβαινει οτι ο πολεμος ειναι 'η συνεχεια της πολιτικης' και ετσι περιοριζεται σε συνταγες του ειδους 'ο εχθρος μας επιτεθηκε', 'ο εχθρος εκανε εισβολη στην χωρα μου', χωρις να σταματησει για να σκεφτει πια συμφεροντα διακυβεβονται σ' αυτον τον πολεμο, ποιες ταξεις τον διεξαγουν, και με ποιους πολιτικους στοχους..." (Λενιν The nascent trend of imperialist economism σελ 25.)

Ο πολεμος εναντιον του Ιρακ εχει κιολας αρχισει, με την στρατιωτικη-οικονομικη πολιορκια, παρολο που δεν εχει ακομα εξελιχθει σε ολικη επιθεση. Ποιες ταξεις τον διεξαγουν, με ποιους πολιτικους στοχους, ποια συμφεροντα διακυβεβονται; Δεν χρειαζεται να συμπληρωσουμε εδω ολη την φιλολογια που εχει κιολας εμφανιστει στις εφημεριδες. Δεν ειναι μυστικο για κανενα οτι ο πολεμος δεν γινεται για το "μικρο Κουβεϊτ" αλλα για τον ελεγχο των φτηνων πετρελαιων της περιοχης της Μ. Ανατολης απο την αμερικανικη αρχουσα ταξη και τις συμμαχους της, τις μεγαλυτερες ιμπεριαλιστικες δυναμεις στον κοσμο. Ουτε ειναι μυστικες οι διαθεσεις της αμερικανικης αστικης ταξης να δημιουργησει μια "περιφερειακη δομη ασφαλειας" στην Μ. Ανατολη, με την οποια να διαιωνισει την στρατιωτικη παρουσία της εκει.

Η εισβολη του Ιρακ στο Κουβεϊτ δεν πταν η πρωτη πραξη αυτης της κρισης. Ειναι κοινο μυστικο οτι ο οκταετης πολεμος του Ιρακ εναντια στο Ιραν υποστηριχθηκε και χρηματοδοτηθηκε απο την αμερικανικη αστικη ταξη, και απο τους σειχηδες και βασιλειαδες της περιοχης, κυρια του Κουβεϊτ, των Ηνωμενων Αραβικων Εμιρατων και της Σαουδικης Αραβιας. Σε ενα βαθμο, ο Σανταμ εδρασε σαν μισθοφορος ολων αυτων. Και ομως, αρνηθηκαν να του χαρισουν η να διευκολυνουν την αποπληρωμη των δανειων που τον βοηθησαν να πολεμησει για λογαριασμο τους.

Αποτελεσμα του πολεμου, πταν η οικονομικη καταστροφη του Ιρακ. Ο Εκονομιστ, απο τα πιο εγκυρα διεθνη περιοδικα των αφεντικων, εγραφε δυο βδομαδες πριν την εισβολη στο Κουβεϊτ οτι "Το Ιρακ πρεπει να ανοικοδομηθει, και το μονο που εχει για να πληρωσει για εισαγωγες και να εξοφλησει το εξωτερικο χρεος του ειναι τα εσοδα απο το πετρελαιο. Το Κουβεϊτ και τα Ηνωμενα Αραβικα Εμιρατα εχουν αποκτησει κακη φημη εξαιτιας της παραβιασης των ποσοστων παραγωγης πετρελαιου που βαζει η ΟΠΕΚ... αποτελεσμα μια πολυ χαμηλη τιμη του πετρελαιου... αναμεσα στον Ιανουαριο και τον Ιουνιο επεσε απο \$22 σε \$16 το βαρε-

λι" (Εκονομιστ, 21 Ιουλη '90). Ετσι οχι μονο δεν τον βοηθησαν αλλα στραφηκαν και εναντιον του, τον στριμωξαν στην γωνια.

Η εισβολη του Ιρακ στο Κουβεϊτ μοιαζει με την αντιδραση ενος γκαγκστερ που απαυδισμενος απο την αχαριστη του μεγαλομαφιοζου αφεντικου του, στρεφει το οπλο που το ιδιο το αφεντικο του εδωσε εναντιον του, για να παρει αυτα που θεωρει οτι του χρωστα.

Ακομα, μια βδομαδα πριν το Ιρακ εισβαλει στο Κουβεϊτ, μεσα στην ατμοσφαιρα των καθωσπρεπει στην ΟΠΕΚ για την υπερπαραγωγη πετρελαιου απο το Κουβεϊτ και τα ΗΑΕ, τα αμερικανικα πλοια θα εκαναν ασκησεις στον Κολπο με τα ΗΑΕ. (Εκονομιστ 28 Ιουλη)

πολεμος για το πετρελαιο, πετρελαιικα συνορα

Η προσοχη ολων ειναι συγκεντρωμενη σε ενα μονο γεγονος. Στην "εθνικη ακεραιτητα" του Κουβεϊτ. Στο οτι το Ιρακ παραβιασε στρατιωτικα τα συνορα μιας "μικρης χωρας", και την προσαρτησε.

Αλλα ποια πταν αυτα τα συνορα; Και γι' αυτο εχουν γραφτει πολλα σωστα στον ελληνοκυπριακο τυπο. Ειναι γνωστο οτι το Κουβεϊτ, κυρηχθηκε "ανεξαρτητο" απο τους Αγγλους το 1961, οι οποιοι στείλαν αμεσως στρατο εκει για να εμποδισουν τις απαιτησεις πανω στο Κουβεϊτ που προβαλε και τοτε το Ιρακ. Ειναι ενα απο τα κρατη της Μεσης Ανατολης που δημιουργηθηκαν τελειως τεχνητα απο τον Γαλλικο και Αγγλικο ιμπεριαλισμο με σκοπο να χωρισουν τον πετρελαιοκο πλουτο της περιοχης απο τον φτωχο πληθυσμο της.

Τα συνορα που παραβιασε ο ιρακινο στρατος δεν ειναι εθνικα, οι Κουβεϊτιανοι δεν ειναι διαφορετικο εθνος απο τους υπολοιπους αραβες της περιοχης. Ο Σανταμ παραβιασε συνορα που ειναι, και ενδιαφερουν τους παντες, οχι σαν εθνικα αλλα σαν πετρελαιικα.

"εθνικη ανεξαρτησια" του Κουβεϊτ;

θαταν λαθος ομως αν μεναμε ως εδω. Οι επαναστατες δεν ενδιαφερονται αν ειναι "σωστα" χωρισμενα κατα εθνικοτητες τα συνορα, αλλα για την δημοκρατικοτητα τους. Για το αν τα συνορα αντανακλουν με δημοκρατικο τροπο τις **συμβαθειες και διαθεσεις του πληθυσμου**, με ποιους θελει και με ποιους δεν θελει να δημιουργησει κρατος, να κυβερνηθει. Και αυτο ασχετα απο το αν οι λογοι που δημιουργουν τετοιες διαθεσεις ειναι ταυτοτητα γλωσσας, θρησκειας η αλλοι. "Προσαρτηση" εγραφε ο Λενιν "σημαινει... καθε ενσωματωση εθνους **χωρις την επιθυμια του**, ασχετα αν αυτο ξεχωριζει γλωσσικα η οχι, **εφοσον αυτο αισθα-**

νεται τον εαυτο του για αλλο λαο." (Ελληνικα Απαντα τομ. 31 σελ. 105)

Εχει ειπωθει πλατια, οτι το καθεστως του Κουβεϊτ ειναι αντιδημοκρατικο, φεουδαρχικο. Μαλιστα απο την μερια των αριστερων αυτο τονιστηκε σε μια προσπαθεια να απαλυνουν λιγο την αντιιρακινη εντυπωση, σαν μια αντιδραση στην αμερικανικη προπαγανδα εναντια στον Σανταμ που στηριζει την πολεμικη υστερια τους. Ομως ουτε αυτο εχει βασικη σημασια για να εκτιμησει κανεις αν η ιρακινη εισβολη εναντια στο Κουβεϊτ πταν παραβιαση εθνικης ανεξαρτησιας. Το καθεστως Μεταξα πταν δικτατορια οταν ο Χιτλερ κατακτησε την Ελλαδα, αλλα αυτο σωστα δεν εμποδισε κανενα να πει οτι η πραξη του ναζιζμου πταν προσαρτηση, ξενη κατοχη, υποδουλωση ξενου εθνους.

Αν ο πληθυσμος του Κουβεϊτ ειχε αποκτησει μια δικη του εθνικη συνειδηση, εστω και σαν αποτελεσμα ιμπεριαλιστικων δολοπλοκιων, αν ηθελε να αυτοκυβερναται, τοτε πραγματι θα μπορούσε κανεις να αναρωτηθει μηπως υπαρχει ζητημα εθνικης ακεραιτητας, ζητημα υπερασπισης της δημοκρατιας, ζητημα παραβιασης της θελησης των μαζων του Κουβεϊτ.

Το σημαντικό ειναι να κανουμε την ερωτηση: για την εθνικη ανεξαρτησια ποιου μερους του λαου του Κουβεϊτ μπορεί να μιλησει κανεις; Απο τα δυο εκατομυρια πληθυσμο, μονο το 39% θεωρουνται Κουβεϊτιανοι, και απολαμβάνουν σε καποιο βαθμο προνομια που στηριζονται στον αμυθητο πλουτο της χωρας. Κανενας ξενος δεν αποκτα κουβεϊτιανη υπηκοτητα, εστω και αν εχει ζήσει και δουλεψει χρονια εκει. Απο τους ξενους, το 39% ειναι Αραβες, το 9% απο την νοτια Ασια και το 4% Ιρανοι. Ολοι αυτοι οχι μονο δουλευουν σκληρα για να δημιουργησουν ενα πλουτο που δεν τον απολαμβάνουν οι ιδιοι, αλλα ειναι, **ακομα και νομικα, εργατες δευτερης και τριτης κατηγοριας**. Το καθεστως θυμιζει το απαρνητα της Νοτιας Αφρικης, υπαρχουν ειδικες περιοχες στις οποιες επιτρεπεται να κατοικησουν, συμφωνα με νομο, μονο οι Κουβεϊτιανοι

Η "εθνικη ανεξαρτησια" του Κουβεϊτ δεν εχει καμια σχεση ουτε με την πραγματικη κατασταση αλλα ουτε και με την συνειδηση της **πλειοψηφιας** του πληθυσμου που κατοικουσε εκει πριν την εισβολη, που νοιωθει εξαλλου το ιδιο αραβας με τους υπολοιπους της Μεσης Ανατολης. Ιστοριες απο το Κουβεϊτ αναφερουν λεπταλεπτες σουπερμαρκετ τις πρωτες μερες μετα την εισβολη, οχι απο τους Ιρακινους στρατιωτες, αλλα απο τους ντοπιους "ξενους", παλαιστινιους και αλλους αραβες και ασιατες. Απο την αλλη ενας "πατριωτισμος" μιας με τετοιο τροπο προνομιουχας μειοψηφιας σαν αυτη των κουβεϊτιανων

είναι με κάθε δυνατό πολιτικό κριτήριο αντιδραστικός.

Είναι για αυτούς τους λόγους που τα περι "παραβίασης της εθνικής ανεξαρτησίας" δεν πειθούν τις μαζές των φτωχών σε όλο τον αραβικό κόσμο. Αντίθετα, βλέπουν την εισβολή σαν ένα βήμα προς την εθνική απελευθέρωση των αραβών, σαν μια πράξη προς την ολοκλήρωση του εθνικιστικού παναραβικού ιδανικού, την απε-

Η "ΜΙΚΡΗ ΚΥΠΡΟΣ"

Η ελληνοκυπριακή αστική τάξη έχει κάνει ξεστειπώτα φανερούς και ποίους λόγους για τους οποίους όχι μόνο δεν αντιτάσσεται στην χρησιμοποίηση των βρετανικών βάσεων για την ιμπεριαλιστική επιδρομή εναντίον στο Ιράκ, αλλά δίνει και επιπλέον διευκολύνσεις στους Αμερικανούς στο αεροδρόμιο της Παφού, και φυσικά φιλοξενεί πανηγυρικά το "Λημνος". Είναι για τα ανταλλαγήματα. Ο ρολός της Τουρκίας στο διεθνές ιμπεριαλιστικό στρατοπέδο "αναβαθμίζεται", μοιρολογούν ολοι. Ξερούν πως το να ζητούν "ιση μεταχείριση" με το Κουβέιτ, προϋποθέτει για τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και κάποια παρομοία αξία. Ετσι είναι έτοιμοι να προσφέρουν και να ανταλλάξουν στο φουλ, όπως ακριβώς η Τουρκία, την γεωπολιτική σημασία που έχει η Κύπρος σε αυτή την κρίση.

Θα ήταν όμως πολύ σημαντική παραλείψη για τους αριστερούς να μη αναγνωρίσουν ότι ο ρολός της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης είναι πολύ πιο βρωμικός από αυτόν ενός υπηρετή του ιμπεριαλισμού, που του κάνει χάρες για να πάρει ανταλλάγματα.

Είναι συμβολικό του ρόλου της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης το ότι ο τωρινός πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας είναι ο ιδιοκτήτης του "Κέντρου Ερευνών Μεσης Ανατολής", της μεγαλύτερης επιχείρησής του είδους του στην Μεσόγειο.

Ο "φιλελεύθερος" στις 6 Αυγούστου, αναφερε τα "θετικά αποτελέσματα που είχε για την οικονομία μας η 'ανακάλυψη' από μερους μας των αραβικών χωρών υστερα από την τουρκική εισβολή" περιγραφοντας έτσι με πολλή μετριοφροσύνη τα τεραστία κέρδη που βγάλαν όχι μόνο το ΚΕΜΑ αλλά μια σειρά από άλλες μεγάλες εταιρείες, με πρώτη αλλά καθόλου μονή την πολυεθνική "Ιωαννου και Παρασκευαΐδης", από τις χώρες τις Μεσης Ανατολής. Επίσης τα κέρδη του κράτους από τις υπερακτικές εταιρείες που έχουν την Κύπρο σαν ορμητήριο για τις επιχειρήσεις τους στην Μ. Ανατολή είναι τεραστία.

Ο Γ. Κρανιδιωτής μπορούσε να λεί με περηφάνεια ότι "αν η ΕΟΚ

απελευθέρωση τους από την τεχνητή διαίρεση που χρησιμοποιεί ο ιμπεριαλισμός για να τους κρατεί σε κατάσταση φτώχειας και μιζερίας. Μια νικηφόρα εξέγερση των φτωχών αραβικών μαζών, θα διέλυσε και τα συνόρα του Κουβέιτ. Οι αναφορές σε παραβιάσεις συνόρων, εθνικές ανεξαρτησίες και εθνικά δικαιώματα του Κουβέιτ δεν πρέπει να πειθούν τους αριστερούς, όπως δεν έπεισαν τις αραβικές μαζές.

ενδιαφέρεται να αναδειχθεί σε σημαντικό πολιτικό και οικονομικό παράγοντα... με λόγο και παρέμβαση στις εξελίξεις στην περιοχή της Μ. Ανατολής και της Ανατολικής Μεσογείου η ενταξη της Κύπρου θα προσφέρει τις δυνατότητες αυτές" σε συνεντεύξη του στον "φιλελεύθερο" της 16 Σεπτεμβρίου.

Όλες αυτές οι επιτυχίες των ελληνοκυπριών αστών κινδυνεύουν. Η εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ δεν απειλεί μόνο τις τιμές του πετρελαίου (που και αυτές τους ενδιαφέρουν). Αντίθετα, έχει ταραξει τα νερά του αραβικού λαϊκού και εργατικού κινήματος, νερά ήδη ανησυχία από την Ιντιφάντα. Απειλεί έτσι "να βάλει ένα σπρίτ σε ολοκληρή την Μεση Ανατολή," (Εκονομιστ Οκτ. 90) απειλεί ολό το στατους κβό στην περιοχή, την κυριαρχία των αντιδραστικών καθεστώτων με τα οποία οι ελληνοκυπριοί αστοί εκάναν τσες και τόσο "θετικές" μπίζνες όλα αυτά τα χρόνια μετά την τουρκική εισβολή. Η πττα του Ιράκ θα είναι και πττα των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων της περιοχής. Μια πττα που θα διασφαλίσει την συνέχεια της ιμπεριαλιστικής εκμεταλλεύσης της περιοχής από όλους τους ενδιαφερομένους, μεγάλους αλλά και μικρούς όπως η νοτία Κύπρος.

Τι είναι εξαλλου ο χοντροκομμένος αντιραβισμός ως την ραφιναρισμένη φοβία για τους "απολιτιστούς αραβες" και τον "μούσουλμανικό φανατισμό" που είναι διαχυτή μέσα στους ελληνοκυπριούς; Είναι σε σημαντικό βαθμό αντανάκλαση αυτού του ιμπεριαλιστικού ρόλου. Μια ιδεολογία που αναμεσα σε άλλα έπιασε τοπο, και μεταφέρθηκε στην ίδια την Κύπρο, από τις εμπειρίες των σχετικά καλοπληρωμένων ελληνοκυπριών, (στελεχών, τεχνικών αλλά ακόμα και τεχνικών και εργατών) που εργάστηκαν στις χώρες τις Μεσης Ανατολής πλάι πλάι με τους σε πολύ χειρότερη μοίρα ντοπίους "τεμπελήδες αραβες" και εξαθλιωμένους ασιατες.

Είναι λοιπόν κεντρικό για τους αριστερούς να έχουν καθαρό ότι οι ευθυνες της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης είναι πολύ μεγαλύτερες από την απλή προσφορά εκδουλεύσεων στον

"αχαριστο" δυτικό ιμπεριαλισμό. Αντίθετα, η ελληνοκυπριακή αρχούσα τάξη βοηθά και θα βοηθήσει τους δυτικούς στρατούς στην περιοχή του Κόλπου επειδή προσφέρουν μια πολύ ζωτική εκδούλευση και στο δικό της μικρο ιμπεριαλισμό.

Όσο για το "διεθνές δικαίο" τα "ανθρώπινα δικαιώματα" και τις άλλες κουφίες κουβεντες που ακουγονται, εμεις πρέπει να θυμίζουμε ότι κατι τέτοια δεν έχουν δικαίωμα να τα λένε οι ελληνοκυπριοί αστοί. Αυτοί που καταπάτησαν τα δημοκρατικά δικαιώματα και καταπίεσαν τους τουρκοκυπριούς πριν το '74. Ένα πρόσφατο παράδειγμα παράδειγμα της ίδιας υποκρισίας είναι οι πανηγυρικοί εναγκαλισμοί του Βασιλείου με τους χασαπής της Τριανανην ενά χρόνο και λίγους μήνες μετά την σφαγή, για να "μας υποστηρίξει η Κίνα σαν μονίμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας", και για τις μπίζνες που εκλείσαν μαζί τους. Μια υποκρισία που την καλυψε στο φουλ η αριστερά, "δογματική" και "ανανεωτική".

Η ακρα αριστερά

Δυστυχώς ούτε η ακρα αριστερά μπορεί να αντιμετωπίσει σωστά αυτή την τόσο σημαντική προκλήση. Μπορεί κανείς να δει τα χαρακτηριστικά της στάσης τους σε δυο κείμενα τους. Το πρώτο κείμενο υπογράφονταν από πέντε άτομα, από τα οποία τρία είναι στελέχη της "Αριστερης Πτέρυγας της ΕΔΕΚ", με τα οποία εκπροσωπείται στο πολιτικό γραφείο του δηθεν αντισταλινικού ΑΔΗΣΟΚ. Είναι μια ανακοίνωση διαφώνιας της "μειοψηφίας της Πολιτικής Επιτροπής" με την απόφαση της Πολιτικής Επιτροπής του ΑΔΗΣΟΚ για την κρίση στον Κόλπο ("Εμπρος" 2/9/90). Στο επομένο τευχος του "Εμπρος", δημοσιευονταν άρθρο του Θ. Δημητρίου (ένας από τους πέντε της "μειοψηφίας" και ηγέτικο στέλεχος της ΑΠ ΕΔΕΚ), αρκετά πιο αναλυτικό από την ανακοίνωση της "μειοψηφίας".

Τα δυο κείμενα περιέχουν πολλά από τα στοιχεία και τις εκτιμήσεις που χρειαζονται για να πάρει κανείς σωστή θέση. Ιδιαίτερα το άρθρο του Θ. Δημητρίου ξεκαθαρίζει πως από την μεριά της Αμερικής ο τωρινός πόλεμος είναι μέρος παλιάς στρατηγικής τους για "να προστατεύουν τις παλιές τιμές του πετρελαίου". Ότι τα συνόρα του Κουβέιτ και των άλλων αραβικών κρατών "είναι αυθαίρετα". Γραφει ότι στο Κουβέιτ "από τα δυο περίπου εκατομύρια κατοίκων... μόνο το ένα τρίτο θεωρούνται Κουβετιανοί". Ότι τα "ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας δεν είναι τίποτα άλλο από καλυψη για την αμερικανική δράση στην περιοχή". Τελος ότι "παρα την αιμοσταγή ιστορία του ο Σανταμ Χουσεΐν πιάνει σήμερα τα αισθηματα των αραβικών μαζών".

Το συμπέρασμα τους όμως δεν έχει καμία σχέση με τις ίδιες τις δικές τους διαπιστώσεις. Ούτε με το ότι τα συνόρα Ιράκ-Κουβέιτ είναι τεχνητά, ούτε με το γεγονός ότι το καθεστώς που κυριαρχεί στο Κουβέιτ είναι τυπου σχεδον απαρτχάιντ. Αντίθετα είναι μια ουδέτερη θέση ισης αποστάσης από τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές και το Ιράκ. Η ανακοίνωση της μειοψηφίας γραφει ότι "η κρίση μπορεί να λυθεί μόνο με την αποχώρηση των Αμερικανικών και άλλων στρατευμάτων από την περιοχή, την αποχώρηση των Ιρακινών στρατευμάτων από το Κουβέιτ" ενώ ο Θ. Δημητρίου επανηλειμένα κριτικά αστους και ρεφορμιστες για "μονοπλευρη καταδικη του Ιράκ".

Είναι μια πολιτική αφηρημένης αντιμετώπισης της κρίσης: Σανταμ και Αμερικανοί είναι και οι δυο κακοί, πρέπει να πάμε εναντίον και στους δυο.

Πως είναι δυνατό, στην διάρκεια αυτής της συγκυρίας, να φύγουν τα ιρακίνα στρατεύματα από το Κουβέιτ χωρίς αυτό να θεωρηθεί από όλους, και σωστά, σαν νίκη των Αμερικανών ιμπεριαλιστών, του Συμβουλίου Ασφαλείας κλπ, είτε φύγουν είτε δεν φύγουν μετά οι Αμερικανοί; Ποια είναι η πιθανότητα μιας προοδευτικής επανεγκαθίδρυσης του κράτους του Κουβέιτ, σαν αποτέλεσμα ηχ επαναστατικών εξελίξεων στην περιοχή;

Ακόμα, πλάι στην "αποχώρηση των Ιρακινών στρατευμάτων από το Κουβέιτ" ζητούν "την ελεύθερη έκφραση της θέλησης του Κουβετιανου λαου" (ανακοίνωση μειοψηφίας). Αυτό και αν είναι αφηρημένη διατύπωση, στο στυλ μαλιστα του ΑΔΗΣΟΚ, για "πανανθρώπινες αξίες, ιδανικά" κλπ κλπ. Το κομματι του "Κουβετιανου λαου", του οποίου η ελεύθερη έκφραση ενδίαφerei τους αριστερούς, είναι οι "Ξενοί", παλαιστινιοί, αραβες και ασιατες, που δεν αναγνωρίζονται καν σαν Κουβετιανος λαος από κανένα. Οι περισσότεροι από αυτούς βρεθηκαν από πολύ νωρίς στην έρημο της Ιορδανίας, στα συνόρα με την Τουρκία, κλπ, προσπαθώντας κάτω από φρικτες συνθηκες να φύγουν από την κόλαση στην οποία υποσχονταν να μετατρέψουν την περιοχή οι ιμπεριαλιστικοί στρατοί.

Ίσως το επιστεγασμα της αφηρημένης αντιμετώπισης είναι το πρώτοσέλιδο άρθρο για τον πόλεμο στην "Σοσιαλιστική Έκφραση" του Σεπτεμβρίου. Ο τίτλος, πολύ σωστά, είναι "Ιμπεριαλιστική επιδρομή στην Μεση Ανατολή". Τα συνθήματα όμως στο τέλος του άρθρου είναι, με αυτή μαλιστα την σειρά: "Δεν υποστηρίζουμε την Ιρακινή εισβολή στο Κουβέιτ. Δεν υποστηρίζουμε επέμβαση των ιμπεριαλιστών στην Μεση Ανατολή. Υποστηρίζουμε τον αγώνα της αραβικής εργατικής τάξης για σοσιαλιστική ομοσπονδία της Μεσης Ανατολής".

ΝΙΚΗ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

αν ο πόλεμος μετατραπεί σε ολικό

Ενώ γράφουμε αυτές τις γραμμές, η στρατιωτική αντιπαράθεση στον Κόλπο δεν έχει μετατραπεί ακόμα σε ολικό πόλεμο. Είτε όμως ξεσπάσει αυτός ο ολικός πόλεμος είτε όχι, τα ζητήματα που μπαινουν είναι τα ίδια. Οποιος λείπει ότι σήμερα γίνεται κάποια "ειρηνική" προσπάθεια να λυθεί η κρίση, είναι είτε αφελής είτε υποκριτής. Τα κανονία και οι πυραυλοι ήδη σημαδεύουν το Ιράκ, το αν θα πυροβολήσουν τελικά ή αν θα καταφέρουν τους στόχους τους χωρίς αυτό, δεν είναι αυτό που πρέπει να καθορίζει την στάση μας. Οι επαναστάτες πρέπει να ευχονται να αποτύχουν οι επιδιωξεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυναμειών, να παθουν την μεγαλύτερη δυνατή ζημία από αυτή την ιμπεριαλιστική επιδρομή.

Σε έναν πόλεμο αδικο και από τις δυο μεριες, οι σοσιαλιστες επαναστατες στις εμπολεμες χωρες δεν πρέπει, για χαρη της νικης της αστικης "τους" ταξης, ουτε να σταματουν ουτε να υποβιβαζουν την ταξικη παλη εναντια στην αρχουσα ταξη τους κατα την διαρκεια του πολεμου. Αντιθετα πρέπει να χρησιμοποιουν την ιδια την κριση που φερνει ο πολεμος εναντια στην αρχουσα ταξη τους, χωρις να νοιαζονται που αυτο αντικειμενικα θα βοηθησει την ηττα της. Οι εκφρασεις που χρησιμοποιουσε το διεθνιστικο επαναστατικο κινημα κατα την διαρκεια του Πρωτου Παγκοσμίου Πολεμου ηταν οτι οι συνειδητοι εργατες "πρέπει να ευχονται την ηττα της δικης τους αρχουσας ταξης". Να διακηρυσουν οτι "ο κυριος εχθρος είναι μεσα στην ιδια μας την χωρα". Να ακολουθουν την πολιτικη της "επαναστατικης ηττοπαθειας". Αυτος, ελεγαν ακομα, ηταν ο μονος τροπος για να δώσει η εργατικη ταξη το χερι στους εργατες της "αντιπαλης" χωρας.

Σε ενα τετοιο, αντιδραστικο και απο τις δυο μεριες, πολεμο οι αριστεροι στις αλλες χωρες, "αδιαφορουν" για το ποιος θα νικησει. Ενδιαφερονται να χασουν ολες οι εμπολεμες αρχουσες ταξεις απο τις εργατικες τους ταξεις.

Σε αυτη την κριση ομως η αριστερα δεν μπορεί να παρει θεση ισης αποστασης. Ο πολεμος στον Κόλπο είναι αδικος απο την μερια του ιμπεριαλισμου, των μεγάλων δυναμειών. Το ίδιο το αποτελεσμα του

πολεμου δεν είναι καθολου αδιαφορο για την εργατικη ταξη στις αραβικες χωρες, οπως και για την παγκοσμια εργατικη ταξη.

Δεν υποστηριζουμε λοιπον την αποχωρηση του Ιρακ απο το Κουβείτ. Οι αστοι θελουν, ακομα και σε περιπτωση διπλωματικης λυσης, να γυρισει "ο κ. Χουσεϊν πισω στην Βαγδατη, φανερα σε χειροτερη μοιρα εξαιτιας της εισβολης του" (Εκονομιστ Οκτωβρης 90). Αντιθετα, εμεις πρέπει να προπαγανδίζουμε και να παλευουμε για την μεγαλυτερη δυνατη ηττα του ιμπεριαλισμου. Για αυτο και θελουμε την νικη του Ιρακ.

Σε αυτο τον πολεμο οι ιρακινοι επαναστατες πρέπει να βλεπουν τον εαυτο τους σαν κομματι της αραβικης εργατικης ταξης, που παλευει για την αποκρουση της ιμπεριαλιστικης επιδρομης. Πρέπει να δωσουν καθε προσπαθεια στον πολεμο εναντια στον ιμπεριαλιστη επιδρομεα.

Καμια ομως πολιτικη υποστηριξη στον ιδιο τον Σανταμ και το Μπααθ. Δεν θα κανουμε τα λαθος των κομμουνιστικων κομματων, που ανακυρησαν "προοδευτικο" καθε τυρανο που ερχοταν σε συγκρουση με τους ιμπεριαλιστες, και εδεναν σε συμμαχικες κατω απο την ηγесια του την εργατικη ταξη της χωρας του. Ο Σανταμ δεν είναι παρα ακομα ενας απο τους δικτατορες που εχει γεννησει η ιδια η εξαθλιωση της περιοχης απο τους ιμπεριαλιστες που τον παρομοιαζουν με τον Χιτλερ (βλεπε αλλο αρθρο μας σε αυτο το τευχος). Θελουμε να νικησει ο Σανταμ, μονο επειδη κατι τετοιο το βλεπουμε σαν μια νικη της αραβικης εργατικης ταξης. Σαν μια νικη που, δυναμωνοντας την αραβικη εργατικη ταξη, στο τελος θα στραφει εναντια στον ιδιο τον Σανταμ Χουσεϊν και την ιρακινη αρχουσα ταξη που ο ιδιος εκφραζει.

Ο Σανταμ λειτουργει σημερα σαν αντιιμπεριαλιστης επειδη εχει εξαναγκαστει. Μπορει, για την ωρα, να στηριζεται πανω στις αραβικες λαϊκες μαζες και την αραβικη εργατικη ταξη για να σωσει το τομαρι του. Είναι ομως αντιιμπεριαλιστης μονο απο τις περιστασεις, παρα τον εαυτο του και την φυση των κοινωνικων στρωματων που εκφραζει, δηλαδη της αστικης και μικροαστικης ταξης στο Ιρακ. Αν αλλαξουν οι συνθηκες, θα ξαναγυρισει στις παλιες μεθοδους του, των ευκαιριακων συμμαχιων με

Συγχρονως γινονται μια σειρα αλλα πολιτικα στραβοπατηματα.

Διαβαζουμε στην ανακοινωση της "μειοψηφιας της πολιτικης επιτροπης του ΑΔΗΣΟΚ" οτι οι "Αμερικανοι ετοιμαζονται να σκορπισουν αδιστακτα τον θανατο σε ολοκληρη την περιοχη, μπλεκοντας μαζι με τους συμμαχους τους και χωρες οπως την Κυπρο". Αυτη η εικονα μιας διστακτικης ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης που αναγκάζεται να ακολουθησει τους "συμμαχους" των ΗΠΑ, συγκαλυπτει το αντιδραστικοτατο συμφερον της ιδιας της ελληνοκυπριακης αστικης ταξης απο την ηττα του Ιρακ.

"Η διεθνης κοινοτητα, και ιδιαιτερα η δυτικη δεν κινητοποιηθηκε σε αναλογες περιπτωσεις", γραφει ακομα η ανακοινωση της "μειοψηφιας". Κεντραροντας στο "δυτικη" καλυπτει το παρελθον και το παρον του σοβιετικου κρατικοκαπιταλιστικου ιμπεριαλισμου.

"Αν δεν μπορείς να τους νικησεις, πηγαίνε με το μέρος τους"

Αυτα ομως είναι ψιλοπραγματα μπροστα στο τροπο που συνδιαζεται η κριση στον Κόλπο με το Κυπριακο. Η αντιπαράθεση της αδιαφορίας της δυσης για την εισβολη της Τουρκιας στην Κυπρο και της κινητοποιησης στην περιπτωση του κόλπου είναι σωστη" γραφει ο Θ. Δημητρίου, ακολουθωντας το ρευμα. Και συνεχίζει:

"Είναι ομως γελοια η θεση της κυβερνησης και πολλων αλλων οτι η κινητοποιηση στον κόλπο μπορεί να αποτελεσει προηγουμενο που μπορούμε να χρησιμοποιησουμε για αναλογη δραση στην Κυπρο... Αν δειχνει κατι η κριση στον κόλπο είναι οτι τα Η.Ε. δεν μπορούν να προσφέρουν τιποτε εκτος απο την επικυρωση της δρασης των ισχυρων και παρηγορια στους αδυνατους. Το να περιμενουμε τους αμερικαν-

νους ή την Ευρωπη να επιβαλουν τα ψηφισματα των ΗΕ στην Κυπρο είναι εγκληματικο. Μας αποπροσανατολιζει απο την μονη σημαντικη δουλεια που εχουμε να κανουμε, την συνενοση με τους τ/κ."

Η ελπιδα των ελληνοκυπριων αστων να τους βοηθησουν οι δυτικοι ιμπεριαλιστες ή ο ΟΗΕ με τον ιδιο τροπο που βοηθουν το Κουβείτ εκτος απο "γελοια" χαρακτηριζεται παρακατω και σαν "αυταπατη". "Είναι αφελεια", γραφει στο ιδιο στυλ το κειμενο της μειοψηφιας, "να πιστευουμε πως η ευαισθησια της διεθνους κοινοτητας εναντια στην εισβολη στο Κουβείτ θα επεκταθει και στην Κυπρο." Και η αντιπροταση είναι παρομοια με αυτη του Θ. Δημητρίου: "Δεν πρέπει να επικεντρωνουμε τις ενεργειες για λυση του Κυπριακου στις εξωτερικες παρεμβασεις αλλα να εντεινουμε τις προσπαθειες για συνενοση με τους τ/κ".

"Αν δεν μπορείς να τους νικησεις, πηγαίνε με το μέρος τους" λει μια αγγλικη παροιμια. Και δυστυχως αυτο είναι το μονο μνημα που μπορεί να δώσει στους τουρκοκυπριους η σταση των ανακοινωσεων αυτων. Η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη ευχεται (εστω και σαν ευσεβεις ποθους) να ειχε στην διαθεση της τους ιμπεριαλιστικους στρατους του Κολπου για να ενισχυσει τον στρατιωτικα τον οικονομικο αποκλεισμο του Βορρα. Οι ρεφορμιστες ζητουν "ιση μεταχειρηση" με το Κουβείτ". Και η ακροαριστερη μειοψηφια του ΑΔΗΣΟΚ, που ταυτιζεται μαλιστα με την ηγесια της "Κοινης Κινησης Ελληνοκυπριων και Τουρκοκυπριων", αντι να καταγγειλει αυτες τις ευχες σαν αντιδραστικες και επιθετικες, τις χαρακτηριζει "γελοιες", "αφελεια" και "αυταπατη". Και... αντι να "περιμενουμε" τις αρμαδες (μια προταση που ευκολα συμπληρωνει ο καθενας στον νου του με το "δυστυχως δεν θαρθουν"), καλυτερα να "συννενοθηουμε με τους τουρκοκυπριους".

1. "Δυο λαοι, που με πολυαιμακτες θυσίες κατορθωνουν να απαλλαγουν απο βαρβαρα αντιλαϊκα καθεστωτα και να αποτιναξουν τον ζυγο της Ξενης εξαρτησης, δημιουργωντας τις βασικες προϋποθεσεις για απροσκοπη οικονομικη και κοινωνικη αναπτυξη, οδηγουνται στον αλληλοσπαραγμο και την καταστροφη" εγραφε η "Χαραυγη" 24/9 του 1980 για τον πολεμο Ιρακ-Ιραν.

τον εναν ή τον άλλο μεγάλο ιμπεριαλιστή. Καμία εμπιστοσύνη λοιπόν και καμία πολιτική υποστήριξη σε αυτόν.

Μονο όμως υποστηρίζοντας την νίκη του Ιρακ σε αυτό τον πόλεμο μπορούν οι επαναστάτες του δυτικού κόσμου να αποκτήσουν την δυνατότητα, το δικαίωμα ακόμα, να μιλήσουν στην αραβική εργατική τάξη, περιμένοντας να γίνουν πιστευτοί, να ακουστούν σαν φίλοι. Μονο έτσι μπορούν να δοκιμασούν να την πείσουν να μην περιμένει την εθνική και κοινωνική σωτηρία της από τον Χουσεΐν, αλλά μονο από τους δικούς της αγώνες για τα ταξικά της συμφέροντα

"ο κύριος εχθρός είναι μέσα στην ίδια μας την χώρα"

Το ιδιαίτερο και κύριο καθήκον των επαναστατών σε κάθε χώρα είναι να παλεύουν εναντία στο "δικο τους" κομμάτι της διεθνούς αρχουσας τάξης. Για τους ελληνοκυπρίους επαναστάτες, αυτό σημαίνει να δείξουν στους εργαζόμενους τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους συμμετέχει η ελληνοκυπριακή αστική τάξη σε αυτόν τον ακηρυχτό πόλεμο, με το μέρος των ιμπεριαλιστών. Όχι μονο για φθηνότερο πετρέλαιο. Όχι μονο για να ζητήσει μετά αυτά που θεωρεί ότι "δικαιούται" από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αλλά και επειδή είναι η ίδια ένα μικρό κομμάτι του διεθνούς ιμπεριαλισμού που εκμεταλλεύεται με πολλούς τρόπους τον μόχθο και την δυστυχία του αραβικού λαού.

Στην απαίτηση της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης για "ισή μεταχείριση με το Κουβέιτ" η αντίδραση των ε/κ επαναστατών σε αυτή την στάση των αστών δεν μπορεί παρα να είναι το ίδιο συνθήμα που πρέπει να προβάλλουμε σε κάθε επιθετική ενεργεία ή στάση των ε/κ αστών: "κατω τα χέρια από τους τουρκοκυπρίους". Μια αντίδραση ασχέτη με το αν εκτιμούμε ότι οι απαιτήσεις για "ισή μεταχείριση" των αστών είναι απλά "ευσεβείς ποθοί", ότι οι αστοί πιστεύουν αυτά που λένε, ή ότι προκειται για προπαγανδιστική σαπουνόφουσα. Χωρίς μια τέτοια αντίδραση, όλες οι διακηρύξεις για φιλία ε/κ και τ/κ, για επαναπροσέγγιση, για διεθνισμό, είναι κουφίες.

οικονομική κρίση

Οι απολύσεις στην τουριστική βιομηχανία και άλλου έχουν κιολας αρχίσει. Η βενζίνη ακριβνε. Όλοι λένε ότι απειλείται οικονομική κρίση. Η απάντηση της ελληνοκυπριακής εργατικής τάξης στις προσπάθειες να την βαλουν να πληρωσει αυτή την κρίση για την οποία "φταίει ο Σανταμ" πρέπει να είναι πολιτική. Όλα τα οικονομικά εντυπα,

πριν την κρίση στον Κόλπο, μιλούσαν για κίνδυνο κρίσης στην μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου, την αμερικανική, και έτσι και στην παγκόσμια οικονομία. Δεν ήταν ο Σανταμ αλλά ο Μπους, μαζί με τον υπολοιπό διεθνή ιμπεριαλισμό, που δίνουν στην κρίση μια καλή σκουντία για να έρθει γρηγορότερα και χειρότερα. Καμία λοιπόν θυσία για την κρίση του Μπους και του Βασιλείου.

Θα ξεπεράσουν οι ΗΠΑ μέσα από την επέμβαση τους στο Ιρακ το "σύνδρομο του Βιετναμ"; Θα γίνουν, ιδιαίτερα μετά την διαλυση του Συμφωνίου της Βαρσοβίας, οι αδιαμφισβήτητοι "χωροφυλάκες" της υψηλίου; Να μια πολύ σημαντική ερώτηση που η αμερικανική αρχούσα τάξη ελπίζει να απαντηθεί καταφατικά. Η αριστερά μπορεί και πρέπει να θυμηθεί την δική της πρακτική στην διάρκεια του πολέμου του Βιετναμ - τις παγκόσμιες κινητοποιήσεις που συνεβαλαν στην πτώση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Χωρίς, αυτή την φορά, αυταπάτες όπως αυτές που είχε τότε στη σταλινική κρατικοκαπιταλιστική αρχούσα τάξη του Β. Βιετναμ. Όπως μπορεί να δει κανείς σε άλλο άρθρο μας, αυτή η διαδικασία έχει κιολας αρχίσει παγκόσμια.

Όχι όμως και εδώ. Οι υποκλίσεις του ΑΚΕΛ και του ΑΔΗΣΟΚ στον ΟΗΕ και τον Γκορμπάτσωφ, η αφηρημένη πολιτική της ΑΠ ΕΔΕΚ και το ξεψάλισμα της με το ΑΔΗΣΟΚ, είχαν σαν αποτέλεσμα να μη γίνει ούτε μια αντιπολεμική κινητοποίηση.

Αν ωστόσο τα πράγματα προχωρήσουν, αν οι στρατιές στον Κόλπο εμπλακούν σε ολικό πόλεμο, υπαρχει η πιθανότητα να αναπτυχθεί και εδώ ένα κίνημα. Αν κάτι τέτοιο συμβεί, είναι σίγουρο ότι θα είναι ένα κίνημα κατω από την ηγεσία του ΑΚΕΛ και του ΑΔΗΣΟΚ. Ένα κίνημα λοιπόν γεματο από αυταπάτες - όπως στον ΟΗΕ και στην ΕΣΣΔ. Γεματο από επικινδύνες, ακόμα και αντιδραστικές, πολιτικές συγχίσεις - για "ισή μεταχείριση της Κυπρού με το Κουβέιτ". Αλλά συγχρονως και ένα κίνημα στο οποίο θα συμμετεχει κόσμος που θέλει ειλικρίνα να παλέψει εναντία στον διεθνή ιμπεριαλισμό, και τους ντοπιούς αστούς.

Αν κάτι τέτοιο εμφανιστεί πρέπει να συμμετεχουμε σε αυτό, προσπαθώντας να δείξουμε ποιοι είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι της καταστροφής, ποιος δρόμος οδηγεί μπροστα, εστω σε λίγους από τους εργαζόμενους και τους νεολαίους που θα ευαισθητοποιηθούν από την συμμετοχή τους σε μια πολιτική κινητοποίηση.

Το ποσο θα πετύχουμε σε αυτά θα εξαρτηθεί, αναμεσα σε άλλα, από την κατανόηση μας για το τι πραγματικά συμβαίνει, την καθαρότητα της πολιτικής μας. Σήμερα, η μάχη είναι κυρία ιδεολογική.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Το πετρέλαιο βρίσκεται πίσω από τις διακηρύξεις των ιμπεριαλιστών ότι δλθεν βρισκονται στην Μ. Ανατολή για να προστατεύουν ανεξαρτητά κρατη από τον επεκτατισμό του Ιρακ. Όμως το πετρέλαιο βρισκονται και πίσω από την δημιουργία αυτών των κρατών. Τα συνόρα των κρατών του Κόλπου αντανάκλουν ακριβως αυτή τη σημασία του "μαυρού χρυσού" για τους ιμπεριαλιστές και τις πολυεθνικές τους.

Το συνολο σχεδον των κρατών της Μ. Ανατολής κυριολεκτικά κατασκευαστηκε προκειμένου να διαφυλαχτούν τα συμφέροντα του Αγγλικού και Γαλλικού ιμπεριαλισμού μετά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο και την καταρρευση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Και μαλιστα με τις υποδείξεις της Κοινωνίας των Εθνών - του προγονου του ΟΗΕ.

Οι Βρεττανοί χωρίσαν την Αραβική χερσονησο αναλογα με την στατηγική σημασία και τα κοιτασματα πετρελαίου κάθε περιοχής (βρισκονται σαν αφορμή τις διαμάχες αναμεσα στους διαφορους εμιρηδες).

Όταν στη δεκαετία του '20 η φυλή του Αλ Σαουντ - μετεπειτα "ιδρυτή" της Σαουδικής Αραβίας - προσπάθησε να καταλάβει την περιοχή του Κουβέιτ οι Βρεττανοί με την βοήθεια του βασιλίου του Ιρακ Φευσάλ, επενεβηκαν στρατιωτικά για να τον εμποδίσουν. Το Κουβέιτ ήταν Βρετανική αποικία μέχρι το 1961.

Όταν το 1958 ανατραπήκε ο Φευσάλ και οι Αγγλοι διωχτήκαν, ο εθνικιστής ιρακινός ηγέτης Καρεμ Κασίμ διεκδικησε το Κουβέιτ. Οι Βρεττανοί ιμπεριαλιστές εστειλαν στρατο και αεροπλانا για να μπορέσουν να το κρατήσουν δικό τους. Το ποσο "πατρία" ήταν τα εδαφη του Κουβέιτ είναι κάτι που σήμερα οι καπιταλιστές σε ανατολή και δυση ξεχνουν. Όμως, η υποκρίσια ξεπερνά κάθε

οριο όταν κανείς δει πως φτιαχτήκαν τα υπολοιπα μικρα κρατη της χερσονησου.

Το Κατάρ, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Μπαχρεϊν και το Ομάν έγιναν ανεξαρτητά κρατη μόλις το 1971, αφού πρώτα χαρακτηκαν με ευθείες γραμμές τα συνόρα τους, έτσι ώστε να εξασφαλιζεται ο έλεγχος του Κόλπου, των εισοδών στον Ινδικό Ωκεανο και των πετρελαιοπηγών από την Δυση.

Μαζί με την Σαουδική Αραβία αποτελούν τη γωνία του πλανήτη όπου ο πιο εξωφρενικός πλούτος συνδιαζεται με τη μεγαλύτερη φτώχεια και καταστολή.

Στην Σαουδική Αραβία η δουλοκτησία καταργήθηκε επίσημα μόλις το 1963. Το 1970 υπολογιζονταν ότι υπηρχαν ακόμα 500,000 σκλαβοί. Όταν το 1979 ενοπλοι ισλαμιστές κατέλαβαν τα υπογεία του μεγαλού τζαμιού της Μεκκας ο βασιλιάς Φαχντ, με την βοήθεια των Γαλλών τους δολοφόνησε γεμιζοντας τα υπογεία με νερο και διοχετευοντας ηλεκτρικό ρευμα. Εκλόγες δεν έχουν γίνει ποτε στη χώρα αυτή.

Προσφατα ο Economist παρουσιάζει το Κουβέιτ σαν την πιο "δημοκρατική" χώρα του Κόλπου γιατί το 4% (!) του πληθυσμού έχει δικαίωμα να ψηφίζει. Ακόμα όμως και αυτή η "βουλή" καταργήθηκε το 1986. Ένας σείχης που αρνήθηκε να επενδύσει τα κερδη του από το πετρέλαιο σε νέες πετρελαιοπηγες ανατραπήκε από τους Αγγλους σε μια νυχτα.

Σίγουρα ο Χουσεϊν είναι σφαχτής του λαού του Ιρακ. Αλλα ποσο ενδιφέρονται για τους λαούς ο Μπους, η θάτσερ, ο Μπριστοκας και ο Βασιλείου όταν επεμβαίνουν για να στηρίξουν ένα καθεστώς που κοβει τα χέρια των μικροκλεφτών, όπως η Σαουδική Αραβία;

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΟΗΕ: το φύλλο συκής

"Θέλουμε να πιστευουμε" εγραφε η Χαραυγη στις 9 Σεπτεμβρη για την πολυδιαφημισμενη συναντηση των Μπους - Γκορμπατσοφ στο Ελσινκι "οτι... θα δημιουργησει εκεινες τις προϋποθεσεις που θα οδηγησουν σε ειρηνικη λυση του προβληματος." Τι ειδους "ειρηνικη λυση" εννοει η "Χαραυγη" φαινεται απο την συνεχεια: "ειναι αναγκαια η εφαρμογη των ψηφισματων του Συμβουλίου Ασφαλειας και απαραιτητα η αποχωρηση του Ιρακ απο το Κουβεϊτ."

Η ιδια αυτη αντιληψη για τον ΟΗΕ προβαλλεται και στην Ελλαδα απο τη Ν.Δ που χρησιμοποιει τις αποφασεις του ΟΗΕ για να ασκησει την πολεμοκαπηλη πολιτικη της. Το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ καταφευγουν σε αυτες για να δικαιολογουν την υποτονικη αντιπολιτευση τους. Την ειναι λοιπον ο ΟΗΕ;

Διεθνής δημοκρατική εξουσία;...

Πισω απο ολα αυτα κρυβεται η αποψη οτι ο ΟΗΕ αποτελεί καποια ανωτερη ηθικη εξουσια που στεκεται υπερανω των εμπολεμων και αντιπροσωπευει τις αρχες της διεθνους συνεργασιας, ειρηνης και δικαιοσυνης.

Ομως η εξωτερικη πολιτικη και η διπλωματια δεν ειναι παρα η προεκταση και η συνεχεια της εσωτερικης πολιτικης καθε κυβερνησης. Οι χειρισμοι γινονται απο την ιδια ταξη και για τους ιδιους ταξικους στοχους.

Οπως μεσα στην χωρα της, ετσι και στο διεθνες πεδιο η καθε κυβερνηση εχει ενα και μονο σκοπο: την αυξηση των κερδων των καπιταλιστων, την συσσωρευση του κεφαλαιου.

Οσο τα μεγαλα καπιταλιστικα κρατη σ'ανατολη και δυση ειναι οι "βασεις" των πολυεθνικων εταιριων, η πολιτικη τους ειναι ιμπεριαλιστικη. Στοχος τους ειναι να εξασφαλίζουν την οικονομικη και στρατιωτικη κυριαρχια τους και να διαφυλάξουν τα παγκοσμια συμφεροντα τους

Η Γενικη Συνελευση του ΟΗΕ δεν αποτελεί τιποτα περισσοτερο απο το συνολο των αυστηρα ελεγχομενων αντιπροσωπων αυτων των κρατων και το Συμβουλιο Ασφαλειας ενσαρκωνει στην πραγματικοτητα το οργανο που επιβαλλει την θεληση των μεγαλων ιμπεριαλιστικων δυναμεων.

Το να ελπιζει κανεις οτι οι εκπροσωποι των εκμεταλευτων και των καταπιεστων θα λειτουργησουν στη βαση του "διεθνους δικαιου", ειναι σαν να ελπιζει οτι ενα διεθνες συνεδριο Μαφιας θα χαραξει τα πλαισια του ποινικου κωδικα.

Στην πραγματικοτητα ο ΟΗΕ εχει μονο δυο δρομους ανοιχτους μπροστα του: ειτε οι μεγαλες ιμπεριαλιστικες δυναμεις βρισκονται διαιρεμενες οποτε παραλυει εντελως, ειτε συμφωνουν, οποτε ο ΟΗΕ προσδιδει μια επιφαση νομιμοτητας στις ιμπεριαλιστικες επεμβασεις. Τα παραδειγματα αφθουνουν: Επεμβαση της Δυσης στο Σουεζ εναντια στον Νασερ το 1956, επεμβαση στον κολπο των Χοιρων στη Κουβα, στην Αλγερια, στο Βιετναμ, στη Γρεναδα, στο Παναμα, στο Λιβανο και φυσικα στον Περσικο Κολπο στην διαρκεια του πολεμου

Ιραν - Ιρακ. Ο ΟΗΕ εμεινε απλος παρατηρητης οπως αλλωστε και μπροστα στις επεμβασεις των σταλινικων κρατικοκαπιταλιστικων καθεστων στην Ουγγαρια, την Τσεχοσλοβακια, το Αφγανισταν, την Καμποτζη ή το Θιβετ.

Το ιδιο το καταστατικο του ΟΗΕ επιτρεπει το βετο σε καθε μια απο τις πεντε μεγαλες ιμπεριαλιστικες δυναμεις που αποτελουν μονιμα μελη του Συμβουλίου Ασφαλειας. Οι μονες φορες που ο ΟΗΕ επενεβη αποτελεσματικα ηταν οταν οι Ρωσοι για τον αλφα ή βητα λογο δεν θελησαν να εμποδισουν τις ΗΠΑ.

...ή ιμπεριαλιστικο φορουμ

Στον πολεμο της Κορεας οι αμερικανοι επενεβηκαν κατω απο την σημαια του ΟΗΕ με στρατηγο τον Μακ Αρθουρ. Στο Κονγκο το 1961 η επεμβαση του ΟΗΕ κατεληξε στη δολοφονια του μαυρου εθνικιστη ηγετη Πατρις Λομουμπα και την αντικατασταση του απο τον φιλοδυτικο Μομπουτου.

Σημερα ο ΟΗΕ προσφερει "διεθνιστικη" υποστηριξη στην αμερικανικη επεμβαση, ετσι ωστε να εξασφαλίσουν τα δυτικα συμφεροντα σχετικα με το πετρελαιο.

Στον καπιταλισμο ο πολεμος εχει τρεις κυριες αιτιες: Τον οικονομικο ανταγωνισμο ανάμεσα στα καπιταλιστικα κρατη, την ιμπεριαλιστικη επιθετικοτητα των κεντρων του καπιταλισμου απεναντι σε φτωχωτερες χωρες και ταξικες διαφοροποιησεις μεσα στο καθε κρατος. Ουτε ο ΟΗΕ, ουτε και κανενας αλλος παγκοσμιος ιμπεριαλιστικος οργανισμος μπορει να ξεπερασει, ουτε καν να αμβλυνει αυτες τις αντιθεσεις.

Η κομμουνιστικη διεθνής του Λενιν και του Τροτσκι αποκαλεσε τον προγονο του ΟΗΕ, - την Κοινωνια των Εθνων - σαν την "ιερη συμμαχια των καπιταλιστων". Καλεσε τους εργατες ολου του κοσμου να παλεψουν εναντια "σ'αυτη την ενωση της κλεψιας της εκμεταλευσης και της ιμπεριαλιστικης αντεπαναστασης". Η ιδια αντιμετωπιση πρεπει να υπαρχει απεναντι στα Ηνωμενα Εθνη και σημερα: για το εργατικο κινημα και για την αριστερα ο ΟΗΕ δεν αποτελεί μια "διεθνη δημοκρατικη εξουσια" αλλα την λυκοφωλια ενος ιμπεριαλιστικου φορουμ.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΙΝ: ΟΥΤΕ ΧΙΤΛΕΡ - ΟΥΤΕ ΝΑΣΣΕΡ

Το αρθρο αυτο δημοσιευτηκε στην εφημεριδα Socialist Worker, του Socialist Workers Party, στις 8 Σεπτεμβρη του 90

Τα Δυτικα μεσα μαζικης ενημερωσης παρουσιαζουν τον Σανταμ Χουσεϊν σαν ενα "νεο Χιτλερ", ενα μανιακο φασιστα που πρεπει να εξουδετερωθει με καθε τροπο.

Αντιθετα, εκατομμυρια αραβες θεωρουν τον Σανταμ ενα "νεο Νασσερ", αναλογο του Αιγυπτιου ηγετη που ανετρεψε το διεφθαρμενο καθεστος του βασιλια Φαρουκ στις αρχες της δεκαετιας του '50, που εδιωξε απ'την χωρα του τα βρεττανικα στρατευματα, εθνικοποιησε την διωρυγα του Σουεζ και επεζησε της συνδιασμενης στρατιωτικης επιθεσης των Αγγλων, Γαλλων και Ισραηλινων.

Η συγκριση με τον Χιτλερ ειναι τελειως παραπλανητικη. Ο Σανταμ Χουσεϊν σιγουρα καταφευγει σε βασανιστηρια και δολοφονιες. Τις ιδιες ομως ακριβως μεθόδους χρησιμοποιουν και πολλα αλλα καθεστωτα που στηριζουν οι ΗΠΑ στην Λατινικη Αμερικη, η Γαλλια στην Κεντρικη Αφρικη και η Αγγλια στην Αραβικη Χερσονησο.

Αν θεωρησουμε οτι το καθεστος του Σανταμ Χουσεϊν ειναι "χιτλερικο", τοτε το ιδιο ισχυει και γι'αυτα τα καθεστωτα. Οταν συζητα ομως καποιος με τετοιους ορους κρυβει αυτο που ηταν ιδιαιτερα τρομακτικο και επικινδυνο στην Γερμανια του Χιτλερ.

Η Γερμανια ηταν τοτε η δευτερη μεγαλυτερη βιομηχανικη δυναμη στον κοσμο και το πολυπληθεστερο κρατος της Δυτικης Ευρωπης. Η πττα της ομως στον Α' Παγκ. Πολεμο την ειχε αποδυναμωσει.

Η Γερμανικη αρχουσα ταξη στραφηκε προς τον Χιτλερ επειδη της προσφερε μια διπλη προοπτικη - πρωτα θα τσακιζε το ισχυρο εργατικο κινημα, κινητοποιωντας εναντιον του καθε βαρβαρο ενστικτο των μικροαστων, και στην συνεχεια, θα επεκτεινε τα συνορα της χωρας σε βαθμο οπου θα την καθιστουσε την ισχυροτερη υπερδυνη. Καθε επιτυχια του Χιτλερ εμψυχωνε τα πιο αντιδραστικα στοιχεια και σε αλλα μερη του κοσμου.

Αντιθετα το Ιρακ, ειναι μια μικρη βιομηχανικη δυναμη με ενα πληθυσμο 14 εκατομμυριων μονο (το ενα τριτο της Αιγυπτου ή του Ιραν).

Το καθεστος Μπααθ εχει δολοφονησει και εχει χρησιμοποιησει βασανιστηρια για να τσακισει τις οργανωσεις της εργατικης ταξης. Ο Σανταμ Χουσεϊν ομως δεν μπορει να φιλοδοξει οτι θα γινει η κυριαρχη δυναμη στον κοσμο ή ακομα στην Μ. Ανατολη. Το περισσοτερο που θα μπορουσε να πετυχει με τον στρατιωτικο επεκτατισμο μεσα εινα να αυξησει τον ελεγχο του πανω στα πετρελαια του Περσικου Κολπου.

Με κανενα τροπο αυτο δεν θα τον εκανε παντοδυναμο, επειδη το μονο συμφερον του απο τον ελεγχο του πανω στο πετρελαιο εινα να μπορει να το πουλα, και δεν θα μπορουσε να το πουλα παρα μονο σε τιμες που οι Δυτικες εταιριες θα ηταν διατεθειμενες να πληρωσουν.

Δεν αποτελεί απειλη για ολοκληρο το κοσμο ή εστω για τις εργατικες ταξεις των μεγαλων Αραβικων κρατων οπως της Αιγυπτου και της Συριας, των οποιων οι αρχουσες ταξεις ετσι και αλλοιως τσακιζουν απεργιες και απαγορευουν την λειτουργια συνδικατων.

Δεν αποτελεί πολο ελξης για καθε αντιδραστικο στοιχειο στον κοσμο. Το πολυ που μπορει να κανει ο Σανταμ Χουσεϊν εινα να αποτελει μια περιορισμενη προκληση στους Ξειχηδες του πετρελαιου, στις εταιριες πετρελαιου και στις Δυτικες εταιριες των οποιων τα κερδη εξαρτιωνται απο τις χαμηλες τιμες του πετρελαιου.

Αν ομως ο Σανταμ δεν εινα ενας "νεος Χιτλερ", δεν εινα ουτε ο "νεος Νασσερ", ενας συγχρονος δηλαδη αντιιμπεριαλιστης ηρωας. Ακομη και ο ιδιος ο Νασσερ πολεμησε τον ιμπεριαλισμο σπασμωδικα. Επανειλημμενα ηρθε σε συνδιαλλαγη μαζι του, οπως το 1969-70 οπου επετρεψε στην Ιορδανικη κυβερνηση να επιτεθει εναντια στους Παλαιστινιους.

Ο Σανταμ ποτε δεν αγωνιστηκε σοβαρα εναντια στον ιμπεριαλισμο, παρ'ολο που το Μπααθ ιδρυθηκε την δεκαετια του '40 απο διανοουμενους οι οποιοι υποστηριζαν την Αραβικη ενοτητα εν οψη της διαιρεσης του Αραβικου κοσμου σε αντιπαλες χωρες απο τις Δυτικες αποικιακες δυναμεις

Τα ατομα που στελεχωσαν αρχικα την οργανωση των Μπααθιστων προερχονταν απο ενα κομματι της μεσαιας ταξης στο Ιρακ και στη Συρια. Αυτη η ομαδα ειχε αποκλεισται απο

την εξουσία από τα καθεστώτα που στηθηκαν από τους αποικιοκράτες, αλλά σε σύγκριση με τη μεγάλη μάχη των εργατών και αγροτών αποτελούσαν ένα πολύ προνομοιοχό στρώμα.

Η τάξη αυτή προσπαθούσε να ξεφορτωθεί τις παλιές κυβερνήσεις. Δεν επιδίωκε όμως μία επανάσταση της μάζας από τα κάτω, κάτι που θα απείλουσε και την ίδια. Γι' αυτό εστρέψε την προσοχή της σε συνωμοσίες με μικροαστούς αξιωματικούς του στρατού για να κερδίσει την εξουσία.

Από την δεκαετία του '40 μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '60 στο Ιράκ τον καθοριστικό ρόλο μέσα στο αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα έπαιζε η κινητοποίηση της εργατικής τάξης, ακριβώς αυτό που φοβιζόταν οι μικροαστοί.

Η διορισμένη από τους Άγγλους Ιρακινή μοναρχία ανατραπήκε το 1958 από μια ομάδα αξιωματικών κάτω από την ηγεσία του Κασιμ Κασίμ. Ακολούθησε ένα κύμα μαζικών αγώνων στους οποίους έπαιξε σημαντικό ρόλο το Κομμουνιστικό Κόμμα. Ο Δυτικός τύπος ένοιωσε αποτροπιασμένο, και αντιμετώπιζε τον Κασίμ σαν αντρείκελο των κομμουνιστών, παρ'όλο που ο ίδιος φυλάκιζε κομμουνιστές.

Οι Μπααθιστές προσπάθησαν να δυναμώσουν την βάση τους μπαινόβγαζοντας επικεφαλής ενός δεξιού κινήματος αντίστασης εναντίον στην κυβέρνηση Κασίμ και στην αριστερά.

Ο Σανταμ Χουσεΐν αποκτά φήμη για πρώτη φορά το 1959 όταν αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Κασίμ. Τέσσερα χρόνια αργότερα οι Μπααθιστές σε συνεργασία με δεξιούς αξιωματικούς ανέτρεψαν την κυβέρνηση. Ακολούθησε αιματοχυσία όταν η Εθνική Φρουρά των Μπααθιστών επιτέθηκε σε εργατικές συνοικίες σκοτώνοντας χιλιάδες αγωνιστές.

Οι "αντιιμπεριαλιστικές" περγαμνές των Μπααθιστών ήταν τόσο σπουδαίες που η ΣΙΑ τους βοήθησε στο πραξικόπημα και οι Δυτικές εταιρίες πετρελαίου προσέφεραν στην νέα κυβέρνηση συνεργασία, πράγμα που είχαν αρνηθεί στον προκατόχο της!

Εξί μονο μήνες αργότερα οι Μπααθιστές υπουργοί διωχτήκαν από την κυβέρνηση από τους αξιωματικούς συμμάχους τους. Παρεμείναν όμως μία σημαντική δύναμη και κατορθώσαν να επιστρέψουν στην εξουσία με νέο στρατιωτικό πραξικόπημα το 1968.

Η νέα κυβέρνηση του Μπααθ διακήρυξε ότι θα αγωνιζόταν εναντίον στο Σιωνισμό με τρόπο που άλλα Αραβικά καθεστώτα απέτυχαν να κάνουν. Στην πράξη όμως ολ'αυτά μεταφραζόνταν σε φρικιαστικές δημοσίες εκτελεσθείς στην Βαγδάτη, στις οποίες Ιρακινοί Εβραίοι, Νασσερικοί και Κομμουνιστές κρεμαζόνταν μαζί.

Η πραγματικότητα πίσω από αυτή

την προπαγάνδα φάνηκε τον "Μαυρο Σεπτέμβρη" του 1970, όταν ο βασιλιάς Χουσεΐν της γειτονικής Ιορδανίας εξαπέλυσε μια αιματηρή επίθεση εναντίον στους Παλαιστίνιους. Πολλές χιλιάδες μέλη της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) δολοφονήθηκαν. Την ίδια περίοδο στην Ιορδανία υπήρχαν 15,000 Ιρακινοί στρατιώτες οι οποίοι δεν υπερασπίσαν τους Παλαιστίνιους με κανένα τρόπο.

Όταν ξεσπάσε ο πόλεμος μεταξύ Αραβών και Ισραηλ το 1973 ο Ιρακινός στρατός πήρε μέρος με μόνο δυο μεραρχίες χωρίς να διαδραματίσει κανένα σημαντικό ρόλο. Την ίδια περίοδο ο υπολοίπος στρατός του Ιράκ πολεμούσε εναντίον στους Κουρδούς που αποτελούν το ένα τέταρτο του πληθυσμού του Ιράκ.

Ο ισχυρισμός των Μπααθιστών ότι υποστηρίζουν την Αραβική ενότητα είναι τόσο κουφίος όσο και ο ισχυρισμός τους ότι βρίσκονται επικεφαλής του αγώνα εναντίον στο Ισραηλ.

Μόλις πήραν στα χέρια τους την εξουσία, κύριος στόχος των μικροαστών στελεχών του κόμματος Μπααθ ήταν να εξασφαλίσουν καριέρες στον υπάρχοντα κρατικό μηχανισμό.

Έτσι όταν στη δεκαετία του 1960 οι Μπααθιστές πήραν την εξουσία στη Συρία και στο Ιράκ, αυτό δεν οδήγησε στην ενοποίηση των δυο χωρών αλλά στη διάσπαση σε δυο αντιπαλά Μπααθιστικά κόμματα, που το ένα θεωρούσε το άλλο εχθρό πιο επικίνδυνο από τις Δυτικές δυνάμεις και το Ισραηλ.

Αυτό οδήγησε τον Σανταμ Χουσεΐν να οργανώσει το 1980 δολοφονίες ηγέτων της ΟΑΠ επειδή εκείνη την περίοδο η ΟΑΠ ήταν σύμμαχος με την Συρία. Πιο πρόσφατα οδήγηθηκε να εξοπλίσει τον χριστιανό φασίστα στρατηγό Αουν στην Βηρυτό επειδή πολεμά εναντίον στην Συριακή επίρροη στο Λίβανο.

Δεν μπορούσαν όμως όλα τα μικροαστικά στελέχη του Μπααθ να ανυψωθούν σε προνομοιοχικές θέσεις στον Ιρακινό κρατικό μηχανισμό. Δεν υπήρχαν αρκετά πόστα για όλους.

Έτσι η ιστορία του κόμματος μετά την κατάληψη της εξουσίας είναι μία ιστορία σκληρών εσωτερικών ανταγωνισμών όπου οι νικητές εξοντώνουν τους αντιπαλούς τους με τον ίδιο τρόπο που εξοντώναν αγωνιστές εργάτες και Κουρδούς οι οποίοι παλεύαν εναντίον τους. Είναι χαρακτηριστικές οι εκκαθαρίσεις που έκανε ο Σανταμ Χουσεΐν το 1979 όταν εκτέλεσε το ένα τρίτο του κεντρικού συμβουλίου του κόμματος.

Ο ολοκληρωτισμός μόνο σε μερικούς επέτρεψε να διατηρηθούν τις θέσεις τους στην κορυφή, μετατρέποντας το υπόλοιπο κόμμα σε μηχανισμό εξυπηρέτησης της δικής τους εξουσίας. Για τους λίγους η ανταμοιβή

ήταν μεγάλη. Διευθύναν τις εθνικοποιημένες βιομηχανίες καθώς επίσης και τον κρατικό μηχανισμό, συναπτόντας επικερδείς σχέσεις με ιδιωτικές και ξένες εργοληπτικές εταιρίες

Το Μπααθ, ενώ στην αντιπολίτευση αποτελούσε κόμμα του μικροαστικού Αραβικού εθνικισμού, όταν βρέθηκε στην εξουσία έγινε το κόμμα που συνδέει το ιρακινό κρατικό και ιδιωτικό κεφάλαιο.

Το 1980 ο Σανταμ Χουσεΐν βρήκε την ευκαιρία να ισχυροποιήσει την θέση του κάνοντας μία μεγάλη εκδούλευση στον ιμπεριαλισμό και στα κρατικά πελάτες του στην Αραβική Χερσόνησο.

Τα κράτη αυτά είχαν τρομοκρατηθεί από την επίδραση που είχε η επανάσταση στο γειτονικό Ιράν πάνω στους δικούς τους υπηκόους. Ο Σανταμ ανέλαβε να τους απαλλάξει απ'αυτό τον φόβο και να επεκτείνει συγχρονως την δύναμη του Ιρακινού καπιταλισμού και του Μπααθ κηρύττοντας τον πόλεμο εναντίον στο Ιράν.

Δεν κατέτροψε το Ιράν όπως ελπίζε. Για οκτώ χρόνια όμως μπορούσε να ξεχάσει στην κυριολεξία το κόστος του πολέμου, καθώς οι Εμιράδες τον χρηματοδοτούσαν, οι μεγάλες δυνάμεις τον εξοπλίζαν και όλα τα Αραβικά καθεστώτα, εκτός της Συρίας και της Λιβύης, τον ανακήρυξαν σε ηρωά των Αραβών.

Το τέλος του πολέμου έφερε πίσω όλα τα παλιά προβλήματα με περισσότερη ένταση. Με την απομακρύνση της απειλής από την Ιρακινή Επανάσταση, τα πετρελαιοπαραγωγικά κράτη δεν έβλεπαν κανένα λόγο να συνεχίσουν την χρηματοδότηση του Σανταμ Χουσεΐν. Ξαφνικά η οικονομία του

Ιράκ βρέθηκε να απειλείται από τα τεραστία πολεμικά χρεών της.

Ο Σανταμ δεν εισέβαλε στο Κουβέϊτ για να πολεμήσει τον ιμπεριαλισμό ή για να βοηθήσει τον Αραβικό λαό, αλλά για τον έλεγχο των πετρελαίων - το μέσο για να μπορέσει ν'αποπληρώσει τα χρεών στα οποία υποβλήθηκε στην διάρκεια της διεξαγωγής του πολέμου σε συμμαχία με τον ιμπεριαλισμό.

Ο Χουσεΐν δεν υπολόγισε ότι οι Δυτικές δυνάμεις θα στρέφονταν τόσο γρήγορα εναντίον σε κάποιον που τους είχε υπηρετήσει τόσο πιστά. Παρ'όλα αυτά, ο Σανταμ Χουσεΐν προκαλέσει την οργή τους και έριξε την Μέση Ανατολή σε μία κρίση που μπορεί να οδηγήσει σε πόλεμο αλλά και σε επανάσταση.

Αυτή δεν ήταν μία ενεργεία ενός "νέου Χίτλερ", αλλά ούτε και μία πράξη κάποιου που έχει σκοπό να ηγηθεί ενός αντιιμπεριαλιστικού αγώνα.

Οι σοσιαλιστές πρέπει να ελπίζουν ότι οι ΗΠΑ θα πτηθούν στην προσπάθειά τους να επαναφέρουν την παλιά τάξη πραγμάτων στο Κουβέϊτ ή αλλού. Πρέπει όμως επίσης ν'αναγνωρίσουμε ότι το παρελθόν του Σανταμ Χουσεΐν και του Μπααθ δείχνουν ότι δεν πρόκειται να ηγηθούν ενός τετοιού αγώνα που θα οδηγούσε σε μία τετοία ήττα.

Εμείς πρέπει να είμαστε με το μέρος εκείνων των γνήσιων αριστερών δυνάμεων στην Μέση Ανατολή που θ'αγωνιστούν για την στρατιωτική ήττα των Αμερικανών και στην πορεία θα σπρωξούν προς την επανάσταση ο'όλη την Μ. Ανατολή, συμπεριλαμβανομένου και του Ιράκ.

Παλαιστίνιοι διαδηλώνουν υπέρ του Σανταμ Χουσεΐν στην Ιορδανία

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Απο τη στιγμή που ξεκίνησαν τα γεγονότα στον Κόλπο, τον περασμένο Αυγούστο, αντιπολεμικά κινήματα έχουν αναπτυχθεί στις περισσότερες Δυτικό - Ευρωπαϊκές χώρες καθώς και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ. Μικρά και πολιτικά αξεκαθαρίστα, που έχουν όμως την τάση να μεγαλώσουν περισσότερο, με ρυθμούς αναλογούς με το πως η κρίση του Κόλπου δένεται με τις εσωτερικές συνθήκες κάθε χώρας.

ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Αντιπολεμική διαδήλωση 3.000 ατόμων έγινε στην Βαρκελώνη στις αρχές του Σεπτεμβρίου, ενώ ακολούθησε αντιστοιχη κινητοποίηση μια βδομάδα αργότερα στη Μαδρίτη. Η διαδήλωση της Βαρκελώνης είχε τυπικά καλεστεί απ' τους γονείς των επιστρατευόμενων ναυτών και υποστηρίχτηκε από επαναστατές σοσιαλιστές, ειρηνιστές, και ριζοσπάστες εθνικιστές.

Η αντίθεση στον πόλεμο, συνδυάζεται με δυο θέματα που αυτή την εποχή βρίσκονται στην επικαιρότητα στην Ισπανία. Το πρώτο είναι η αντίθεση στην στρατεύση, οργανωμένη από σχήματα σαν το Mili KK, και το κίνημα εναντίον στην στρατιωτική θητεία. Το δεύτερο είναι η αντίθεση στη συμμετοχή στο NATO. Η κυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κομματος, όταν πιασθηκε να κάνει δημοψήφισμα για την συνέχιση της συμμετοχής στο NATO, είχε δεσμευτεί ότι τα Ισπανικά στρατεύματα δεν θα αναμειγνυόνταν σε υπερπόντιες επιχειρήσεις.

Τώρα, αναπτύσσεται εντόνη αντίθεση σε αυτό τον "ελιγμό", ιδιαίτερα σε περιοχές όπως η Καταλωνία και η Χώρα των Βασκών που ψηφισαν εναντίον στο NATO. Η κυβέρνηση δικαιολογείται λέγοντας ότι αυτό δεν είναι ζήτημα του NATO, όμως η λαϊκή διαθεση είναι εναντίον στον πόλεμο, με πανώ απ' το μισό πληθυσμό να είναι αντίθετος στην αποστολή Ισπανών ναυτών και με πολύ περισσότερους εναντίον στην εμπλοκή σ' ενεργητικό πόλεμο.

Το Κομμουνιστικό Κομμα υποστηρίζει παρεμβάση του ΟΗΕ, αλλά επίσης και την αποσυρση των Ισπανικών δυνάμεων. Η διαδήλωση της Μαδρίτης είχε υποστηριχτεί από την Ενωμένη Αριστερά, το εκλογικό μέτωπο του Κομμουνιστικού Κομματος.

Η επαναστατική σοσιαλιστική οργάνωση Movimiento Comounista (MC), έχει αντιταχθεί στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και προπαγανδίζει να

φυγούν τα αμερικανικά στρατεύματα από τον Κόλπο.

ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Δυο μικρές διαδηλώσεις, 200 - 400 ατόμων, έγιναν στα τέλη Αυγούστου, καλεσμένες από οργανώσεις Τυνησιών σπουδαστών. Ακολούθησε απαγορευση των διαδηλώσεων υπέρ του Σανταμ. Όμως, μια διαδήλωση 2.000 ατόμων στο Παρίσι, στις 18 του Σεπτεμβρίου, έγινε κάτω από τα συνθήματα: "Γαλλικά, Εγγλεζικά και Αμερικανικά στρατεύματα έξω από τον Κόλπο", "Όχι στην ένωση του πολέμου και της λιτότητας" και "Όχι στην λογική του πολέμου". Το τελευταίο ήταν μια αναφορά στον ισχυρισμό του Μιτερνάν ότι ο κόσμος έχει εμπλακεί στη "λογική του πολέμου". Η διαδήλωση είχε καλεστεί κοίνα από οργανώσεις της ακρας αριστερας και μεταναστών. Στις 20 του Οκτωβρίου μια πολύ μεγαλύτερη διαδήλωση με πάνω από 15.000 άτομα έγινε στο Παρίσι εναντίον στην συγκεντρωση στρατευμάτων στον Κόλπο. Καλεσθηκε από το ΚΚΓ, τους Πρασίνους και οργανώσεις της ακρας αριστερας.

Η κατάσταση στην Γαλλία μπερδεύεται από τη θέση του φασιστικού Εθνικού Μετώπου. Ο Λεπεν υποστηρίζει ένα ανεξάρτητο Γαλλικό Ιμπεριαλισμό που δεν θα ακολουθεί πίσω από τους Αμερικανούς. Υποστηρίζει ότι ένας καλός πελάτης όπως το Ιράκ δεν πρέπει να χάθει. Ταυτόχρονα μιλάει εναντίον στο Ισραήλ από αντισημική θέση και χρησιμοποιεί μια διεστραμμένη λογική, υποστηρίζοντας ότι πρέπει να διατηρηθούν καλές σχέσεις με τα Αραβικά καθεστώτα με σκοπό να δεχτούν πίσω όλους τους Γαλλο-Αραβες που ο Λεπεν θέλει να απελαθούν.

Η επιτυχία της στρατηγικής του Λεπεν θα εξαρτηθεί από την παθητικότητα ή όχι της αριστερας τόσο πάνω στην κρίση στο Κόλπο όσο και στην αντιμετώπιση των ναζιστών. Το ΚΚ δεν προβάλλει καθαρή εναλλακτική λύση. Επιχειρηματολογεί για παρεμβάση του ΟΗΕ και ταυτόχρονα υποστηρίζει σκληρά αντιποίννα μετά τη φυλάκιση Γαλλών διπλωματών στο Κουβέιτ.

Η ακροαριστερή οργάνωση Lutte Ouvriere αρνήθηκε να στηρίξει την πρώτη Παρισινή αντιπολεμική διαδήλωση, λέγοντας ότι το μόνο που θα προκαλούσε θα ήταν μεγαλύτερες φιλοπολεμικές διαδηλώσεις. Κινείται γύρω από το κάλεσμα της "αρνήσης να πληρώσουμε τον πόλεμο", μια συνδικαλιστική προσέγγιση που απο-

τυγχάνει να βάλει την αρχούσα ταξία της Γαλλίας στο στοχαστικό για την ιμπεριαλιστική επεμβάση στον Κόλπο.

ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Τα γεγονότα του Κόλπου έχουν επισκιάσει από τη διαδικασία ενοποίησης. Μια μικρή διαδήλωση 500 ατόμων έγινε στην Φρανκφούρτη σαν αντίδραση στην επεμβάση των Αμερικανών.

Στα μεγάλα κομμάτια της αντιπολίτευσης δεν έχει υπάρξει καμία σταθερή αντιπολεμική θέση. Ενώ ο καγκελάριος Κολ χρησιμοποιεί την κρίση για να νομιμοποιήσει την αποστολή Γερμανικών δυνάμεων έξω από την επιχειρησιακή περιοχή του NATO, τόσο οι Φιλελευθέροι όσο και οι Σοσιαλδημοκράτες (SPD), υποστηρίζουν μια τετοια ενεργεία αν γίνει μέσα από "τις καταλλήλες οδούς".

Οι Πρασίνοι είναι αντίθετοι στον πόλεμο αλλά προσανατολίζονται προς την κατεύθυνση του ΟΗΕ για να προσφέρει καποιου είδους λύση. Το ίδιο και καποια μέλη του SPD που είναι αντίθετοι στον πόλεμο.

ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Έγιναν ήδη δυο σχετικά μεγάλες διαδηλώσεις στον Λονδίνο. Η πρώτη την 1 Σεπτεμβρίου κινητοποίησε 3.000 άτομα, αν και είχε καλεστεί μόνο από το Socialist Workers Party που εκδηλώνεται υπέρ της πττας των Αγγλοαμερικανών στον Κόλπο, εναντίον στο εμπάρκο του ΟΗΕ και δεν ζητά αποσυρση του Ιράκ από το Κουβέιτ. Η διαδήλωση υποστηρίχτηκε και από οργανώσεις μεταναστών (από το Πακισταν την Σρι Λάνκα και το Μπακλαντες). Υποστηρίξη έδωσε επίσης η Τουρκική επαναστατική οργάνωση Sosyalist isci. Τα συνθήματα της διαδήλωσης ήταν, "ΗΠΑ - Βρετανία έξω από τον Κόλπο" και "Πολεμείστε τον Poll-Tax, όχι για χαρή της θάτσερ".

Η δεύτερη διαδήλωση έγινε στις 15 Σεπτεμβρίου από την "Επιτροπή για το σταμάτημα του πολέμου στον Κόλπο" που υποστηρίζεται από την αριστερά του εργατικού κομματος. Υποστηρίξη έδωσε το κίνημα Ειρήνης CND, ενώ κυριος ομιλητής ήταν ο Τονυ Μπεν, της αριστερας του εργατικού κομματος, που διατηρεί ελπίδες ότι ο ΟΗΕ θα δώσει λύση. Συμμετείχαν 5.000 διαδηλωτές, πολλοί από τους οποίους βάδισαν κάτω από τα πανώ του SWP που συμμετείχε και σ' αυτήν την πορεία.

Μια τρίτη κινητοποίηση έγινε στις 6 του Οκτωβρίου στη Γλασκωβη από τη Σκωτσέζικη "Καμπάνια εναντίον στον Πόλεμο του Κόλπου". Υποστηρίχτηκε από τον Τονυ Μπεν, το Σκωτσέζικο Εργατικό CND, το SWP και δυο τοπικά συνδικατά (πυροσβεστές και εργάτες δημwn).

ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Εναντίον στην αναμείξη της Τουρκίας στην ιμπεριαλιστική επεμβάση στον Κόλπο, έγινε αποπειρά διαδήλωσης στην Αγκυρά την Τρίτη 25 Σεπτεμβρίου. Ψτυπήσε η αστυνομία και έγιναν 40 συλλήψεις. Μέσα στον Αυγούστο, την ώρα που ξεκινούσαν οι πολεμικές προετοιμασίες των ΗΠΑ έγινε απεργία από τους Τουρκούς εργαζομένους στις Αμερικανικές βάσεις με κέντρο τη βάση - κλειδί του Ιντσιρλικ.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η πρώτη αντίδραση οργανώθηκε πολύ νωρίς από την ΟΣΕ, στις 16 Αυγούστου με μοίρασμα προκηρηξής που καταγγέλε την αμερικανική επεμβάση, το εμπάρκο του ΟΗΕ και την υποστηρίξη που έδινε η ελληνική κυβέρνηση στους Αμερικανούς.

Η πρώτη διαδήλωση οργανώθηκε από την ΟΣΕ και το ΝΑΡ, (το κομμάτι που διασπασθηκε από το ΚΚΕ), στις 22 Αυγούστου και συγκεντρώσε γύρω στα 200 άτομα. Τρεις μερες αργότερα μια μαζική διαδήλωση 2.000 ατόμων που καλεσθηκε κυρίως από το ΚΚΕ είχε σαν περιεχομένο την αντίθεση στην στρατιωτική συμμετοχή της Ελλάδας στην επεμβάση στον Κόλπο, αλλά ταυτόχρονα ζήτησε την αποχώρηση του Ιράκ από το Κουβέιτ. Υποστηρίχτηκε και από οργανώσεις της ακρας αριστερας. Ήταν πολύ δυναμική διαδήλωση και το συνθήμα της ΟΣΕ "δουλειά για τους ανέργους, αυξήσεις στους εργάτες και όχι φρεγάτες για τους στρατοκράτες" το αγκαλιάσε πολυς κόσμος. Εκτός από αυτό το συνθήμα η ΟΣΕ στις κινητοποιήσεις που οργανώσε ή υποστηρίξε, χρησιμοποίησε και τα συνθήματα "Λιτότητα, ανεργία, πολεμοκαπηλεία, κάτω η Ν.Δ" "να μείνει το Λημνος στο λιμάνι, έξω από τον Κόλπο οι Αμερικανοί", "έξω από τον Κόλπο οι φρεγάτες, αλληλεγγυη στους Αραβες εργάτες". Η ΟΣΕ οργανώσε επίσης συζήτησεις για την κρίση στο Κόλπο σε όλες τις μεγάλες πολεις της Ελλάδας.

Εναντίον στην αποστολή της φρεγάτας Λημνος οργανώθηκε πικεττοφορία από συγγενείς των ελλήνων που βρίσκονται στο Κουβέιτ και το Ιράκ εναντίον στην αποστολή του Λημνος γιατί αυτό θα εβαζε σε κίνδυνο την ζωή των συγγενών τους.

Μια άλλη δυναμική διαδήλωση 1.000 ατόμων περίπου καλεσθηκε από το ΝΑΡ, την ΟΣΕ το ΚΚΕ μ-λ την ΕΑΣ και τους αυτονομους, εναντίον στην Αμερικανική επεμβάση στον Κόλπο και την ελληνική συμμετοχή σε αυτή.

Το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ καταφέραν να συνδιασουν την αντίθεση στην ελληνική συμμετοχή στην επεμβάση στο Κόλπο με τον σωβινισμό. Χρησιμοποίησαν το επιχειρημα ότι δεν πρέπει

να μπουν σε κίνδυνο ελληνικές ζωές για να ενισχυθεί ένας αποκλεισμός που αναβαθμίζει τον ρόλο της Τουρκίας. Τετοια επιχειρήματα μέχρι και χοντραδες του τυπου, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε την ευκαιρία αν υπάρχει πολέμος Τουρκίας - Ιρακ για να επιθεθούμε στην Τουρκία τις ακούσαμε και εμείς εδώ στη νοτιο Κύπρο.

ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Υπάρχει εντονότατο αίσθημα εναντίον του πολέμου κυρίως μέσα στους μαύρους από τους οποίους το 49% είναι αντίθετοι στην επέμβαση των ΗΠΑ (γκάλοπ της Wall Street Journal και του NBC). Αυτό το συναίσθημα ανάμεσα στους μαύρους αλλά και τους ισπανοφώνους αντανακλά εν μέρει τα ποσοστά αντιπροσωπευσης τους στις στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ. Ο μισθοφορικός αμερικανικός στρατός στηρίζεται κυρίως πάνω στη φτώχεια και εργατική νεολαία για την οποία ο στρατός πολλές φορές προσφέρει την μόνη λύση για δουλειά. Σαν αποτέλεσμα μαύροι και ισπανοφώνοι "υπεραντιπροσωπεύονται" στις ενοπλές δυνάμεις.

Έχει αρχίσει επίσης να εμφανίζεται οργανωμένη αντιπολίτευση στον πόλεμο. Στις αρχές του Σεπτεμβρίου μια αντιπολεμική συγκέντρωση στη Νέα Υόρκη συγκέντρωσε 3000 άτομα με σύνθημα "ΕΞΩ οι ΗΠΑ από τον Κόλπο" ενώ αντίστοιχη στο Μπέρκλεϊ συγκέντρωσε 2,000 άτομα. Συγκεντρώσεις και πορείες έγιναν στη Βοστώνη, το Σικάγο, το Σαν Φραντζίσκο και άλλες αμερικανικές πόλεις.

Οι μεγαλύτερες όμως διαδηλώσεις οργανώθηκαν στις 20 Οκτωβρίου από την νεοσχηματισμένη "Ένωση για το σταμάτημα της εμπλοκής των ΗΠΑ στην Μ. Ανατολή". Στη Νέα Υόρκη πάνω από 50,000 άτομα, ανάμεσα τους πολλοί

παραλυτοί βετεράνοι του Βιετνάμ, διαδηλώσαν εναντίον στην αποστολή των αμερικανικών στρατευμάτων στη Σαουδική Αραβία με σύνθημα, "Δεν θέλουμε να πολεμήσουμε για την Τεχάσο". Παρόμοιες διαδηλώσεις οργανώθηκαν την ίδια μέρα στο Σαν Φραντζίσκο, τη Βοστώνη, το Χιούστον, το Ντάλλας, το Σιάτλ και άλλες πόλεις. Για πρώτη φορά μαλίστα εκδηλώσεις διαμαρτυρίας έγιναν την ίδια μέρα και στην Ιαπωνία. Στο Τόκιο 23,000 άτομα πήραν μέρος σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας εναντίον στις προσπάθειες της κυβέρνησης να περάσει από την Βουλή νομο με τον οποίο θα επιτρέπεται για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αποστολή Ιαπωνικών στρατευμάτων έξω από την Ιαπωνία.

Την πρωτοβουλία για την οργάνωση της αντίθεσης στο πολεμικό κίνημα των ΗΠΑ έχουν αναλάβει συμμαχικές οργανώσεις της αριστεράς, των ειρηνιστών και "αντιεπεμβατικών".

Η αντιπολεμική δραστηριότητα στις ΗΠΑ έχει κινητοποιήσει ένα νέο κομμάτι αγωνιστών που έχει δώσει στο αναπτυσσόμενο κίνημα μια πρωτόγνωρη ζωντανία για την τελευταία δεκαετία.

Η πολιτική κατεύθυνση του κινήματος είναι ακόμη συγχισμένη. Από την μια η "Ένωση για το σταμάτημα της επέμβασης στη Μ. Ανατολή" είναι υπέρ της άμεσης ανακλήσης του αμερικανικού στρατού, δεν δίνει καμία υποστήριξη στο εμπόργκο του ΟΗΕ ή στο αίτημα των ΗΠΑ για αποσυρση του Ιρακ από το Κουβέιτ. Από την άλλη πολλοί αγωνιστές και οργανώσεις έχουν δεχτεί ένα πλατύ φάσμα θέσεων, από την υποστήριξη "λύσεων" που προβάλλουν τα Ηνωμένα Έθνη μέχρι την αποδοχή παραλληλισμού ανάμεσα στην επέμβαση των αμερικανών και της εισβολής του Ιρακ στο

Κουβέιτ. Ο Ahmed Shawki ηγετικό στέλεχος της αμερικανικής οργάνωσης International Socialist Organization σε ανταπόκριση του από το Σικάγο περιγράφει αυτή την κατάσταση ως εξής:

"Οι νέοι αγωνιστές πολλοί από αυτούς φοιτητές ή μαθητές, ενεργοποιούνται πολιτικά σε μια περίοδο που πριν από αυτή υπήρξε μια δεκαετία ηττας και υποχώρησης για την αριστερά. Έτσι αυτοί οι αγωνιστές δεν έχουν πάρει τα αντιιμπεριαλιστικά μαθήματα που έδωσε το κίνημα εναντίον στον πόλεμο του Βιετνάμ. Οι νέοι αγωνιστές - που η αντιπολεμική τους τοποθέτηση αντιπροσωπεύει ένα σημαντικό πρώτο βήμα στην απορριψη της φιλοαμερικανικής προπαγάνδας των μέσων ενημέρωσης και της κυβέρνησης - μόλις έχουν ξεκινήσει μια διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης.

Πολλοί που σήμερα έχουν απαιτήσεις ως προς τον ΟΗΕ, αυριο θα δουν ότι ο ΟΗΕ είναι απλά ένα εργαλείο για την ενίσχυση των αμερικανικών συμφερόντων. Τα θέματα του Σιωνισμού, των διασυνδέσεων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού με την Μ. Ανατολή και τη Κεντρική Αμερική θα συζητούνται ολο και περισσότερο καθώς θα αναπτύσσεται το κίνημα.

Εάν ένας πόλεμος ξεσπάσει στον Κόλπο, ένα είναι σίγουρο: Ο συνδιασμός του πολέμου και της οικονομικής ύφεσης που οι περισσότεροι βλέπουν να μπαίνουν οι ΗΠΑ, θα αποδειχτεί εκρηκτικός και μπορεί να δημιουργήσει ανοιγμάτα για τις σοσιαλιστικές ιδέες σε τέτοιο βαθμό που δεν έχει υπάρξει για πάνω από μια δεκαετία."

ο εφιαλτής του Βιετνάμ

Όλα αυτά δείχνουν ότι η επέμβαση στον Κόλπο δεν θα είναι καθόλου ευκολότερη υπόθεση από ότι ήταν το Βιετνάμ για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αν το Βιετνάμ ήταν ένας εφιαλτής για τους αμερικανούς, ο παραλληλισμός με το σήμερα πρέπει να χαλνα τον υπονο του Μπους και της αμερικανικής αρχουσας τάξης. Αν το 64 συγκεντρωνόταν μόνο 600 άτομα στη πρώτη αντιπολεμική διαδήλωση στην Ν. Υόρκη, τον Μάρτιο του '70, τεσσερα εκατομμύρια φοιτητές και εργαζόμενοι συμμετείχαν στο κίνημα εναντίον στον πόλεμο. 350 πανεπιστήμια ήταν σε αποχή και το κίνημα απλώνονταν στα λυκεία και τα γυμνάσια. Οι διαδηλώσεις εξαπλωνόνταν από τα μεγάλα κέντρα σε κάθε πόλη έτσι που η εφημερίδα New York Times (Μάρτις '70) έγραφε:

"Οι σύμβουλοι του Νίξον πίστευαν, όταν ήρθαν στην εξουσία, ότι είχαν να κάνουν με ένα πόλεμο στο εξωτερικό. Τώρα ανακαλύπτουν ότι αντιμετωπίζουν μια εξέγερση εναντίον στο πόλεμο, ίσως ακόμη και μια επανάσταση στο εσωτερικό"

Το αν θα μετατραπεί αυτή η αντιπολεμική διάθεση που έχει ήδη φανερίσει ότι υπάρχει, εστω και σε μικρό βαθμό, σε όλες αυτές τις χώρες, σε "εσωτερική εξέγερση" έχει να κάνει πρώτα και κυρία με την στάση της αριστεράς. Σε κάθε χώρα πρέπει να πάρει ξεκαθάρη θέση καταγγελίας των ιμπεριαλιστών βαζοντας πρώτα στο στοχαστρο της την αρχούσα τάξη της χώρας της για την ιμπεριαλιστική επέμβαση στον Κόλπο. Πολλά θα εξαρτηθούν ακόμη από την ίδια την εκβάση του πολέμου αν και όταν ξεσπάσει. Το αντιπολεμικό κίνημα δυναμώνει όσο όσο συνεχίζονται τα φερέτρα να γυρίζουν από το Βιετνάμ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΟΙ ΑΣΤΟΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ

"η αντιθεση στην ενταξη στην ΕΟΚ ήταν σωστη καποτε εφοσον ο χαρακ-
τηρας της αντανακλουσε απλα το ψυχροπολεμικο κλιμα και τον διαχωρι-
σμο του κοσμου. Ομως... η σημερινη εποχη ειναι εποχη της συνδιαλ-
λαγης, της υφεσης του σταδιακου αφοπλισμου και της ειρηνικης συν-
υπαρξης.. βρισκομαστε στη περιοδο της προωθησης της ιδεας... για το
κοινο ευρωπαϊκο σπιτι.. οπου ολοι οι λαοι θα διαβιουν ειρηνικα και
ισοτιμα μεταξυ τους, αντιμετωπιζοντας με ιση ευθυνη τα οικουμενικα
προβληματα και απολαμβανοντας τα αγαθα της ελευθεριας της δημοκρα-
τιας και της κοινωνικης δικαιοσυνης." (ομιλια του βουλευτη του
ΑΔΗΣΟΚ Α. Φαντη στη Βουλη, "Εμπρος" 17/6/90)

Ετσι προσπαθησε ο Φαντης να
εξηγησει γιατι οι πεντε πρην βου-
λευτες του ΑΚΕΛ αλλαξαν την θεση
που υιοθετουσαν ως πριν μερικους
μηνες απεναντι στην ΕΟΚ.

Χωρια απο τετοια φουμαρα, η
συζητηση για την υποβολη της αιτη-
σης ενταξης στην ΕΟΚ συγκεντρωθηκε
και απο τους υποστηρικτες της, και
απο το ΑΚΕΛ που ταχθηκε εναντιον,
στο ποσο θα "μας" ωφελησει η θα
"μας" βλαψει "σαν ελληνοκυπριους" η
και "σαν Κυπριους".

ωφελει η βλαφτει... ποιους;

Αν ομως δεν μας πειθουν τετοιου
ειδους αταξικες αφαιρεσεις, πρεπει
να εξετασουμε ποιους θα ωφελησει η
θα βλαψει. Τους αστους, τους εργα-
τες, τους αγροτες, ολους;

Οι αστοι σιγουρα περιμενουν να
ωφεληθουν. Δεν ειναι τυχαιο που
τρεχουν να υποβαλουν αιτηση και το
ζητημα επανεξεταζεται σε χωρες που
ειχαν τσα χρονια μεινει εξω, οπως
η Μάλτα και η Αυστρια. Δεν ειναι
τυχαιο που δηλωνουν την επιθυμια
τους να ενταχθουν οι χωρες της
Ανατολικης Ευρωπης, η Τουρκια και
αλλες. Το θεμα δεν ειναι τοσο τι
θα ωφεληθουν αμεσα απο την ενταξη
τους ολοι αυτοι. Εκεινο που φοβου-
νται ειναι το τι μπορει να παθουν
αν μεινουν εξω απο το "φρουριο
ΕΟΚ". "Το προβατο που μενει εξω
απο το μαντρι, το τρωει ο λυκος"
λεει η λαϊκη παροιμια. Ο λυκος της
παγκοσμιας οικονομικης κρισης αρχι-
ζει να αγριευει ενω οι πολιτικες
και οικονομικες ανακαταταξεις δημι-
ουργουν μια πολυ ασταθη κατασταση
σε ολοκληρο τον κοσμο και ιδιαιτερα
στην Ευρωπη.

Αλλα το οτι η μη ενταξη στην ΕΟΚ
θα σωσει τους εργαζομενους, ειναι
εξισου ψευδαισθηση με την θεση οτι
η ενταξη θα τους σωσει.

Και τα "ανθρωπιστικα" και "οχε-
δον διεθνιστικα" καλα του "κοινου
ευρωπαϊκου σπιτιου", οπως αυτα της
ελευθερης διακινωνης των εργαζο-
μενων; Ολοι ξεχναν οτι αν αδυνατι-
ζουν (οσο αδυνατιζουν) τα συνορα

μεσα στην ΕΟΚ, την ιδια στιγμη
δυναμωνουν τα συνορα της ΕΟΚ και ο
ρατσισμος σε σχεση με τους υπολοι-
πους. Ποιος δεν θυματα τις προ-
σπαθειες της Ελλαδας να διωχθουν οι
τουρκοι εργατες απο την Γερμανια;

Μπορει καποιοι να περιμενουν απο
την ενταξη να δυναμωσει τις δυνατο-
τητες συνδεσης των αγωνων των εργα-
τικων ταξεων των χωρων μελων της.
Αλλα η προωθηση μεσα απο την "ευρω-
παϊκη ιδεα" ενος τετοιου "διεθνι-
σμου" μεσα στην ΕΟΚ, συνδεεται με
την αναπτυξη του ευρωπαϊκου εθνικι-
σμου και ρατσισμου μεσα στην εργα-
τικη ταξη, σε σχεση με τους εξω απο
την ΕΟΚ.

Το σημαντικότερο ομως για να
καθορισει ενας αριστερος την σταση
του απεναντι στην υποβολη αιτησης
ενταξης δεν ειναι αυτα. Ετσι και
αλλιως οι ιδιοι οι ε/κ αστοι δεν
περιμενουν να γινει η ενταξη πριν
το 2000. Σημερα το κυριως ζητημα
ειναι το **πολιτικο περιεχομενο και ο
στοχος** της ιδιας της υποβολης της
αιτησης.

Επιθετικότητα στο Κυπριακο

Απο τα μεσα του '89 οι ενδοτικοι
αλλοιθωριζουν απορριπτικα και ο
εθνικισμος κατεβαινει στις μαζες με
σωβινιστικες κινητοποιησεις. Η
επισημη ελληνοκυπριακη πολιτικη στο
Κυπριακο αγριευει και ετοιμαζεται
για να διαπραγματευτει οσο πιο
σκληρα μπορει. Το 1990 γνωρισε το
ψηλοτερο βαθμο στρατιωτικοποιησης
με την μεγαλη αυξηση των στρατιωτι-
κων δαπανων, την αυξηση της "εκτα-
κτης εισφορας για την αμυνα" την
προσληψη και εκπαιδευση των πρωτων
γυναικων στο στρατο, την επαναληψη
των διωξεων εναντια στους αντιρρη-
σιες συνειδησης απο τα στρατοδι-
κεια, τον τριπλασιαμο των κονδυλιων
για την "διαφωτιση" για το κυπριακο
στο εξωτερικο και αλλα.

Η υποβολη αιτησης ενταξης στην
ΕΟΚ ήταν το αποκορυφωμα αυτης της
πορειας σκληρυνσης της στασης των
ελληνοκυπριων και ελλνων αστων.
Ήταν η πιο επιθετικη πολιτικη ενε-
ργεια που εχουν κανει τα τελευταία

χρονια. Προσπαθουν να τονισουν
ακομα μια φορα οτι η Κυπριακη Δημο-
κρατια ειναι το "μονο νομιμο κρα-
τος" στο νησι που εχει δικαιομα να
μιλα εξ' ονοματος ολοκληρου του
πληθυσμου.

Οι ελληνοκυπριοι αστοι προχωρη-
σαν σε αυτη την επιθεση ελπίζοντας
να μεγιστοποιησουν τα ωφελη τους
απο την αποφαση των υπουργων εξωτε-
ρικων της ΕΟΚ (που παρθκε λιγες
μερες πριν την αιτηση) στο Δουβλι-
νο. "Με την τελευταια αποφαση που
πηραν οι χωρες της ΕΟΚ," ελεγε ο
Κληριδης σε συνεντευξη του, "που
δηλωσαν ξεκαθαρα στην Τουρκια οτι
δεν πρεπει να ελπιζει σε εισδοχη αν
δεν αλλοιωσει την σταση της στο
Κυπριακο, αν δεν αποσυρει τα κατο-
χικα στρατευματα... η Ευρωπη εχει
εκδηλωσει ζωηρο ενδιαφερον, και
φυσικα αυτο το ενδιαφερον πρεπει να
ενδυναμωθει απο το γεγονος οτι εμεις
καναμε αιτηση" ("Φιλελευθερος"
5/7/90)

Ολα τα κομματα που υποστηριξαν
την υποβολη αιτησης ενταξης το
εκαναν καθαρο οτι περιμεναν μια
βελτιωση της θεσης "μας" στο Κυπρι-
ακο. Ο Γ.Γ. της ΕΔΕΚ Τ. Χατζηδημη-
τριου ομως εκφρασε αυτες τις ελπι-
δες με τον πιο ρεβανιστικο και
ρατσιστικο τροπο, οραματιζομενος
"Μεγαλες" αντιτουρκικες συμμαχιες:

"Αιτηση αυτη την εποχη μας
συνδееι με την πορεια για μια
ευρυτερη ευρωπαικη ενοτητα τη
στιγη ακριβως που η Τουρκια
στρεφεται προς σωβινιστικες και
επεκτατικες επιλογες και γινεται
συντελεστης διασπασης μεσα στον
Ευρωπαικο χωρο. στη Γερμανια
δημιουργει προβληματα με τους
Τουρκους εργατες, στην Ελλαδα
και την Βουλγαρια με τις μουσουλ-
μανικες μειονοτητες και ενοχλει
την Σοβιετικη Ενωση με τις δρα-
στηριοτητες της στο Αζερμπα-
ιζαν... Αν μπορεσουμε να αξιο-
ποιησουμε την αντιθεση της Δυσης
εναντι του μουσουλμανικου φανα-
τισμου τον οποιο μεθοδικα προω-
θει η Τουρκια τοτε θα ανοιξουμε
νεες προοπτικες για το ζητημα
μας." ("Εμπρος" 10/06/90)

Μπορει βεβαια οι ε/κ αστοι να
μην τα πηγαν οσο καλα ελπιζαν γιατι
η αποδοχη της αιτησης συνοδευτηκε
με καποιο σχολιο απο την μερια της
ΕΟΚ οτι "η ενταξη πρεπει να ωφελη-
σει και τις δυο κοινοτητες της
Κυπρου". Μπορει η "επιτυχια" να
επισκιασθηκε και απο την αναβαθμιση
του ρολου της Τουρκιας εξαιτιας της
κρισης στον Κολπο. Το γεγονος ομως
οτι αναγνωρισθηκε για αλλη μια φορα
και τοσο πανηγυρικα στην Κυπριακη
Δημοκρατια το στατους του "Κυπρια-
κου κρατους", τους δινει την δυνα-
τοτητα να πιεζουν πιο αποτελεσματι-
κα, μαζι με την Ελλαδα, για εμφοδια
στην ενταξη της Τουρκιας. Ακομη
τους δινει την δυνατοτητα να διατη-
ρησουν και ενισχυσουν τον οικονομι-

κο αποκλεισμο της ΤΑΒΚ, που τελευ-
ταια εχανε την αποτελεσματικοτητα
του με καποιες χωρες της ΕΟΚ.

Η Τουρκοκυπριακη αντιπολιτευση

Δεν ειναι περιεργο λοιπον οτι
ολοι οι τ/κ ειδαν την υποβολη αιτη-
σης ενταξης στην ΕΟΚ σαν μια επιθε-
ση σε βαρος τους. Η τ/κ αριστερη
αντιπολιτευση, που τον τελευταιο
καιρο βρισκεται σε εντονη αντιπαρα-
θεση με τον Ντεκτας οχι μονο για
την εσωτερικη πολιτικη του αλλα και
κατηγορωντας τον οτι δεν θελει
πραγματικα λυση ομοσπονδιας, αντε-
δρασε πολυ εντονα στην υποβολη της
αιτησης ενταξης στην ΕΟΚ. Η Γιενη
Ντουζεν, εφημεριδα του Τουρκικου
Ρεπουβλικανικου Κομματος του Ο.
Οζγκιουρ χαρακτηρισε "ακρως λανθα-
σμενη την ενεργεια της Κυπριακης
κυβερνησης. "Ειναι ακατανοητη"
γραφει "η ενεργεια αυτη της ε/κ
διοικνησης την στιγμη που συνεχιζο-
νται οι προσπαθειες για επαναληψη
των συνομιλιων",... η υποβολη αιτη-
σης θα δυσκολευει την λυση του
προβληματος διοτι η αιτηση υπεβλη-
θει μονομερως." ("Φιλελευθερος"
10/7/90).

Και ο Ακκιντζι, αρχηγος του
Κοινοτικοαπελευθερωτικου Κομματος
"ισχυριστηκε οτι η κυπριακη κυβε-
ρνηση δεν ειναι νομιμη κυβερνηση
ωστε να ενεργει για λογαριασμο του
συνολου της Κυπρου. Η αιτηση για
ενταξη στην ΕΟΚ πρεπει να αξιολογη-
θει στο πλαισιο αυτο." ("Φιλελευθε-
ρος" 11/7/90)

η αντιδραση του ΑΚΕΛ

Το ΑΚΕΛ ήταν το μονο κομμα που
κρατησε τα "ενδοτικα" προσχηματα,
αλλα μεσα σε εθνικιστικα πλαισια.
Διαφωνησε με την υποβολη αιτησης
χαρακτηριζοντας την σαν "ακαιρη".
Σαν κινηση που μπορει να εχει αντι-
θετα αποτελεσματα απο αυτα που
θελουν οι ε/κ, γιατι υπηρχε ο κιν-
δυνος η ΕΟΚ να μην την αντιμετωπι-
σει και τοσο θετικα (οπως και εγινε
σε καποιο βαθμο) και "τοτε τι θα
λεμε". Προβαλε επισως το κινδυνο
των αντιδρασεων των τ/κ και της
Τουρκιας. Οχι ομως για να καταγ-
γειλει την υποβολη αιτησης σαν
εθνικιστικη επιθετικη ενεργεια αλλα
σαν λαθος τακτικης, γιατι μπορουσε
οι αντιδρασεις να ειναι τετοιες που
να φερουν την κυβερνηση σε δυσκολη
θεση.

Οσο για καποιες αντιρρησεις για
λογους αρχης που προβαλλε το ΑΚΕΛ,
με αρθρα κυρια στην "Χαραυγη" στα
οποια αναλυονταν ο καπιταλιστικος
και ιμπεριαλιστικος χαρακτηρας της
ΕΟΚ, αυτα ολα εξουδετερωθηκαν οταν
ο Χριστοφιας δηλωνε οτι το ΑΚΕΛ
ήταν ετοιμο να δεχτει ενταξη στην
ΕΟΚ αν αυτη δεσμευονταν να λυση το
Κυπριακο.

Περί Ευρωπαϊκού Πολιτισμού

Μεσα στα διαφορά που ακουστήκαν πριν και μετά τους πανηγυρισμούς για την αίτηση ένταξης στην ΕΟΚ, περίοπτη θέση είχε και η φιλολογία περί του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Μια σωβινιστική φιλολογία που εκτός από την κυρία αιχμη της, τον αντιτουρκισμό, συνδιαστέκε αργότερα και με αντιαραβικό και αντιμουσουλμανικό ρατσισμό. Το "πας μη Έλληνα βαρβάρους" συνδιαστέκε με τον κομπασμό ότι ο ευρωπαϊκός πολιτισμός είναι συνέχεια του αρχαίου ελληνικού για να μας δώσουν το "πας μη ευρωπαίος βαρβάρους":

"Είμαι ο Υπ. Παιδείας μιας χώρας με Ευρωπαϊκή κουλτούρα που μοιάζει σαν το προκεχωρημένο φυλακίο της Ευρώπης καταντικρύ στα ασιατικά παράλια. Μιας χώρας που μιλά την ελληνική, την γλώσσα του Όμηρου, του πρώτου ευρωπαίου ποιητή, ενός νησιού ευρωπαϊκού που βίασια ασιατικοί ατίτλες του αρπάξαν το 1/3 εδώ και 16 χρόνια. Ενώ σ' αυτούς μιλάμε και δεν μας καταλαβαίνουν, μιλώ σε σας και με καταλαβαίνετε. Είμαι λοιπόν συγκινημένος γιατί δεν θα μου χρειαστούν παρα εξι-επτά λεπτά για να με νοιώσετε. Γιατί εσείς είστε ευρωπαίοι, καθώς και εμείς." ("Φιλελεύθερος" 9/7/90, ομιλία του Χριστοφίνη στη Γαλλία, με θέμα "Έννια χιλιάδες χρόνια πολιτισμού")

Ο δε υπουργός αμυνας Αλωνευτής σε ομιλία του στις εκδηλώσεις στον Παχυαμμο αφού αναφερθηκε στην "νοοτροπία του μεσαιωνικού Αττίλα" άμεσως μετά συμπλήρωσε ότι "Η ένταξη μας στην ΕΟΚ... είναι η πολιτιστική καταξίωση ενός λαού που για αιώνες στέκει αμυντικό προτειχίσμα του Ευρωπαϊκού πολιτισμού." ("Φιλελεύθερος" 13/8/90)

Η πραγματική παραδοχή αυτού του ευρωπαϊκού πολιτισμού είναι γεμάτη από κατακτήσεις, καταστροφές άλλων πολιτισμών, και τους μεγαλύτερους και χειρότερους πολέμους που έχει γνωρίσει η ανθρωπότητα.

Στις μέρες μας, ανάμεσα σε άλλα κυκλοφορεί και η ιδέα ότι ο "απολιτιστός" κόσμος της ανατολής και της Λατινικής Αμερικής μας κατακλύζει και με τα ναρκωτικά. Η αλήθεια είναι ότι η τιμή για την μεγαλύτερη καμπάνια για την διαδωση των ναρκωτικών στην ιστορία ανήκει σε δύο από τις σπουδαιότερες ευρωπαϊκές χώρες, την Αγγλία και την Γαλλία. Στις αρχές του αιώνα, η επαναστατρια Ροζα Λουξεμπουργκ, προσάθω

ντας να πολεμήσει αυτήν ακριβώς την ρατσιστική όσο και γελοία αντίληψη για την ανωτερότητα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, αφιέρωσε αρκετές σελίδες του βιβλίου της "Η Συσσώρευση του Κεφαλαίου" στους περιφημούς Πολέμους του Οπίου. Αντιγράφουμε ένα μικρό μέρος, για να δώσουμε μια ιδέα για μια από τις λιγότερο διαφημισμένες στις μέρες μας πτυχές του "ευρωπαϊκού πολιτισμού":

Ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός, δηλαδή οι εμπορευματικές ανταλλαγές με το Ευρωπαϊκό κεφάλαιο, είχε τον πρώτο του αντικτύπο στην Κίνα με τους Πολέμους του Οπίου, όταν αυτή εξαναγκάστηκε να αγοράζει το ναρκωτικό από τις Ινδικές φυτείες για να κερδίζουν λεφτά οι Βρετανοί καπιταλιστές... Στην αρχή του 19ου αιώνα, η τιμή του οπίου έπεσε τόσο ώστε να μετατραπεί γρηγορά σε "πολυτελεία του λαού"... Τα θανατόφορα αποτελέσματα του ναρκωτικού, ιδιαίτερα των φθηνότερων ποικιλιών που χρησιμοποιούσε ο φτωχός πληθυσμός, καταλήξαν να το κάνουν δημοσία συμφορά και η Κίνα αναγκάστηκε να απαγορεύσει την εισαγωγή του...

Η Αγγλία κηρύξε τον πόλεμο στην Κίνα για να την εξαναγκάσει να αρεί την απαγόρευση. Τέτοια ήταν η λαμπρή αρχή του "ανοιγματος της Κίνας" στον Ευρωπαϊκό πολιτισμό - με την πίπα του οπίου.

Ο πρώτος Πόλεμος του Οπίου τελείωσε το 1842. Αλλά...

Μεσα σε δεκαπεντε χρόνια, έγινε ακόμα ένας πόλεμος εναντίον της Κίνας. Αυτή τη φορά, η Βρετανία είχε ενώσει τις δυνάμεις της με την Γαλλία... Με την ειρήνη του Τιετσίν (1858), η Κίνα υποχρεώθηκε να δεχτεί την η κυκλοφορία του οπίου, το Ευρωπαϊκό εμπόριο και οι Χριστιανικές ιεραποστολές στο εσωτερικό της χώρας... Το 1859, ωστόσο, οι Αγγλοι επαναρχισαν τις εχθροπραξίες...

Η Συμβάση Τσι-φου του 1876 εγγυόνταν πλήρεις διευκολύνσεις για την εισαγωγή του οπίου στην Κίνα - την στιγμή που η Ένωση εναντίον στο Οπίο στην Αγγλία κινητοποιούνταν εναντίον στην διαδωση του εθισμού στο ναρκωτικό στο Λονδίνο, το Μαντσεστέρ και άλλες βιομηχανικές περιοχές, όταν μια κοινοβουλευτική επιτροπή δήλωσε ότι η χρήση του οπίου ήταν εξαιρετικά βλαβερή.

ιμπεριαλιστικός συνασπισμός

Όσο για την ίδια την ένταξη, η ΕΟΚ δεν είναι καθόλου η "Ευρώπη των λαών". Η ελεύθερη διακίνηση, η ελεύθερη αγορά και όλα τα άλλα ελεύθερα που χρησιμοποιούν οι αστοί και οι απολογητές τους για να χαρακτηρίσουν την ΕΟΚ αφορούν την ΕΟΚ εσωτερικά, όσο την αφορούν, και καθόλου την σχέση της με τον υπόλοιπο κόσμο. Προς τον υπόλοιπο κόσμο η ΕΟΚ είναι "φρουρίο" (όπως την έχουν χαρακτηρίσει σοκικοί πολιτικοί). Είναι ένας ιμπεριαλιστικός συνασπισμός επιθετικός προς τον υπόλοιπο κόσμο.

Ένας συνασπισμός που έχει σαν στόχο του να προωθήσει τα συμφέροντα των μελών του εναντία σε όλους τους άλλους και με οποιοδήποτε κόστος. Η "αντιμετώπιση με ίση ευθύνη των οικουμενικών προβλημάτων" και "η απολαύση των αγαθών της ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης" που διακήρυξε ο Φαντς στη βουλή για την ΕΟΚ, μεταφράζετε σε βουνα βουτουρου, ποταμία γαλακτός και άλλα τεραστια πλεονασματα αγαθών που καταστρέφονται στην Ευρώπη την ίδια στιγμή που στις χώρες του τρίτου κόσμου εκατομμύρια άνθρωποι, κυρίως παιδιά, πεθαίνουν από την πείνα και την εξεθλίωση.

Η ΕΟΚ δεν είναι μόνο ένα οικονομικό - πολιτικό φρουρίο είναι και ένας στατιωτικός συνασπισμός. Όλα τα κρατη μέλη της είναι και μέλη του ΝΑΤΟ.

Η "Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση" δεν είναι μόνο οικονομική. Μαζί με την αγορά, ενοποιούνται και οι μυστικές αστυνομίες που κύριο στόχο έχουν να χτυπήσουν το εργατικό κίνημα. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί και νομοί που χρησιμοποιήθηκαν για να κτυπήσουν το κίνημα στην Ιταλία και Γερμανία επεκταθηκαν και στις άλλες χώρες. Ο συντονισμός τους για να μην δεχεται καμία χώρα της ΕΟΚ πολιτικούς προσφυγές που τους έχει αρνηθεί εισοδο άλλη χώρα της, δείχνει ότι τα δημοκρατικά δικαιώματα κάθε άλλο παρα επεκτείνονται.

η στάση της ακρας αριστερας

Η υποστηρίξη των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων στην ΕΟΚ για να μπορέσουν οι αστοί και οι εργατικές τάξεις των χωρών τους να έχουν τα ωφέλη που υπολογίζουν ότι θα προκύψουν από το δυναμωμα ουσιαστικά του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού είναι οππορτουμιστική.

Δεν είναι όμως λιγότερο οππορτουμιστική η κριτική του ΑΚΕΛ στη σοσιαλδημοκρατική θέση του ΑΔΗΣΟΚ για την ένταξη. Ο βουλευτής του ΑΚΕΛ Θεοδούλου έβαλε στην βουλή την αντίθεση του ΑΚΕΛ στην ένταξη πανω

στην ίδια βάση της εξυπηρέτησης των "εθνικών συμφεροντων μας":

"η ΕΟΚ δεν προκειται να διαδραματίσει θετικό ρολο στο Κυπριακό αν η Κύπρος ενταχθεί σε αυτή διοτι όπως έχει διαφανει μεχρι τώρα παρα τις στενες σχέσεις που υπάρχουν δεν εκανε τιποτα το ουσιαστικό, όπως δεν εκανε για το Ιρλανδικό, το Γιβραλταρ ή τα προβλήματα Ελλάδας - Τουρκίας." ("Εμπρος" 17/6/90)

Αυτή η κυριαρχη ιδεολογία επηρεασε και την ακρα αριστερα. Η Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ που τώρα είναι στο ΑΔΗΣΟΚ σαν η αριστερη του μειοψηφια ταχθηκε εναντία στην υποβολη αιτησης ένταξης. Αναλυσε τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της ΕΟΚ. Όμως σε κείμενο τους σαν "μειοψηφια της πολιτικής επιτροπής του ΑΔΗΣΟΚ" γραφουν:

"Προβαλλεται ο ισχυρισμος πως η ΕΟΚ μπορεί να παίξει θετικό ρολο στην κατευθυνση [λύσης του κυπριακού]... Παρολα αυτά είναι πολυ αμφιβολο αν η Τουρκική αρχουσα ταξη θα ήταν διατεθειμένη να συγκρουσται με το καθεστώς Ντενκτάς για να επιβάλει συμφωνία στο κυπριακό... Όσον αφορά τις δυνατότητες της ΕΟΚ πρέπει να προβληματιστούμε πως ακομα και σε περιοδο οικονομικής ανακαμψής, η ΕΟΚ δεν μπορεί να λύσει τα δικά της σοβαρα εθνικά ζητήματα όπως το Ιρλανδικό, ... Βασκων... Κορσικής... Σκωτσέζοι... Βελγιο" ("Σοσιαλιστική Εκφραση" 195, Αυγουστος '90).

Στην νοτια Κύπρο είναι αυτονοητο ότι "βοηθεια για λύση του Κυπριακού" σημαίνει βοθηεια για λύση υπερ "μας". Έτσι η Α.Π. ΕΔΕΚ δεν καταφερε να ξεφυγει από την ρεφερμιστική λογική του αν μπορεί η ΕΟΚ να "μας βοηθησει" να λύσουμε το κυπριακό. Μα για τους επαναστατες το σημαντικό δεν είναι να εκτιμήσεις αν οι αστοί έχουν ή όχι δικιο στις προσδοκίες τους από την ΕΟΚ. Είναι να δείξεις πως και με την αίτηση ένταξης επιδιώκουν μια λύση στα μέτρα τους, εναντία στους τ/κ και τουρκους αστους αλλά και εναντία στη θεληση των τ/κ εργαζομενων. Οτι η αίτηση ένταξης είναι μια πράξη που η τ/κ και τουρκική αρχουσα ταξη θα την παρουσιάσει σαν εχθρική, και θα πείσει τους εργαζομενους για αυτο. Και ότι εμεις πρέπει ακριβώς να αναγνωρίσουμε αυτή την εχθρικότητα της και να την καταγγείλουμε.

Η ξεκαθαρη καταγγελια ότι το ΤΟ ΚΥΡΙΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΤΩΡΑ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ Τ/Κ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ δεν εμφανιστηκε όχι μόνο από τα επίσημα κομματα αλλά και ουτε από τις αριστερες μειοψηφίες τους.

«ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ» - «UNUTMA»

Αυτή η στήλη που καθιερώσαμε από το προηγούμενο τεύχος του περιοδικού έχει σκοπό να συμβάλει στην αποκατάσταση της ιστορικής αληθείας για το Κυπριακό από την ε/κ σκοπία.

Και στις δύο πλευρές οι αρχουσες τάξεις "Δεν Ξεχνουν" αυτά που τους συμφέρουν μόνο. Ξεχνουν όμως όλα αυτά που δεν τους συμφέρουν. Αντιθέτως, για την εργατική τάξη κάθε πλευράς έχει σημασία ολη η αλήθεια.

Για να μην τραβιέται η νεολαία από τους σωβινιστές πρέπει να της δείξουμε το αδικο που έχει και η δική μας πλευρά στο Κυπριακό. Για να μην δεχεται η εργατική τάξη την μια θυσία μετά την άλλη για χάρη του "εθνικού προβλήματος", για να σπασει η δυσπιστία για τους τ/κ και τουρκούς εργαζόμενους, πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι η "δική μας" πλευρά δεν είναι καθόλου πιο αθώα ή καλύτερη από την "αντιπαλή".

Το δικό μας "Δεν Ξεχνω" σημαίνει να θυμόμαστε αυτά που θυμούνται και φοβούνται οι τ/κ εργαζόμενοι (η τ/κ αρχούσα τάξη έχει και αυτή το δικό της "Δεν Ξεχνω", το "UNUTMA"). Να τα καταγγέλλουμε και να δείχνουμε εμπράκτα ότι δεν έχουμε καμία σχέση με τις επιθετικές επιλογές και πράξεις της αστικής "μας" τάξης, αντιθέτως παλεύουμε εναντίον σε αυτές. Μόνο έτσι μπορεί να αρχίσει να σπάζει και η δυσπιστία των τ/κ εργαζόμενων απέναντι στους ε/κ εργαζόμενους. Αυτοί είναι οι μόνοι σημαντικοί στόχοι για τους αριστερούς που παλεύουν για την εργατική εξουσία. Για να τους προχωρήσουμε δεν μπορούμε να κρατούμε στάση "ίσης αποστάσης". Πρέπει να συγκεντρώσουμε στις ευθύνες την επιθετικότητα και την αντιδραστικότητα της "δικής μας" πλευράς.

Το καθήκον να δείξουν ποσο αντιδραστική είναι η τουρκική και τουρκοκυπριακή αρχούσα τάξη στην τ/κ και τουρκική εργατική τάξη, τοχουν οι τ/κ και τουρκοί αριστεροί.

1964: Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΘΥΛΑΚΑ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΚΟΚΚΙΝΩΝ

Σ' αυτό το τεύχος η στήλη μας είναι αφιερωμένη σε ένα γεγονός που απασχόλησε αρκετά την ελληνοκυπριακή κοινωνία αυτή την περίοδο (αρθρα, μνημοσυνα, ομιλίες, συναυλίες). Τους βομβαρδισμούς της Τυλληρίας από την τουρκική αεροπορία τον Αυγουστο του 1964.

Όμως οι επιχειρήσεις δεν ξεκίνησαν στις 8 Αυγούστου, την ημέρα που πλθαν τα τουρκα αεροπλάνα και βομβάρδισαν με τις Ναπαλμ. Ο κύκλος του αιματος είχε αρχίσει αρκετά πιο νωρίς. Οι ε/κ αστοί δεν ήταν καθόλου τα αθώα θύματα σε αυτό το κύκλο

Οι βομβαρδισμοί ήταν ένα πολεμικό επεισόδιο σε μια περίοδο που η ε/κ αρχούσα τάξη προσπαθούσε να "λυσει" οριστικά το πρόβλημα των τουρκοκυπριών με το σχέδιο "Ακρίτας" και τις ενοπλες ομάδες που προβλεπε. Είναι η περίοδος της απομονώσης των τ/κ στους θυλακές και η απώλεια κάθε προσπάσης τους στην πολιτική εξουσία. Είναι η περίοδος που οι ε/κ αστοί, κάτω από την ηγεσία του Μακαρίου, ανασυντάσσουν τις δυνάμεις τους για να προχωρήσουν στη στρατιωτική πολιόρκεια των θυλακών.

Σαν "Εργατική Δημοκρατία" εδώ και μια δεκαετία προσπαθούμε να δείξουμε ότι το Κυπριακό δεν άρχισε το '74. Ότι ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής. Ότι η ίδια πολιτική που ακολουθιωνταν σε καιρούς ειρήνης, συνεχίζεται στην

διάρκεια του πολέμου. Στο βιβλίο μας "Το Κυπριακό και τα Διεθνιστικά Καθήκοντα των Ελληνοκυπριών Επαναστατών" (Φλεβάρης '88) προσπαθήσαμε να δείξουμε ότι και τα γεγονότα της Τυλληρίας μόνο μέσα σε αυτή την διαλεκτική μπορεί να τα καταλάβει κανείς. Αλλιώς καταλήγει σε υποκριτικές μελοδραματικές κορώνες:

"Η απομόνωση των τουρκοκυπριών στους θυλακές θα λειτουργούσε σε όφελος των Ε/κ αν εκπληρωνόνταν δυο οροι. Πρωτα, επρεπε να θεωρηθούν οι ίδιοι σαν οι "νομιμοί κληρονόμοι" του "επισήμου" κυπριακού κράτους, ώστε να δυσκολευεται η Τουρκία να επεμβει. Αυτό σημαίνει ότι οι θυλακές επρεπε να έχουν την λιγότερη δυνατή επικοινωνία με τον έξω κόσμο, για να μην έχουν πολιτική παρουσία έξω από τους θυλακές. Δευτερο, χρειαζόνταν η οικονομική και κοινωνική απομόνωση των θυλακών ώστε να μην μπορέσουν να λειτουργήσουν και η Τουρκοκυπριακή ηγεσία σε κάποιο συντομο χρονικό διάστημα να αναγκαστεί να δεχτεί τους ορους των Ελληνοκυπριών επειδή δεν θα αντέχαν να μείνουν μέσα στους θυλακές. Δηλαδή χρειαζόνταν μια διαρκής πολιτική και οικονομική πολιόρκια που για να γίνει πια επρεπε να χρησιμοποιηθούν στρατιωτικά μέσα. Οι στρατιωτικές προετοιμασίες αποκτούν πρωτεύοντα ρολο στην επομένη περίοδο, ενώ ο στόχος παραμένει ο ίδιος:

'Σκοπος μας κ. Προεδρε είναι η καταλυσις των συμφωνιών Ζυρι-

της και Λονδίνου δια να δυναται αδεσμευτως ο Ελληνικός Κυπριακός λαος εν συνεννοήσει μετα της Μητρος Πατριδος να καθοριζει το μελλον. Είμαι ο υπογραφας τας συμφωνιας αυτας εκ μερους των Ελλνων της Κυπρου... Ουδ' επι στιγμην όμως επιστευσα ότι οι συμφωνιαι θα αποτελουν μονιμο καθεστως... νομιζω δε ότι πλθεν ο καιρος δια να επιχειρησωμεν την απαλλαγην μας εκ των επιβληθεισων συμφωνιων... Είναι αληθες ότι οι Ελλνες της Κυπρου και η ηγεσία των προεβαινον απο καιρου εις δυναμικην προπαρασκευην δια να είναι ετοιμοι να αντιμετωπισουν τυχον ενοπλων επιθεσιν υπο των Τουρκοκυπριων, δια τους οποιους εγνωριζομεν ότι εισηγον οπλα εκ Τουρκιας... Ο αγων επεβληθη. Ευρεθημεν υποχρεωμενοι να χρησημοποιησωμεν κατα της ενοπλου βιας το ιδιον μεσον. Πιθανως να υποχρεωθωμεν να πραξωμεν τούτο και μελλοντικως. Δι' αυτον τον λογον συνεχιζομεν την ετοιμασιαν μας και επί του πεδιου τούτου.

Διαθετομεν μιαν δυναμικην Οργανωσιν της οποιας τα εκπαιδευθεντα μελη ανερχονται εις περαν των 5.000 ανδρας, ο αριθμος τούτους συνεχως αυξανει." (Επιστολή Μακαρίου προς Γ. Παπανδρέου, 1/3/64. Από τον Ν. Κρανιδιωτή "Ανοχύρωτη Πολιτεία")

Τελικά, και η "δυναμική Οργανωσή" γίνεται κρατικό όργανο, ο επίσημος στρατός (η Εθνοφρουρά, τον Φεβρουάριο '64), και μπαίνει και αυτή μέσα στην λογική ότι η ελληνοκυπριακή εξουσία είναι το Κυπριακό κράτος, κάτι που και νομιμότητα της δίνει αλλά και ενισχύει την εικόνα του νομιμού κράτους που θέλουν να καλλιεργήσουν διεθνώς.

Στην περίοδο που ακολουθήσε, και στην οποία η Ελληνοκυπριακή ηγεσία ενοιωθε δυνατή, τα επιχειρήματα και η πολιτική της δεν καθοριζόνταν από το "δικαίο" τα "ανθρώπινα δικαιώματα" ή τις διαφορές "ελευθερίες", και την ευαισθησία απέναντι στα "τετελεσμένα με την βία των οπλων" αλλά από το ποτε θα ήταν ετοιμοί, στρατιωτικά και πολιτικά, για την επομένη στρατιωτική επιχείρηση, για την επομένη καταπάτηση διαφορών ελευθεριών των Τουρκοκυπριών και την δημιουργία των επομένων "τετελεσμένων με την βία των οπλων". Το παρακάτω απόσπασμα από τον Κρανιδιωτή, που ήταν "μέσα στα πράγματα" τότε, δείχνει τον κυνικό υπολογισμό με τον οποίο αποφασίζανε ποτε και που θα επιτιθενταν:

'Με την οργάνωση της Εθνικής φρουρας, τη στελεχωση της με ελλαδιτες αξιωματικους και την ενισχυση γενικα των Κυπριακων ενοπλων δυναμεων, η Κυπριακη Κυβερνηση αποφασισε να εκκαθαρισει την οροσειρα του Πενταδακτυλου, που ειχε περιελθει κατω απο τον

ελεγχο της ΤΟΥΡΠΑΥΚ, και να ανακαταλαβει το μεγαλης στρατηγικης σημασιας φρουριο του Α. Ιλαριωνα. Ετσι μοναδες της Εθνικης φρουρας και των ενοπλων ομαδων του Βασου Λυσσαριδη, υστερα απο μια εκκαθαριστικη επιχειρηση στην ανατολικη πλευρα του Μπογαζιου, αρχισαν, στις 25 Απριλιου 1964, επιθεση εναντιον του Αγιου Ιλαριωνα. (Κρανιδιωτής "Κυπρος Ανοχύρωτη Πολιτεία" σελ. 183)

Όλα λοιπόν τα "ο αγών επεβλήθη" και "ευρεθημεν υποχρεωμενοι να χρησημοποιησωμεν κατα της ενοπλου βιας το ιδιον μεσον" του Μακαρίου δεν είχαν καμία σχέση με την αλήθεια. Σαν αποτέλεσμα αυτών των πράξεων της ελληνοκυπριακής πολιτικής ηγεσίας για μια δεκαετία πριν το '74, εκείνοι που ζούσαν συνέχεια κάτω από την απειλή των οπλων ήταν οι Τουρκοκυπριοί, και οι πρώτοι προσφυγες στην Κύπρο δεν ήταν Ελληνοκυπριοί αλλά Τουρκοκυπριοί, οι οποίοι μάλιστα δεν είχαν και τα μέσα για να καλύτερωσουν την κατάσταση τους.

Ότι έγινε με την στρατιωτική επιχείρηση στον Άγιο Ιλαρίωνα, έγινε σε μεγαλύτερο βαθμό στον Θυλάκα Μανσούρας-Κοκκινών:

'Οι Τουρκοκυπριοί διατηρούσαν στην περιοχή εκείνη, πάνω στην ακτή, το θυλάκα των Κοκκινών, που είχε σχηματισθεί άμεσα μετά την κρίση του 1963...

Για να συμπιέσουν την εστία αυτή, και να αποτρέψουν διευρύνση της, δυνάμεις της Εθνικής φρουρας κινήθηκαν το βράδυ της 5ης προς την 6η Αυγούστου [1964], και κατέλαβαν το ύψωμα Ακόνι, που κατείχε η Ειρηνευτική Δύναμη των Ηνωμένων Εθνών, με αντικειμενικό στόχο το Λωροβούνιο, που κατείχαν οι Τούρκοι, και που εδεδόχε σ' όλη την περιοχή. Οι κινήσεις αυτές... εξελίχθηκαν σε μεγάλη κλιμακας στρατιωτική επιχείρηση... στις 7 Αυγούστου κατελήφθη ο Λωροβούνος... το πρωί όμως τις 8ης Αυγούστου Τουρκικά στρατιωτικά αεροπλάνα άρχισαν ένα αδιακρίτο σφοδρό βομβαρδισμό της περιοχής. (Ν. Κρανιδιωτής "Κυπρος Ανοχύρωτη Πολιτεία" σελ. 239)

Τα κριτήρια και στις δύο αυτές πολεμικές επιχειρήσεις δεν είχαν καμία σχέση με άμυνα ή κάποιες κοινωνικές και οικονομικές ανάγκες αλλά καθοριζόνταν από τις στρατιωτικές δυνατότητες και τις πολιτικές επιδιώξεις των ελληνοκυπριών. ("Το Κυπριακό και τα διεθνιστικά καθήκοντα των ε/κ επαναστατών" σελ 80)

η πολιόρκεια των τ/κ της Παφου τον Αυγουστο του '64

Οι επιθέσεις των ε/κ αστών εκείνες τις μέρες δεν περιορίστηκαν μόνο στη περιοχή των Κοκκινών αλλά

επεκταθηκαν και στη Παφο που πηραν τον χαρακτηρα ολοκληρωτικου αποκλεισμου με την διακοπη της υδατοπρομηθειας των τ/κ. Ας δουμε πως παρουσιασε το γεγονος αυτο η "Χαραυγη" τοτε:

"Ο δοκτωρ Κιουτσουκ απεστειλε χθεσ προς τον Γ.Γ. του ΟΗΕ τηλεγραφημα με το οποιο διαμαρτυρεται για την διακοπη υδατοπρομηθειας στους τουρκοκυπριους του κτηματος. Η υδατοπρομηθεια των τουρκοκυπριων του κτηματος, αναφερει ο δοκτωρ Κιουτσουκ, απεκοπει απο τους Ελληνες απο το πρωι της 5ης Αυγουστου. Ετσι περι τις δυομιση χιλιαδες τουρκοι, περιλαμβανομενων ηλικιωμενων ανθρωπων και γυναικοπαιδων, καταδικαζονται σε θανατο κατα τον πιο κτηνωδη και απολιτιστο τροπο. Φερωντας σε γνωση σας αυτη την απανθρωπη και ατιμη πραξη απευθυνω επειγουσα εκκληση για ληψη αποτελεσματικων μετρων απο το συμβουλιο ασφαλειας'...

Ως γνωστον η διακοπη της υδατοπρομηθειας προς τους κατοικους του κτηματος κατεστη αναγκαια μετα την αρνηση των τουρκοκυπριων να καταβαλλουν προς την Δημοκρατια καθυστερημενα δικαιωματα υδατοπρομηθειας. Οι Τουρκοκυπριοι αρνουνται να πληρωσουν δικαιωματα υδατοπρομηθειας απο τον περασμενο Δεκεμβριο.

Ο ραδιοσταθμος των Τουρκοκυπριων στασιαστων κατα την χθεσινή εκπομπη του ισχυρισθη οτι βυτια του Σουηδικου αποσπασματος τα οποια αποπειραθησαν να μεταφερουν νερο στον τουρκικο τομεα του κτηματος εδεχθησαν πυρα εκ μερους εθνοφρουων." Χαραυγη 8/8/64

Η μη πληρωμη προς την υδατοπρομηθεια δεν ειναι παρα μια φτηνη δικαιολογια που την υιοθετησε και το ΑΚΕΛ. Το οτι αυτος ο αποκλεισμος αρχισε λιγες μονο ωρες πριν ξεκινησουν οι μεγαλες στρατιωτικες επιχειρησεις εναντιον του τουρκικου θυλακα της Μανσουρας δειχνουν οτι η διακοπη της υδατοπρομηθειας εξυπηρετουσε στην πραγματικοτητα καθαρα στρατιωτικες σκοπιμοτητες που στρεφονταν εναντια σε αμαχο πληθυσμο. Εξαλλου οταν τελειωσαν τα γεγονοτα της Μανσουρας, και σταματησε ετσι να υπαρχει η στρατιωτικη σκοπιμοτητα, διαβαζουμε οτι:

"Η ελληνικη κυβερνηση συμφωνησε με τουρκικη απαιτηση να ζητησει απο τον Αρχιεπισκοπο Μακαριο την επαναληψη της προμηθειας νερου στους Τουρκους του κτηματος - δηλωσε εδω κυβερνητικος εκπροσωπος." Χαραυγη 14/8/64

αντιπερισπασμος

Ειναι πολυ ενδιαφερον να δουμε και την εκδοχη της ελληνικης κυβερ-

νησης για τις επιχειρησεις της Μανσουρας:

"Η Ελληνικη Κυβερνηση εναντιωθηκε στις επιχειρησεις Μανσουρας, που τις θεωρησε σαν αντιπερισπασμο του Μακαριου στις προτασεις Ατσεσον, και ζητησε ευθυνες απο τον Γριβα και τον Αρχιεπισκοπο." (Ν. Κρανιδιωτη "Ανοχυρωτη Πολιτεια τομ Α σελ. 323)

"Ενω στο σημειο αυτο βρισκονταν τα πραγματα, ενω ο Ατσεσον συνεχιζε τις προσπαθειες του για την εξευρεση συμπεφωνημενης λυσηως και ενω η κατασταση στη Νησο εμφανιζονταν ηρεμη και η ατμοσφαιρα ηταν ειρηνικη και γαληνιαια, διευκολυνουσα τις μεσολαβητικες προσπαθειες της Γενευης, εξαπολυθηκαν αιφνιδιαστικα στις 6 Αυγουστου, με πρωτοβουλια του Αρχ. Μακαριου και με πληρη αγνοια της ελληνικης κυβερνησεως και με απωτερο προφανως σκοπο τον τορπιλισμο του Ατσεσον για συμπεφωνημενη λυση, αι γνωσται επιχειρησεις της Τηλλυριας..." (Π. Γαρουφαλια υπ. εξωτ. του Γ. Παπανδρεου το '64, "Ελλας και Κυπρος" εκδ. 1982 σελ. 184-185)

η σταση του ΑΚΕΛ

Το ΑΚΕΛ που σημερα υποστηριζει την επαναπροσεγγιση, οχι μονο δεν εκανε τοτε τιποτα για να προσταψει τους τ/κ και να εμποδισει τον Μακαριο που χρησιμοποισε την ελληνοκυπριακη εθνοφρουρα για να διαλυει τους θυλακες και να σφαιζει τουρκοκυπριους αλλα χειροκροτουσε και απο πανω:

"Στην ομιλια του ενωπιον της Βουλης των αντιπροσωπων ο υπουργος εσωτερικων και αμυνης κ. Πολυκαρπος Γιωρκατζης κατεδειξε την τεραστια σημασια της μεγαλειωδους νικης των γεννατων μαχητων μας στην περιοχη Μανσουρας. Απο στρατιωτικης αποψεως καταφερθησαν βαρια πληγματα στους στασιαστες - σε εμψυχο και αψυχο υλικο - στενεψαν ασφυκτικως τα εδαφικα πλαισια των τρομοκρατων καθως και οι δυνατοτητες ανεφοδιασμου τους τωσον απο ξηρας οσον και απο θαλασσης. Απο πολιτικης πλευρας... διελυσε ενα τουρκικο καντονιο" ΧΑΡΑΥΓΗ 14/8/64

Αυτα ολα που εγιναν πριν τους βομβαρδισμους της Τηλλυριας, δεν βρισκουν βεβαια θεση μεσα στο επισημο "Δεν Ξεχνω", ειτε της κυβερνησης ειτε, δυστυχως, ακομα και εκεινων που λενε οτι θελουν την επαναπροσεγγιση με τους τ/κ. Οσοι ομως θελουν μια ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους εχουν υποχρεωση να τα βγαλουν στην επιφανεια, και να τα καταγγειλουν.

ΑΚΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Τον περασμενο Μην, στην Αθνα στο τριημερο Επαναστατικου Μαρξισμου της ΟΣΕ συναντησαμε Τουρκους επαναστατες, που ζουν τωρα στην Ελλαδα. Μιλησαμε με δυο απο αυτους οι οποιοι ανηκουν στην τουρκικη επαναστατικη οργανωση "Sosialist isci" ("Σοσιαλιστης Εργατης"). Παντα προβαλλαμε την αναγκη η επαναστατικη αριστερα να στρεφει τα πυρα πρωτα στην "δικη της" αρχουσα ταξη, και οτι στις εθνικες διαμαχες τα καθηκοντα των επαναστατων ειναι διαφορετικα αναλογα με την χωρα που βρισκονται. Χαρακτηριστικα, η οργανωση αυτη στην Τουρκια υποστηριζει θεσεις που αν τις υποστηριζαν καποιοι εδω θα τους θεωρουσαμε τους χειροτερους σωβινιστες. Αντιθετα, θεωρουμε την "Sosialist Isci" αδελφη οργανωση.

Καποιοι, για να παρουμε ενα παραδειγμα, θα θεωρησουν αντιφαση που οι τουρκοι διεθνιστες καταγγειλουν τις επιθεσεις του τουρκικου στρατου εναντια στις πορειες των γυναικων περσι, τονιζοντας οτι οι γυναικες αυτες "θελαν απλα να πανε σπιτια τους" ενω εμεις καταγγελαμε τις ιδιες τις πορειες σαν αντιδραστικες. Εμεις τονισαμε οτι οι πορειες οι ιδιες, εξυπηρετουσαν, και δεν μporουσαν παρα να εξυπηρετουν, τον ελληνοκυπριακο σωβινισμο. Και τα δυο ειναι αληθεια. Το ζητημα ειναι ποια απο τις δυο αληθειες πρεπει να τονιζουμε, αναλογα με το που ειμαστε για να πολεμησουμε τον σωβινισμο της πλευρας μας.

Θα τους αναφερουμε με το αρχικο τους μονο, Α. και Φ.

"εναντια στην δικη "μας" αστικη ταξη"

Α.Π: Στην νοτια Κυπρο επικρατει η αποψη οτι οι Τουρκοι αριστεροι δεν καταγγελλουν την Τουρκικη εισβολη στη Κυπρο και δεν ζητουν αποχωρηση των Τουρκικων στρατευματων. Ακομη οτι δεν υποστηριζουν τους Κουρδους και το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση. Αυτο ειναι ενα επιχειρημα που το προβαλλουν σ' αντιπαρεθεση με τα οσα υποστηριζουμε εμεις για τα διεθνιστικα καθηκοντα των Ε/Κ αριστερων.

Α: Η θεση της οργανωσης μας σχετικα με τα εθνικα ζητηματα ειναι η ιδια με την ΟΣΕ και την δικη σας της "Εργατικης Δημοκρατιας" δηλαδη ειμαστε εναντια στην δικη μας αστικη ταξη. Ειμαστε υπερ της αποχωρησης των Τουρκικων στρατευματων απο την Κυπρο και καταγγελλουμε την υποκρισια της αστικης μας ταξης που ισχυριζεται οτι εκανε την εισβολη για προστασια των Τ/Κ. Φυσικα στην Τουρκια δεν υπαρχουν αμεσες δυνατοτητες για το κινημα να βαλει αυτα τα ζητηματα γιατι υπαρχει ενα καθεστωσ που διασκολευει τις δυνατοτητες εκφρασης. Οποιοι πχ γραφουν για το Κουρδικο κινημα, ακομα κι' απλα γεγονοτα να αναφερουν, που δεν αρεσουν στο Τουρκικο καθεστωσ, αντιμετωπιζουν ποινες φυλακισης και τους κλεινουν τα εντυπα που εκδιδουν.

Α.Π: Εσεις δεν υποστηριζετε ανοιχτα μεσα στην Τουρκια το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των Κουρδων;

Φ: Οχι. Το υποστηριζουμε και μεσα στην Τουρκια. Ενας Τουρκος συγγραφεας ο Ισμαηλ Πισιντζι εγραψε δυο βιβλια "Το κουρδικο σαν διακρατικη αποικια" και αμεσως τον φυλακισαν.

Εμεις μαζι με μερικες αλλες οργανωσεις καναμε καμπανια για να τον υποστηριξουμε. Τωρα οσο αφορα την Κυπρο, οι περισσοτερες αριστερες οργανωσεις συμφωνουν αλλα θεωρουν το Κουρδικο ως πρωτο ζητημα, μετα το Αρμενικο και μετα το Κυπριακο. Το Κουρδικο εχει αμεσες επιπτωσεις στην ιδια μας την χωρα.

Πριν μερικα χρονια δεν ειμασταν ξεκαθαροι οσον αφορα τα εθνικα ζητηματα. Επικρατουσε στην αριστερα η σταλινικη ιδεολογια. Για παραδειγμα τους Αρμενιους δεν τους θεωρουσαν εθνος επειδη δεν εχουν πατριδα, επειδη δεν υπαρχει ο γεωγραφικος χωρος. Εμεις τους θεωρουμε σαν εθνος που εχει διασκορπιστει σ' ολο τον κοσμο. Δεν υποστηριζουμε τον εθνικισμο των Κουρδων, υποστηριζουμε ομως το δικαιωμα τους για αυτοδιαθεση: ειμαστε εναντια στο Τουρκικο κρατος και τον στρατο.

Α: Να σας διαβασω απο την εφημεριδα "Sosialist iski" Απριλης '85. Σχετικα με την Αρμενικη σφαφη. Τιτλος "Στα 70 χρονια της Αρμενικης γενοκτονιας κατω οι φυλετικες διακρισεις. Σ' ολα τα επιπεδα πρεπει να καταγγειλουμε και να καταδικασουμε την σφαγη αυτη και να τα εξηγησουμε με υπομονη στους λαους της Τουρκιας και του Κουρδισταν. Οχι για την αποκατασταση της ιστορικης αληθειας μονο, αλλα για να εξεφτελισουμε το αγριο προσωπο του ρατσισμου της δικης μας χωρας... Αναγνωριζουμε ακομα το δικαιωμα επιστροφης του Αρμενικου λαου που εκδιωχθηκε απο τα εδαφη του... και φυσικα η μοναδικη κοινωνικη δυναμη

που μπορεί να υλοποιηθεί αυτό το στόχο είναι το ενοποιημένο Τουρκικό και Κουρδικό προλεταριάτο."

Α.Π: Τώρα όσο αφορά το Κυπριακό πρόβλημα;

Α: Για μας είναι ξεκαθαρό, ο τουρκικός στρατός ήρθε στην Κύπρο για τα συμφέροντα του Τουρκικού αστικού κράτους. Καταγγέλλουμε αυτή την υποκρισία και ζητούμε την άμεση αποχώρηση του και υποστηρίζουμε το δικαίωμα επιστροφής των ε/κ προσφύγων. Οι συντροφοί που βγαίνουν την εφημερίδα στη Τουρκία είχαν γράψει άρθρο σχετικά με τις πορείες των Ε/Κ γυναικών [αναφέρεται στην πορεία στον Αγ. Κασίανο]. Καταγγέλλουν την επίθεση των Τουρκών στρατιωτών που τις χτύπησαν και ακόμα την σεξιστική συμπεριφορά απέναντί τους, και λέγαμε ότι το μόνο που ήθελαν οι ε/κ γυναίκες ήταν να επιστρέψουν στα σπίτια τους.

Γενικά όμως το Κυπριακό ζήτημα για την Τουρκική επαναστατική αριστερά είναι το τρίτο και τέταρτο ζήτημα. Υπάρχουν πολλά ζητήματα που είναι πιο άμεσα. Είναι η αποκατάσταση της δημοκρατίας, το Κουρδικό, οι εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη και άλλα.

Α.Π: Τους Τούρκους εργαζομένους ποσο τους απασχολεί το Κυπριακό;

Φ: Γενικά επικρατεί η κυρίαρχη άποψη ότι η Τουρκία πήγε να σώσει τον Τ/Κ επειδή οι Ε/Κ τους σκοτώναν. Μερικές οργανώσεις, υπολογισμένες για την εργατική τάξη, προσπάθησαν να ανατρέψουμε την κυρίαρχη αυτή ιδεολογία. Στην δική μας οργάνωση όλα τα εθνικά τα βλέπουμε με την ίδια διεθνιστική οπτική όσο αφορά τους Κουρδούς, τους Αρμένιους τους Έλληνες. Πχ στο Κουρδιστάν έγινε μια σφαγή. Έλεγαν ότι το "έκαναν οι Κουρδοί το ΡΚΚ (Εργατικό Κομμα Κουρδιστάν)". Το ΡΚΚ πήγαινε σε χωρία κι' όποιος δούλευε για το Τουρκικό κράτος τον σκοτώνε. Η εφημερίδα μας έγραφε ότι όποιος κι' αν το έχει κάνει είτε ο Τουρκικός στρατός είτε το ΡΚΚ την ευθύνη για την σφαγή την έχει το Τουρκικό κράτος, διότι με την πολιτική που ακολουθεί και την καταπίεση δημιουργεί την διχονομία μεταξύ των Κουρδών ώστε να σκοτώνονται μεταξύ τους ή τους σκοτώνει το ίδιο το κράτος.

Α.Π: Σαν Τούρκοι διεθνιστές που ζήτε στην Ελλάδα, πως συμμετέχετε στο ελληνικό εργατικό κίνημα;

Α: Εγώ θα ήθελα να πω δυο πράγματα σχετικά με τον εθνικισμό στην Ελλάδα απέναντι στην Τουρκία, μέσα στη κοινωνία και την εργατική τάξη, και στην Τουρκία απέναντι στην Ελλάδα. Στην Ελλάδα κυριαρχεί περισσότερο ο εθνικισμός διότι η ελληνική αρχούσα τάξη προσφέρει κατά κάποιο τρόπο στην κοινωνία περισσότερα από ότι η Τουρκική αρχούσα τάξη, και μπορεί

μ' αυτά να κερδίσει με το μέρος της την εργατική τάξη. Γ' αυτό ο εθνικισμός στην Τουρκία είναι πιο επιφανειακός. Όταν οξύνονται τα πράγματα μπορεί να γίνουν αγρία πράγματα. Αλλά γενικά όταν μιλήσεις μ' ένα απλό Τούρκο εργαζόμενο μπορεί πιο εύκολα να τον πείσεις ότι οι Έλληνες και οι Ε/Κ δεν είναι εχθροί μας. Και επειδή βεβαία υπάρχουν πολλά προβλήματα με τις άλλες γειτονικές χώρες όπως πχ στο Κουρδικό κι' έτσι δεν υπάρχει στην επικαιρότητα και τόσο το θέμα σχετικά με την Ελλάδα.

η ανοίξη των εργατικών αγώνων

Α.Π: Πείτε μας μερικά πράγματα για το Τουρκικό εργατικό κίνημα. Στη νοτιο Κύπρο πολύ λιγα μαθαίνουμε.

Α: Στην Τουρκία η επίθεση της αστικής τάξης εναντίον στο κίνημα με την χούντα το 1980 ήταν τόσο αγρία ώστε έκανε πολλούς να πιστέψουν ότι όλα τελείωσαν. Η χούντα στις αρχές του '82 διορίζοντας τον τεχνοκράτη Οζαλ για την ανασυγκρότηση του τουρκικού καπιταλισμού έβαζε φανταστικούς στόχους. Χαρακτηριστικά έλεγαν ότι το 2000 η Τουρκία θα πλησίασει το οικονομικό επίπεδο της Ιαπωνίας. Οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης ήταν βεβαία υπερβολικοί αλλά σίγουρα κατι ήξεραν, ακριβώς γιατί έβλεπαν την χούντα σαν οδοστρωτήρα για τις επιδιώξεις τους.

Η νομιμοποίηση κάθε καταστολής με το σύνταγμα του '82, η απαγόρευση των συνδικατών, των απεργιών, το χτύπημα εναντίον στο κουρδικό λαό, η ενίσχυση του αστυνομικού κράτους και στη συνέχεια η αγρία λιτότητα, τα μεγάλα αναπτυξιακά σχέδια, και οι ξένες επενδύσεις έδιναν μεγάλη αυτοπεποίθηση στους αστούς.

Μέχρι το '85 η εργατική τάξη στη Τουρκία είχε απώλεια 60% του πραγματικού εισοδήματος της. Το μερίδιο των μισθωτών στο εθνικό εισόδημα από 86,8% το 1977 έπεσε στο 19,5% το 1985 ενώ τα κέρδη των καπιταλιστών από 34.1% ανέβηκαν στο 62.7%.

Λίγους μήνες πριν το πραξικόπημα το Σεπτέμβρη του '80 ο τότε υπουργός εθνικής οικονομίας και πρώην πρόεδρος της Ένωσης Βιομηχανών Μεταλλού, ο Οζαλ προτείνει οικονομικά μέτρα επίθεσης του κεφαλαίου τα οποία δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν τότε εξαιτίας της αντίστασης του εργατικού κινήματος. Αυτά τα οικονομικά μέτρα εφαρμόστηκαν μετά το πραξικόπημα μετά από αγρία καταστολή. Αυτά τα οικονομικά μέτρα λίγο πολύ εφαρμόζονται μέχρι σήμερα, ενισχυμένα με άλλα οικονομικο-πολιτικά μέτρα όπως ανοίγμα στην ΕΟΚ, κίνητρα για ξένες επενδύσεις, αναβάθμιση του τουρκικού μιλιταρισμού, καταστολή εναντίον στο εργατικό

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

κίνημα, εναντίον στην αριστερά και το Κουρδικό κίνημα. Αυτά τα μέτρα δυναμώσαν μεν τον τουρκικό καπιταλισμό αλλά δεν μπορούσαν να λύσουν το πρόβλημα του. Ο πληθωρισμός ξεπερνά το 50% και υπάρχει ένα τεραστιό εξωτερικό χρέος παρα τη λυσσαλέα προσπάθεια για ενίσχυση των εξαγωγών, στόχος που ποτέ δεν επιτεύχθηκε.

Η υποχώρηση του εργατικού κινήματος μπροστά στην επίθεση του κεφαλαίου με την χούντα του '80 άρχισε να σταματάει το '84-'85 με τις πρώτες απεργίες που εμφανίστηκαν κάτω από μεγάλη τρομοκρατία.

Την Ανοίξη του '89 εμφανίστηκε ένα κίνημα εργατικών αγώνων. Ήταν περίοδος υπογραφής συλλογικών συμβάσεων. Μετά από 9 χρόνια χούντα και καταστολή και πολλά πληγήματα στην εργατική τάξη όλα αυτά είχαν ξεπεραστεί και έδιναν ελπίδες στους αγωνιστές που τοποθετούσαν στο επίκεντρο της αντίληψής τους την εργατική τάξη. Υπήρχε προσπάθεια καταστολής των αγώνων, απομόνωση των απεργιών κλπ. Παρόλα αυτά δημιουργήθηκε πολύ θετικό κλίμα. Εργάτες που κανανε απεργία κανανε και διαδηλώσεις και ο κόσμος από τα πεζοδρόμια τους χειροκροτούσε. Υπήρχε ένα πολύ ωραίο κλίμα.

Α.Π: Πείτε μας για αυτή τη δράση της τουρκικής εργατικής τάξης.

Α: Στην Αλεξανδρέττα και μια άλλη πόλη 24000 μεταλλεργάτες κατέβηκαν σε απεργία από τον Απρίλη μέχρι τον Αυγούστο βαζοντας πολλά προβλήματα στην Τουρκική οικονομία. Ζητούσαν αυξήσεις και κάποια θεσμικά αιτήματα. Η Τουρκική κυβέρνηση έβαλε όλους τους μηχανισμούς της για να καταστείλη την απεργία. Οι συνθήκες διαβίωσης ήταν τόσο άσχημες και οι μισθοί τόσο χαμηλοί που εκαναν τους εργάτες να κινήθουν πολύ αποφασιστικά. Η Αλεξανδρέττα είναι μια βιομηχανική πόλη με 200 χιλ. πληθυσμό. Όλοι οι εργάτες αφησαν μουσι για μήνες κι' έβλεπες δυο πολείς γεμάτες από μουσατούς. Χαιρετούσαν ο ένας τον άλλο διότι γνώριζαν ότι ήταν συναδελφοί απεργιοί αφού είχαν μουσι. Τελικά καταφέραν μια εστία και περιορισμένη ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

η αυτοδραση της εργατικής τάξης

Α.Π: Αυτοί οι αγώνες από που ξεκινάει;

Α: Αυτές οι κινητοποιήσεις ελεγχόταν περισσότερο από την σοσιαλδημοκρατία (Ινονού). Στην Τουρκία δεν υπάρχει ισχυρό κομμουνιστικό κομμα. Είναι οι Σοσιαλδημοκράτες και μετά η ακρα αριστερά, κυρία με μαοϊκή-σταλινική παραδοχή.

Φ: Σε πολλά εργοστάσια έχουν δημιουργηθεί επιτροπές (εργατικά συμβούλια) έξω από τα συνδικατά και

την γραφειοκρατία και αποφασίζουν οι ίδιοι για απεργίες.

Α.Π: Η επαναστατική αριστερά ποιο ρόλο μπορούσε να παίξει σ' αυτές τις κινητοποιήσεις;

Φ: Στις απεργίες γενικά τα περισσότερα κομμάτια της ακρας αριστεράς είχαν αποκοπεί από την εργατική τάξη. Δεν είχαν καμία αναφορά στην εργατική τάξη. Δεν μπορούσαν να προσεγγίσουν τους εργάτες στους αγώνες τους. Τα περισσότερα εργατικά συμβούλια τα δημιουργήσαν οι ίδιοι οι εργάτες χωρίς την επεμβαση των επαναστατικών οργανώσεων. Από τους ίδιους τους εργάτες δημιουργήθηκαν και προχώρησαν.

Α.Π: Αυτά τα συμβούλια εκλεγόνταν από τους εργάτες;

Φ: Αυτά τα συμβούλια δεν είναι νομίμα. Δεν έχουν εμπιστοσύνη στα συνδικατά. Μαζεύονται μεταξύ τους κι' αποφασίζουν τι θα κανουν. Άρση δημοκρατία. Οι οδηγοί των λεοφορειών για παραδειγμα αποφασισαν να κανουν απεργία γιατί ο μισθός τους ήταν πολύ χαμηλός. Έτσι μαζεύτηκαν στα συμβούλια τους κι' αποφασισαν ότι αφού απαγορεύεται η απεργία να εφαρμόσουν μια τακτική κολυσιεργίας. Άλλαδη οδήγουν πολύ αργά, τόσο που υπήρχε κυκλοφοριακό πρόβλημα, και επίσης δεν έπερναν εισιτήρια από κανένα επιβατή. Με αυτό τον τρόπο τα γραφεία των λεοφορειών έχαναν πολλά λεφτά γι' αυτό αναγκαστήκαν και τους έδωσαν αυξήσεις.

Α: Επειδή η απεργία απαγορεύεται οι εργάτες σκεφτόταν τρόπους διαμαρτυρίας με φανταστικές κινητοποιήσεις. Άλλου εργάτες αρνούνται να φανε συσσίτιο και καθονται χαμηλά σχηματίζοντας την λέξη "πειναμέ" (φωτογραφία). Είχανε βγει έξω από το εργοστάσιο βγαζανε τα ρουχα τους από την μέση και πανω περνανε μόνο ένα κομματι ψωμι κι' αρνούνταν να φανε (φωτογραφία). Οι εργάτες μιας επιχείρησης δήλωναν ολοι μαζί αρρωστοί, και προχωρώντας ξυπόλητοι με τα παπούτσια τους στο χέρι, μέσα από κεντρικούς δρόμους, πήγαιναν ολοι μαζί στο γιατρό. Αυτή την μορφή αγώνα την χρησιμοποιήσαν τριακόσιες χιλιάδες εργάτες. (φωτογραφία)

Α.Π: Ποτε άρχισαν να εμφανίζονται αυτά τα εργατικά συμβούλια;

Φ: Το 1989 και μεγάλωσαν πολύ γρήγορα.

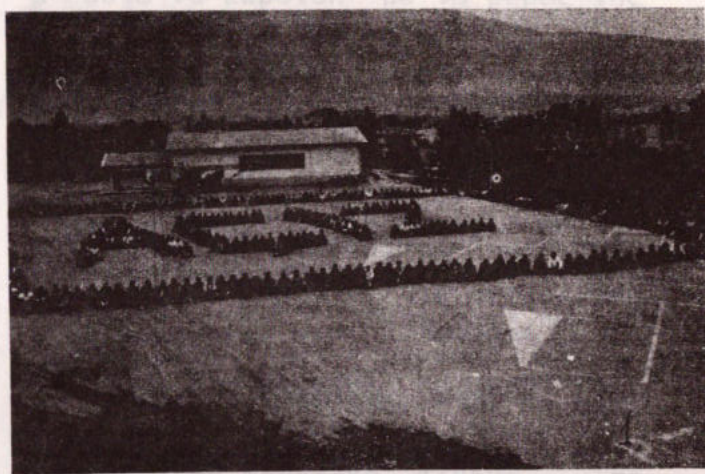
Α: Οι μαχητικές απεργίες και οι ποικιλής μορφής αγώνες του εργατικού κινήματος την ανοίξη του '89 αναμφισβητητα έδειξαν μια εστία αργή αλλά σταθερή ανάπτυξη του εργατικού κινήματος στην Τουρκία. Σήμερα οι Τούρκοι εργάτες αρχίζουν να ενδιφέρονται για την πολιτική, πιεζούν για εκδημοκρατισμό, στα ψηφίσματα τους καταδικάζουν την καταστολή εναντίον στο Κουρδικό λαό. Κι' αυτά

είναι πολύ σημαντικά ιδιαίτερα όταν κινείται η εργατική τάξη. Τελευταία έγινε αποχή στην κατανάλωση της κοκα-κόλα επειδή εβγάζε υπερκερδη. Ο Οζαλ και οι αστικές εφημερίδες και οργανώσεις προσπάθησαν να το εκμεταλευτούν και εισηγήθηκαν να σταματήσουν να τρώνε κρεας και εμφανίζεται ο Οζαλ να μην τρώει κρεας. Ο λόγος είναι ότι είχαν ανάγκη να κάνουν εξαγωγή κρεατος.

Δ.Π: Εκτός από τα εργατικά τι άλλα θέματα απασχολούν την εφημερίδα που εκδίδουν οι συντροφοί στη Τουρκία.

Α: Σήμερα στη Τουρκία εμφανίζεται και φεμινιστικό κίνημα, αρκετά μαζικό και σημαντικό. Σε μια καθυστερημένη εργατική τάξη υπάρχουν όλες οι βρωμιές του καπιταλισμού. Πχ ένας εργατής που εκμεταλεύεται και αλλάζει τα φώτα στην γυναίκα του. Η εφημερίδα δίνει μεγάλη βαρύτητα στο να σπασουν αυτά και ασχολείται με το γυναικείο κίνημα το οποίο στη Τουρκία κουβάλα πολλά στοιχεία από το σταλινικό παρελθόν της τουρκικής αριστερας. Η γυναικεία οργάνωση "Τερσολ" μετά την εξέγερση στην Ρουμανία διαμαρτυρήθηκε για το "πραξικοπήμα" στη Ρουμανία και ειδικά για τη δολοφονία της Ελενας Τσαουσεσκου επειδή ήταν γυναίκα. Οργανώσαν μαλιστα και πορεία που ήταν παρνομη. Οι συντροφοί μας τότε στην εφημερίδα τους εκαναν κριτική στην "Τερσολ". Εγγραψαν ότι στη Ρουμανία ο Τσαουσεσκου απαγόρευε τις εκτρώσεις, τα αντισυλλυπτικά και οσες γυναίκες δεν εκαναν παιδι μεχρι τα 25 τους χρόνια τις εστελλαν στο γιατρο για να εξεταστούν (ανακρίση) γιατί δεν εκαναν παιδι. Αν μια γυναίκα εκανε από μονη της εκτρώση και πηγαίε μετά στο νοσοκομείο λόγω αιμοραγίας ο γιατρος που θα την κοιτάζε πηγαίνε 5 χρόνια φυλακή. Η εφημερίδα μας εγάψε, γιατί κανουν διαμαρτυρία για την Ελενα κι' όχι για τις εργατρίες που εκαν σκωτωθεί.

Η ατυχία της εργατικής τάξης στη Τουρκία είναι η υπαρχή ισχυρού σταλινικού ρευματος στην αριστερα που έχει όλα τα μπερδεματα κάθε λογής υποκαταστάσης και αναζήτησης επαναστατικού υποκείμενου εξω από την εργατική τάξη. Αλλα η πττα της τουρκικής αριστερας την προηγουμενη περίοδο, η ανοιξη των εργατικών αγώνων σήμερα και οι εξελίξεις στην Ανατολική Ευρωπη εκαν ταρακουνήσει αυτο το σύσχετισμο. Προπαντως οι ιδέες του επαναστατικού Μαρξισμού και οι αγωνιστές που τις προοθουν και δεν υπηρχαν σχεδον καθολου πριν μερικά χρόνια στο τουρκικό κίνημα, σήμερα είναι εδω.

ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ, ΜΕΝΕΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Εντεκα μήνες μετά την καταρρευση του τειχους του Βερολινου, στις 3 του Οκτωβρη, η Ανατολικη και Δυτικη Γερμανια επανενωθηκαν σε μια ενιαια Γερμανια. Η διαδικασια επανενωσης ομως κάθε άλλο παρα μια μια ομαλη πορεία ήταν, είτε για τους δυτικούς, είτε για τους ανατολικούς.

Για τον Ανατολικογερμανικό κρατικό καπιταλισμό η επανένωση ήταν η μονη σωτηρία μετά την ανατροπή του Χονεκερ και την πτώση του τειχους. Πίσω από τις ημερομηνίες και τους ορους επανένωσης, που δημιούργησαν πολιτική κρίση και υπουργικές παραιτήσεις, η κυβέρνηση ντε Μεζιερ προσπαθούσε να παζαρεύει την θέση της παλιάς κυρίαρχης γραφειοκρατίας και των κεφαλαίων της Α.Δ.Γ στη νέα ενιαία Γερμανία.

Μετά την νομισματική ένωση την 1η του Ιουλη 8,000 εργοστάσια και υπηρεσίες παραδοθηκαν ουσιαστικά στην Treuhand, που είναι ένας διαχειριστικός οργανισμός που έχει αναλάβει να μετατρέψει την οικονομία σε οικονομία αγοράς. Η Treuhand ελεγχεται από την Δυτικογερμανική Ομοσπονδιακή Αποθεματική Τραπεζα.

Τα ερωτήματα που εμπαιναν για την κυρίαρχη γραφειοκρατία της Α.Δ.Γ ήταν: Τι θα γίνει η περιουσία του κρατους της Α.Δ.Γ που υπολογίζεται σε 350 δισ. μαρκά; Ποιοί θα αναλάβουν τις 8,000 κρατικές μεγάλες εταιρίες που διαχειρίζεται η Treuhand; Πως θα διασφαλιστούν τα ανατολικογερμανικά κεφάλαια από τις διεκδικήσεις όλων αυτών που απαιτούν να αποζημιωθούν για τις περιουσίες που έχασαν από τις απαλλοτριώσεις της περιόδου '45-49.

Φαίνεται ότι πολιτική της Treuhand ήταν να αφήνει τις διαφορές επιχειρήσεις να χρεοκοπούν φροντίζοντας να δίνονται περιορισμένες πιστώσεις λιγότερο από το μισό των ζητούμενων από τις διαφορές ανατολικογερμανικές επιχειρήσεις. Όλα τα δάνεια προέρχονται από τις τραπεζές Deutsche και Dresdener.

Τα στενά επίπεδα πιστώσεων έχουν κάνει δύσκολο ακόμη και για τις επιχειρήσεις που θεωρούνται ανταγωνιστικές να αγοράσουν πρώτες υλές. Τα παλιά χρέη είναι ψηλά (120 δισεκατομμύρια μαρκά) με τόκο που πληρώνεται στην Treuhand. Καθώς οι εταιρίες χρεοκοπούν οι πιστωτές μπορούν να ζητήσουν το μερίδιό τους και η Treuhand μπορεί να πουλήσει

την αφοκρεμα της ανατολικογερμανικής οικονομίας στην χαμηλότερη τιμή.

Οι μεγάλοι ζημιωμένοι βεβαία από αυτόν τον "αδελφικό" καβγά ανάμεσα στις δυο αρχουσες τάξεις είναι οι εργαζόμενοι. Η Treuhand πιέζει τις εταιρίες να βαζούν τους εργατες να δουλεύουν με μειωμένο ωραριο. Σε περίοδο μερικών μηνών αυτοί οι εργατες θα μείνουν χωρίς δουλειά.

Πριν ακόμη την επανένωση, οι εργατες και οι αγροτες της Α.Δ.Γ. είχαν αρχίσει κίολας να γευονται το μικρό αντίτιμο των Δυτικογερμανικών μαρκών. Ένα εκατομμύριο ανεργών (από τα 9 εκ. του εργατικού δυναμικού) ή μισοαπασχολούμενοι (ανεργοί που τυπικά δεν έχουν απολυθεί και περνούν το 65% του μισθού τους), επιχειρήσεις που κλείνουν ή μια μετά την άλλη, τιμές που πολλαπλασιάζονται ως και 10 φορές, χιλιάδες τονοί απούλητα αγροτικά προϊόντα που σαπίζουν ενώ οι αγροτες πασχίζουν να επιβιώσουν πουλώντας την παραγωγή τους όσο-όσο στις λαϊκές αγορές και στους δρόμους.

Η κατάσταση των δημοσίων ταμείων είναι απελπιστική. Οι χρεωκοπίες των επιχειρήσεων με τα βάρη που προσθετούν στο ταμείο ανεργίας τινάζουν τις δημοσίες δαπάνες στα ύψη. Προβλεπονται νέα ελλείματα 12 έως 30 δισ. μαρκών. Οι προοπτικές για το 1991 είναι ακόμη χειρότερες. Υπολογίζεται ότι η κυβέρνηση της ενιαίας πλέον Γερμανίας θα χρειαστεί να δανειστεί τουλάχιστον 80 δισ. μαρκά.

Ενώ αυτές οι ολοφανερές δυσκολίες ανησυχούν τους Γερμανούς κεφαλαιοκράτες, οι άλλοι ευρωπαίοι σύμμαχοί τους, αρχισαν μια σωβινιστική εκστρατεία εναντίον στην ενιαία Γερμανία γιατί φοβούνται ότι η ενοποίηση θα υποβαθμίσει τον δικό τους ρόλο στις ευρωπαϊκές οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις. Προσπαθούν να παρουσιάσουν την ενιαία Γερμανία σαν το επικίνδυνο τέταρτο Ράιχ που γεννιέται.

Ο βρετανός υπουργός εμπορίου σε συνέντευξη του μίλησε για την "Γερμανική σπείρα που έχει σαν στόχο να καταλάβει ολη την Ευρωπη" και που "πρέπει να αναχαιτιστεί". Μπορεί να υποχρεώθηκε σε παραιτήση μετά από αυτή τη δήλωση αλλά σίγουρα εκφράζε ένα μεγάλο μέρος των Τορνδών. "Ανησυχία" όμως εξαιτίας της ενιαίας Γερμανίας εκφράζε και ο Γάλλος υπουργός Αμυνας ενώ ο Γαλλι-

κος τυπος τον ενισχυε υπενθυμιζοντας οτι δεν πταν λιγες οι επιθεσεις της Γερμανιας τα τελευταια χρονια σε βαρος της Γαλλιας.

Την ιδια στιγμή μεσα στην Γερμανια η οικονομικη κριση μετατρεπει τις αυταπατες για την ενοποιηση σε δυσαρρεσκεια και αντιδρασεις.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Ο ενθουσιασμος για την επανενωση που κυριαρχουσε λιγους μηνες πριν, εχει δωσει την θεση του σε ανοιχτη δυσαρρεσκεια και ανησυχια για το μελλον. Πανω απο το 50% των Ανατολικογερμανων φοβονται οτι η θεση τους στη δουλεια κινδυνευει. Φοβοι καθολου αβασιμοι. Η Treuhand υπολογιζει οτι το 43% του εργατικου δυναμικου θα μεινει ανεργο. Αντιστοιχα το 40% των Δυτικογερμανων ανησυχουν για την σταθεροτητα του μαρκου. Ο δυτικογερμανος καγκελλαριος, Χελμουτ Κολ, που λιγο πριν ελεγε οτι η ενωση θα ειναι οδυνηρη αλλα συντομη, αναγκάζεται να ομολογησει οτι θα χρειαστουν τουλαχιστον δυο χρονια για να σταθεροποιηθει η οικονομια.

Η απογοητευση που κυριαχει στην Ανατολικη Γερμανια δεν εμεινε μονο παθητικη αναμονη. Οι εργατες και οι αγροτες εχουν δωσει ηδη τα πρωτα δειγματα κινητοποιησεων. Στο Ανατολικο Βερολινο οι εργατες του Δημου καταφεραν να παρουν αυξησεις 33% μετα απο 4 ημερη απεργια. Στις αρχες του καλοκαιριου οι μεταλλεργατες κερδισαν μετα απο απεργιες, 30% αυξηση και εβδομαδα 40 ωρων (αντι 43 που πταν ως τοτε). Στα τελη Αυγουστου οι εργαζομενοι στους οργανισμους κοινης ωφελειας βρισκονταν σε συνεχεις κινητοποιησεις. 45,000 δημοσιοι υπαλληλοι κατεβαιναν σε 4 ωρες στασεις εργασιας και διαδηλωσεις, ζητωντας και αυτοι εβδομαδα 40 ωρων, 30% αυξηση και μονιμοτητα. Οι πυροσβεστες του Βερολινου διαδηλωσαν εξω απο το γραφειο του πρωθυπουργου με τις σειρνες στις αντλίες να ουρλιαζουν.

Αποφασισμενοι να αντισταθουν φαινεται να ειναι και οι εργατες γης που δουλευουν στα μεγαλα αγροκτηματα. Μια αγροτικη διαδηλωση μπλοκαρε το κοινοβουλιο στις αρχες του καλοκαιριου. Τον Αυγουστο 250,000 αγροτες διαδηλωναν σε ολοκληρη την Αν. Γερμανια. Στο Βερολινο η διαδηλωση κατεληξε στο υπουργειο γεωργιας. Ο υπουργος αναγκαστηκε να δραπετευσει μεσα σε καταγισμο απο αυγα και ντοματες.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Αρχικα η εξωκοινοβουλευτικη αριστερα πταν αντιθετη στην επανενωση. Αυτο εχει αλλαξει, αλλα η ιδια αντιληψη μεταφερθηκε στις

συζητησεις εναντια στην ταχυτητα με την οποια παραγματοποιηθηκε η επανενωση.

Τα δυο παραδοσιακα κομματα, το CDU και το SPD, ισχυριζονταν οτι όσο πιο γρηγορα γινονταν η επανενωση τόσο το καλυτερο. Το δεξιο CDU κερδισε ψηφους με το να προπαγανδιζει την ταχεια επανενωση. Η ακρα αριστερα απομονωνονταν απο την ανατολικογερμανικη εργατικη ταξη, η οποια πεινα κυριολεκτικα για αλλαγες, οταν επιχειρηματολογουσε για επιβραδυνση της διαδικασιας επανενωσης.

Η αριστερα τωρα ειναι απασχολημενη να δημιουργει συμμαχιες για να προετοιμαστει για τις ενιαιες εκλογες του Δεκεμβρη. Μερικοι οπως το "Νεο Φορουμ" ενωθηκαν με το κομμα των Πρασινων. Οι παλιοι κομμουνιστες το PDS δημιουργουν ενα συνασπισμο που ονομαζεται "Αριστερη Λιστα". Συμμετεχουν επισως μια ομαδα που περιλαμβανει το Δυτικογερμανικο ΚΒ (Κομμουνιστικο Bund) και αλλες αριστερες ομαδες, συμπεριλαμβανωνων και ορθοδοξων Τροτσκιστων. Ωστόσο ο χαρακτηρας της Αριστερης Λιστας θα καθορισθει απο την πολιτικη του PDS, που θα κυριαρχει.

Το PDS κινειται προς την σοσιαλδημοκρατια. Το συνεδριο του τον Σεπτεμβρη ειχε σαν κυριο θεμα το πως το κομμα θα λειτουργει μεσα στο καπιταλιστικο συστημα αγορας. Ενας απο τους ηγетες του, ο Michael Brie, δηλωσε οτι "ενα ανθρωπινο οραμα του Μελλοντος δεν βρισκεται περα απο την μορφη της δυτικης κοινωνιας", με αλλα λογια ο καπιταλισμος ειναι το καλυτερο στο οποιο μπορουμε να ελπιζουμε.

Οι νεαροι υποστηρικτες του PDS δεν ειναι και τόσο υπερ της αγορας. Το PDS συνεχιζει να ισχυριζεται οτι συνεχιζει την παραδοση της Λουξεμπουργκ του Μαρξ, του Καουτσκι και του Μπερνσταϊν επειδη οι δυτικογερμανοι αριστεροι δεν θα υποστηριζαν μια ανοικτα σοσιαλδημοκρατικη πλατφορμα, αλλα αυτοι οι ισχυρισμοι ειναι κιβδηλοι.

Αυτη η συμμαχια δεν κεντρει σε τροπους να ερθει σε επαφη με την εργατικη ταξη και να αναπτυξει την ταξικη παλη. Το "Sozialistische Arbeiter Gruppe" (η ομαδα Σοσιαλιστης Εργατης, που ειναι η αντιστοιχη οργανωση της τασης μας στη Γερμανια) δεν συμμετεχει στην εκλογικη αυτη συμμαχια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΕΡΑ...

Η ενοποιηση εγινε, απο οικονομικη αποψη, με ορους προσαρτησης. Φυσικα ολοι μας, και ιδιαιτερα οι δυτικογερμανοι αριστεροι ειχαμε υποχρεωση να καταγγελομε τους οικονομικους ορους με τους οποιους

εγινε η ενοποιηση, την καταβροχθιση, της ανατολικογερμανικης οικονομιας απο το δυτικογερμανικο κεφαλαιο. Μια καταβροχθιση που την πληρωνουν και θα την πληρωσουν ακομα πιο ακριβα οι ανατολικογερμανοι εργατες.

Τους ορους "προσαρτηση" και "καταβροχθιση" χρησιμοποιησε βεβαια και ο Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Χριστοφιας. Απο την μερια του αυτο δεν εκρυβε παρα μια νοσταλγια για το παλιο καλο "υπαρκτο σοσιαλισμο".

Η δικη μας σταση ομως απεναντι στην επανενωση δεν μπορει να καθοριζεται απο το διλημμα του ποιος θα γδαρει περισσοτερο την ανατολικογερμανικη εργατικη ταξη. Αν αυτο θα γινει απο την επιθεση του αρπαγα δυτικογερμανικου καπιταλισμου η απο την εξαθλιωση της μεσα στην τελικη κριση του κρατικου καπιταλισμου.

Η επανενωση εκφραζε την πραγματικη διαθεση της ανατολικογερμανικης εργατικης ταξης για αλλαγη, για να γλυτωσουν απο τον εφιαλτη της κρισης του κρατικου καπιταλισμου, οπως και την επιθυμια της να ενωθεί με τον δυτικογερμανικο λαο. Απο αυτη την αποψη, οι αριστεροι δεν ειχαν κανενα λογο να αρνηθουν αυτο το δικαιωμα στους ανατολικογερμανους εργατες.

Το γκρεμισμα του τειχους του Βερολινου, και η επανενωση πταν μια νικη της ανατολικογερμανικης εργατικης ταξης εναντια στους καταπι

εστες της, την κρατικοκαπιταλιστικη γραφειοκρατια και το κομμουνιστικο κομμα. Μια νικη για την οποια οι επαναστατες δεν μπορει παρα να χαιρονται, παρολο που τους καρπους της αυτη την στιγμη προσπαθουν να τους οικειοποιηθουν οι δυτικογερμανοι καπιταλιστες.

Στην Αν. Γερμανια - οπως και σε ολη την Αν. Ευρωπη - η καταρρευση των σταλινικων καθεστων συνοδευτηκε απο αυταπατες για την ελευθερη αγορα, ακομα και μεσα στα κομματα και τις οργανωσεις της αριστερας.

Σημερα στην Αν. Γερμανια οι αυταπατες εχουν αρχισει κιολας να σπαζουν. Η αγορα καταφερε να προσθεσει 30,000 ανεργους την βδομαδα. Οι εργατες αρχιζουν να συνειδητοποιουν οτι μπορουν και πρεπει να αντισταθουν. Για πρωτη οι φορα οι ιδεες του επαναστατικου Μαρξισμου αρχιζουν να βρισκουν ενα προσφορο εδαφος για να αναπτυχθουν.

Οι συντροφοι της επαναστατικης ομαδας "Σοσιαλιστης Εργατης" της Δυτικης Γερμανιας, απο τους οποιους πηραμε τα περισσοτερα στοιχεια για αυτο το αρθρο, δωσαν πολυ σωστα την πραγματικη σημασια της ενοποιησης για την εργατικη ταξη: "οσο γρηγοροτερα ενωθουμε, τόσο πιο γρηγορα θα μπορεσουμε να διαλυσουμε τις αυταπατες για τον Δυτικο καπιταλισμο, και να αρχισουμε να στριμωχνουμε στην γωνια τον Κολ και τους δυτικογερμανους τραπεζιτες".

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Το φθινοπώρο μπηκε πολύ ζεστό φετος στην Ελλάδα. Η κυβέρνηση της Νεας Δημοκρατίας, μερικούς μονομηνες μετά την εκλογή της βρέθηκε μπροστά σε ένα από τα μεγαλύτερα απεργιακά κινήματα που γνώρισε η Ελλάδα μετά την μεταπολίτευση. Ένα απεργιακό κίνημα που ξέσπασε μετά την καταθεση από την κυβέρνηση νομοσχεδίου για τα ασφαλιστικά ταμεία και τις συντάξεις.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ

Άμεσως μετά που σχημάτισε κυβέρνηση, η Ν.Δ. μείωσε την ΑΤΑ, σε μια στιγμή μάλιστα που ο πληθωρισμός τινάζονταν στα ύψη, και προχώρησε σε μαζικές απολύσεις των εκτακτων του δημοσίου και των εργαζομένων στις προβληματικές. Η καταθεση του ασφαλιστικού νομοσχεδίου, που προβλεπε αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, μείωση των συντάξεων και αύξηση της συνεισφοράς των εργαζομένων, ήταν το αποκορυφωμα αυτής της σειράς επιθέσεων εναντίον στην εργατική τάξη.

Στην Ελλάδα υπάρχουν πολλά ασφαλιστικά ταμεία και μερικοί κλάδοι όπως η Κοινή Ωφέλεια είχαν πολύ καλύτερους ορους ασφαλισής και συντάξεις από το ΙΚΑ. Με το νομοσχεδίο αυτό η κυβέρνηση προσπάθησε να πετύχει μια γενική μείωση των συντάξεων και των ορων ασφαλισής στο επίπεδο του ΙΚΑ που ήταν περιπου το χαμηλότερο.

Η Κυβέρνηση προσπάθησε έτσι να βαλει τους εργαζομένους να πληρυσουν την κρίση των ασφαλιστικών ταμείων. Μια κρίση που οφειλονταν στις επιλογές του Ελληνικού καπιταλισμού. Ένα πρόβλημα που εμφανίστηκε τις δεκαετίες του 70 και 80 γενικότερα στην Ευρώπη, και οφειλετε στις απολύσεις και την εμφάνιση μεγάλης ανεργίας αυτή την περίοδο. Αυτά είχαν σαν αποτέλεσμα την μείωση των εισφορων στα ταμεία και την ταυτόχρονη αύξηση των εξόδων τους.

Στην Ελλάδα το πρόβλημα έγινε πιο έντονο πρώτα, γιατί οι κυβερνήσεις για να απαλυνουν το κοινωνικό κόστος από τις απολύσεις παραχώρησαν κίνητρα για εθελοντική εξόδο από τις δουλειές. Αυτό επιβαρυνε περισσότερο τα ταμεία αυξανοντας τον αριθμό των συνταξιούχων.

Δεύτερο, το '86, την εποχή που με την εμφάνιση των ελλείματων τα ταμεία άρχισαν να δανειζονται από τις τραπεζές, απελευθερώθηκαν τα

δανειστικά επιτόκια, που πριν κρατιονταν χαμηλά με νόμο για χάρη των βιομηχανών. Έτσι τα ελλείματα έγιναν πολύ μεγαλύτερα. Από τα 960 δις που είναι τα ελλείματα τα 560 είναι τοκοχρεωλυσια.

Δεν ήταν όμως μόνο οικονομικοί οι λόγοι για τους οποίους η κυβέρνηση της Ν.Δ. προχώρησε σε αυτή την αγρία επίθεση. Ήθελε να προχωρήσει και σε ένα πολύ πιο σημαντικό ξεκαθάρισμα των λογαριασμών της με την εργατική τάξη, να ξεκαθαρίσει κατά ποσόν μπορεί, μια κυβέρνηση, που ήταν ήδη πολύ στριμωγμένη, να διαχειριστεί αξιοπιστα τον ελληνικό καπιταλισμό και μάλιστα να πάρει και τέτοια αντιλαϊκά μέτρα όπως το νομοσχεδίο.

Οι προσανατολισμοί του ελληνικού καπιταλισμού εν όψει του 92 και της "ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης", τα ανοίγματα του προς την νέα αγορά των Ανατολικών Χώρων, και η διατήρηση των παλιών αγορών μέσα στον οξυμένο τα τελευταία χρόνια παγκόσμιο ανταγωνισμό, δεν μπορούσαν να αφήσουν ανοιχτό ένα τέτοιο ζήτημα.

Για αυτό από την αρχή το έπαιξε πολύ σκληρά βαζοντας το ζήτημα ή περνα το νομοσχεδίο ή παραιτούμαι. Έτσι αυτό που διακυβεβονταν δεν ήταν μόνο το πρόγραμμα λιτότητας της Ν.Δ. αλλά και η ίδια η κυβερνήση της.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οι εργαζόμενοι δεν ήταν διατεθειμένοι να δώσουν άλλη πίστωση χρόνου στη κυβέρνηση, και εμφανίζεται ένα μεγάλο απεργιακό κίνημα. Τη προηγούμενη περίοδο κάποια κομμάτια της εργατικής τάξης πιστευαν ότι μπορούσαν, ή ακόμη και καταφέρναν, να αντιμετωπίσουν αποσπασματικά ή κλαδικά τις επιθέσεις της κυβέρνησης. Το νομοσχεδίο για τα ασφαλιστικά και τις συντάξεις βαρούσε τόσο αγρία και τόσο συνολικά που δεν άφηνε τέτοια περιθώρια σε κανένα.

Η αγανάκτηση εναντίον σ' αυτή τη γενικευμένη επίθεση της Ν.Δ. δεν έμενε μόνο στην προβολή των επιμέρους θεμάτων για το ασφαλιστικό αλλά πολύ συχνά γενικευονταν με το σύνθημα "Κατω η Νέα Δημοκρατία". Αυτή η διαθεση για συνολική συγκρούση με την κυβέρνηση - που φάνερωνε ελπίδες ακόμα και ανατροπής της κάτω από το βάρος των απεργιών - ήταν αρκετά πλατιά αν

κρίνει κανείς από την συμπεριφορά που έβρισκαν οι απεργιοί.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία βρέθηκε στριμωγμένη και από την κυβέρνηση και από την βάση. Η συσσωρευμένη αγανάκτηση των εργαζομένων και οι δυναμικές αντιδράσεις τους δεν άφηναν πολλά περιθώρια για μανουβρές.

Εξάλλου το ίδιο το νομοσχεδίο της δημιουργούσε προβλήματα γιατί μια από τις προνοιές του ήταν ότι τα ασφαλιστικά θα έμεναν έξω από τις συλλογικές συμβάσεις και θα καθοριζονταν από τον νόμο. Αυτό αφαιρούσε ένα σημαντικό άξονα από τα χέρια της. Η ΟΤΟΕ (συντεχνία των τραπεζιτικών υπαλλήλων) για παράδειγμα μερικές φορές είχε καταφέρει να ξεπουλήσει αγώνες και αιτήματα αυξησών, κερδίζοντας κάποια επιμέρους ωφέληματα, όπως αύξηση της εισφοράς της εργοδοσίας στο ασφαλιστικό. Σε μερικές τραπεζές μάλιστα, οι εργαζόμενοι είχαν καταφέρει να μην δίνουν καθόλου εισφορά στο ταμείο και να πληρώνεται εξ ολοκλήρου από την εργοδοσία. Έτσι η γραφειοκρατία ενώ στη πραγματικότητα ξεπούλουσε είχε τη δυνατότητα να κερδίζει κάποια επιμέρους πράγματα που ξεγέλουσαν κάπως τους εργαζομένους.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Αυτά όλα οδήγησαν στο μεγάλο απεργιακό κίνημα του περασμένου Σεπτεμβρίου για το οποίο τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έδωσαν στη νοτιο Κύπρο ελάχιστες αναφορές εκαναν.

Η Κοινή Ωφέλεια, ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΟΣΕ, ΕΛΤΑ, Τραπεζές, κατεβαίνει σε γενική απεργία για δυο με τρεις βδομάδες (αναλογα τον κλάδο). Στις προβληματικές, μεγάλες επιχειρήσεις με πολλούς εργαζομένους που η κυβέρνηση προσπάθει να τις κλείσει και να τις ιδιωτικοποιήσει, γίνονται καταλήψεις οι οποίες με το προχώρημα των απεργιών δυναμώνουν και εξαπλώνονται.

Οι απεργίες ήταν από την αρχή πολύ δυναμικές και με μεγάλο ποσοστό συμμετοχής. Η κυβέρνηση προσπάθησε να ανακοψει αυτή την ορμή με δικαστικές αποφάσεις, καταστολή με τα ΜΑΤ και άλλα παρομοία. Οι εργαζόμενοι όμως αγνοούσαν τις απειλές και οι "παρνομοές" απεργίες όχι μόνο δεν σταμάτησαν αλλά δυναμώσαν, ενώ η παρουσία των ΜΑΤ έγινε αφορμή για δυναμικές αναμετρήσεις με τους απεργίους.

Το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό όμως αυτού του απεργιακού κινήματος ήταν η εμφάνιση για πρώτη φορά, μετά από χρόνια κατακερματισμού, ενότητας μέσα στο εργατικό κίνημα. Ενότητα και από τα πάνω κατά κάποιο τρόπο αλλά πολύ περισσότερο από τα κάτω, μέσα στους ίδιους τους εργαζομένους, ιδιαίτερα την τελευταία

βδομάδα των απεργιών.

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα που δείχνουν αυτή την ενότητα. Θα προσπαθήσουμε να μεταφέρουμε μερικά από αυτά όσο ζωντανά μας τα είπαν οι συντροφοί της ΟΣΕ που τα έζησαν:

* Στη Ιονική Λαϊκή τραπεζα στο Πειραιά προσπαθήσε η διεύθυνση να χρησιμοποιήσει απεργόσπαστες για να δουλέψουν το on line. Η απεργιακή φρουρά των τραπεζουπαλλήλων που προσπαθήσε να τους εμποδίσει συγκρούεται με τα ΜΑΤ. Εκείνη τη στιγμή περνα από το χώρο πορεία 1,000 εργατών μεταλλού του Περαματος η οποία οργανώθηκε για άλλο λόγο και πήγαινε αλλού. Σταματούν, ενισχύουν τους τραπεζουπαλλήλους και αναγκάζουν τα ΜΑΤ να υποχωρήσουν. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί η αντίληψη που υπήρχε σε άλλους κλάδους εργαζομένων, και ιδιαίτερα τέτοιους κλάδους σαν τους εργατες μεταλλού, για τους τραπεζουπαλλήλους, ήταν ότι αυτοί ήταν οι προνομιοχόι βολεμένοι

* Τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι από την πόλη της Πατρας, όπου υπήρχαν και οι καταλήψεις των Προβληματικών. Στην καταλήψη της Πειραικής Πατραϊκής το σωματείο των εργαζομένων λειτουργούσε ραδιοσταθμό με το όνομα "Αλληλεγγύη". Στη Τραπεζα της Ελλάδος προσπαθήσαν να βγάλουν λεφτά έξω χρησιμοποιοντας την αστυνομία για να σπασουν την απεργιακή φρουρά. Ο ραδιοσταθμός της καταλήψης της Πειραικής - Πατραϊκής καλέσε τότε σούς εργαζομένους της Π.-Π. βρισκονταν έξω από το εργοστάσιο να απεισουν στη περιφρουρήση της Τραπεζας της Ελλάδος. Σε λίγο φτανουν δεκάδες απεργιοί από την Εθνική που είναι λίγο πιο κάτω, απεργιοί του ΟΣΕ (σιδηροδρομοί) που ο σταθμός είναι λίγο παρα πέρα, και πολλοί εργατες από την Πειραική Πατραϊκή. Η προσπάθεια της κυβέρνησης αποτύχε

* Η Πατρα παλι, κοβεται στα δυο με κοινές αλυσίδες από εργατες της Πειραικής Πατραϊκής και των σιδηροδρομικών

* Η Πυρκαλι που βρίσκεται σε καταλήψη όπως και οι άλλες προβληματικές, οργανώνει πορεία μέσα στους δρόμους που περνα από κει που κανουν απεργία οι Τραπεζές και οι σιδηροδρομικοί.

Εκτος από την ενότητα στη βάση των εργαζομένων το απεργιακό αυτό κίνημα χαρακτηρίστηκε και από την δυναμική του. Μαζικές και δυναμικές απεργιακές φρουρές υπήρχαν σε ολη σχεδόν την διαρκεία του αγώνα. Στη Τραπεζα της Ελλάδος στη Αθήνα που την πρώτη βδομάδα υπήρχαν μικρές απεργιακές φρουρές η διεύθυνση προσπαθήσε να βγάλει έξω λεφτά. Στο καλέσμα της ΟΤΟΕ για απεργιακή φρουρά μαζευονται εκατοντάδες απεργιοί που συγκρούονται με τα ΜΑΤ.

Η δυναμική αυτού του κινήματος σε ορισμένες περιπτώσεις έφτασε στο σημείο η βάση να ξεπεράσει την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η απεργιακή φρουρά των σιδηροδρομικών καθημερινά ακινητοποιούσε τα τρένα. Όταν το σωματείο έδωσε εντολή να μην σταματήσουν το τρένο, οι απεργιοί τραβήχτηκαν στην ακμή για να περάσει. Μόλις όμως αυτό έφτασε εσπρωξαν τους γραφειοκράτες, μπήκαν μπροστά και το σταμάτησαν.

Ιδια δυναμική χαρακτηρίζει και τις διαδηλώσεις που είχαν μεγάλη συμμετοχή, μαχητικότητα και ενθουσιασμό.

ΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Την ίδια ώρα που υπήρχε αυτή η ενότητα και μαχητικότητα στη βάση των εργαζομένων η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αναζητούσε τρόπους για να υποχωρήσει. Προετοιμαζαν το κλίμα από πριν, προβαλλοντας το επιχείρημα "οτι προλαβουμε πριν ψηφιστεί το νομοσχέδιο", δείχνοντας έτσι και στην κυβέρνηση ποια ήταν τα όρια της απεργίας. Με την ψηφίση του εκλείσαν τις απεργίες.

Η γραφειοκρατία δικαιολογήθηκε για το κλείσιμο της απεργίας προβαλλοντας το επιχείρημα οτι "ο κόσμος είχε κουραστεί και δεν τραβούσε άλλο". Οχι μόνο δεν υπήρξε τέτοια "κουραση" αλλά ο κόσμος "τραβούσε" πολύ περισσότερο. Αποδείξη για αυτό είναι οι εργατοτεχνίτες των ΟΤΑ (Όργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης) που τότε ακριβώς αποφασίζουν την συμμετοχή τους στη απεργία. Τα σκουπίδια στους δρόμους και οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ στις χωματερές έδειχναν τελείως διαφορετική εικόνα από την "κουραση".

Ακόμα οι "κουρασμένοι" άνθρακωρυχοί της Πτολεμαίδας, όταν τους έστειλαν τα ΦΑΠ για επιστράτευση, τα παρέδωσαν στο σωματείο και δεν πήγαν δουλειά.

Ο πραγματικός λόγος της υποχώρησης της γραφειοκρατίας βρίσκεται αλλού. Η συνέχιση της απεργίας μετά την ψηφίση του νομοσχεδίου θα απαιτούσε διαφορετική οργάνωση, μεθοδευση και στόχους του αγώνα που η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν ήταν διατεθειμένη να στηρίξει.

Σημαινε πρώτα από όλα την διευρύνση των αιτημάτων για να μπορέσει να αγκαλιάσει και άλλα τμήματα εργαζομένων, - ΑΤΑ, Προβληματικές, εκτακτοί. Σημαινε μια μεγαλύτερη και καλύτερη οργάνωση της περιφρούρησης για να αντιμετωπιστεί η περίπτωση των απεργόσπαστικών μετρών. Κυρία όμως τέτοια γενίκευση όμως θα σήμαινε οξύνση της πολιτικής αναμέτρησης με την κυβέρνηση, που μπορεί να κατέληγε και στην ανατροπή της. Σίγουρα κάτι τέτοιο οι γραφειοκρά-

τες δεν το ήθελαν με κανένα τρόπο.

ΠΥΡΡΕΙΑ ΝΙΚΗ

Οι υποχωρήσεις της γραφειοκρατίας επέτρεψαν στην κυβέρνηση να κερδίσει την μάχη του νομοσχεδίου. Είναι όμως μια πυρρεια νίκη, και πολιτικά και οικονομικά. Οχι μόνο γιατί δεν κατορθωσε να περάσει το νομοσχέδιο όπως αρχικά ήθελε (παρα τις υποχωρήσεις όμως, ο νομος για τα ασφαλιστικά συνεχίζει να περιέχει σκληρά κτυπήματα στις εργατικές κατακτήσεις), αλλά και γιατί το οικονομικό κόστος της απεργίας ήταν τεραστιο. Οι τραπεζίτες αναγκάστηκαν να δηλώνουν οτι δεν αντέχουν τέτοιες αναμετρήσεις.

Η δυνατότητα της Ν.Δ. να διαχειριστεί τον Ελληνικό καπιταλισμό, και να λύσει τα προβλήματα του με χοντρή επίθεση και αγρία καταστολή σε βάρος της εργατικής τάξης, μπήκε κάτω από ερωτηματικά.

Ποσο σοβαρά είναι αυτά τα ερωτηματικά φάνηκε λίγες μόνο μέρες μετά που τελείωσαν οι απεργίες όταν κάποια κομμάτια της εργατικής τάξης συνεχίζαν να αντιστεκονται. Στην Ολυμπική Κετερικ τα ΜΑΤ άνοιξαν κεφάλια για να μπορέσουν να διαλύσουν συγκεντρωση των εργαζομένων. Εκεί όμως που φάνηκαν πιο έντονα τα προβλήματα των αστών ήταν στην Πατρα. Για αυτές τις φανταστικές κινητοποιήσεις θα αντιγράψουμε ένα κομμάτι από την περιγραφή της "Εργατικής Αλληλεγγύης":

"Στις 2 Οχτωβρη οι εργατες της Π.-Π. εκλείσαν την εθνική οδό Πατρών - Πυργου και τις σιδηροδρομικές γραμμές μπροστά στο εργοστάσιο.

Ωρα 8.30 π.μ.: Η σειρήνα καλεί τους εργατες στη πυλή του εργοστασιου, όπου μεταφέρονται μανιέρες που τα στομια τους κατευθύνονται προς την αστυνομία. Πολλοι απεργοί ετοιμαζονται αυθόρμητα για συγκρούση αν επιτεθούν τα ΜΑΤ και κουβαλούν λούτσους και στυλιάρια. Ένας συνδικαλιστής ζητά από τις γυναίκες να πάνε πίσω. Παιρνει την απάντηση του από μια ηλικιωμένη εργατρια που κουνά ένα παλουκι: "Τι είναι αυτά που λες; Για ποιο λόγο είμαστε εδώ;"

Το "ραδιο Αλληλεγγύη" μεταδίδει: "Ο λαός της Πατρας καλείται στο εργοστάσιο. Τα ΜΑΤ απειλούν τους εργατες"

Αρχίζουν να φτάνουν κατά κύματα εργαζομενοι απ' ολη τη Πατρα. Έρχονται τσιγγανοί από την διπλανή κατασκήνωση. 250 εργατες, της επίσης κατελημμένης χαρτοβιομηχανίας Λαδοπουλου, φτάνουν με τα πανω τους φωναζοντας "Εργατες ενωμενοι ποτε νικημενοι". Οι εργατες στου

"Κρητικού" απεργούν και έρχονται σε συμπαρασταση. Συνεργεία και μηχανουργεία κλείνουν και οι εργαζομενοι ενώνονται με το πλήθος. Πωλητρίες κοσμηματοπωλείου βρίσκονται στην ίδια αλυσίδα με εργατες από τα σφαγεία της Πατρας. Καθηγητες και μαθητες, νοσοκομοί του ΕΚΑΒ [κέντρο πρώτων βοηθειών] και γιατροί από το νοσοκομείο του Αγ. Ανδρεα που φέρνουν φάρμακα. Εργατες του Δημου, Οικοδομοί, τεχνίτες της ΔΕΗ. Τοπικό κλιμακίο της ΟΤΟΕ δηλώνει οτι αν δεν απομακρυνθούν άμεσα τα ΜΑΤ, θα κηρύξει τοπική απεργία στους τραπεζοπαλληλους.

Ωρα 10.15 π.μ.: Οι αλυσίδες κανουν βήματα προς την κατεύθυνση των ΜΑΤ που μοιάζουν να τα έχουν χαμένα μπροστά σε μια απεργιακή φρουρά... 10,000 εργατων.

Το "Ραδιο Αλληλεγγύη" μεταδίδει: "Σας ευχαριστούμε που στείλατε την αστυνομία. Δυναμώσατε έτσι την ενότητα μας"

Ωρα 11.45 π.μ.: Η αστυνομία έχει μπει στα πουλμαν και έχει αποχωρήσει. Στις 12.30 μ.μ. οι εργατες ελευθερώνουν το δρόμο και τις σιδηροδρομικές γραμμές.

Το "Ραδιο Αλληλεγγύη" ανακοινώνει: "Σήμερα οι εργατες και οι εργατριες της Πατρας νίκησαν"

Την Πέμπτη 4 Οχτωβρη μια από τις μεγαλύτερες πορείες στη Πατρα με περίπου 15,000 κόσμο διαδηλώσε την συμπαρασταση της στους εργατες της Π.-Π. στα πλαίσια της απεργίας που κηρύξε το Εργατικό Κέντρο Πατρας."

Ακόμα, στις δημοτικές εκλογές που ακολουθήσαν τις απεργίες, η Ν.Δ. μπορεί να καταφέρει να εκλεξει δημάρχους στη Αθήνα και Θεσσαλονίκη αλλά γενικά τα ποσοστά της μειώθηκαν. Μείωση που στους εργατικούς δήμους ξεπέρασε το 10%. Μπορεί τα κομμάτια της αντιπολίτευσης που ξεπουλήσαν λίγες μέρες νωρίτερα τις απεργίες να προσπάθησαν να μην δώσει πολιτικός χαρακτήρας σε αυτές τις εκλογές, αλλά οι εργαζομενοι δεν εκάσαν τη χάρη στην Ν.Δ. Ήταν τόσο έντονος ο ταξικός προσανατολισμός της φήφου των εργαζομένων που αναγκάσε την φιλοκυβερνητική "Καθημερινή", κάτω από τον τίτλο, "Ενίσχυμενη η Κυβερνηση" να ομολογεί:

"Ωστόσο θα πρέπει να επισημανθεί οτι η Νέα Δημοκρατία παρουσίασε σημαντική πτώση στους δήμους περί την Αθήνα την Θεσσαλονίκη και τον Πειραιά, όπου οι ψηφο-

φοροί ανήκουν στα χαμηλότερα οικονομικά στρώματα του πληθυσμού και το γεγονός αυτο αποδίδεται στις επιπτώσεις από την κυβερνητική οικονομική πολιτική. Ακριβώς αυτή η εκτίμηση οδηγεί στο συμπέρασμα οτι για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, οι εκλογές αυτές είχαν και μια διάσταση κοινωνικού διαχωρισμού σε τάξεις και το μνημότυπο αυτο οφείλει να το λάβει υπ' όψη της η κυβέρνηση." (Καθημερινή 16/10)

Αυτο ήταν και το μεγάλο μνημότυπο του απεργιακού κινήματος που συγκλονίσε την Ελλάδα τον περασμένο Σεπτέμβρη. Οτι...

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Όσοι βιαστήκαν να κανουν μνημότυπο στην εργατική τάξη οτι πεθανε, οτι έχασε τον κεντρικό της ρολό στην παραγωγή και επαψε να είναι το επαναστατικό υποκείμενο, θα πρέπει να κλείνουν τα μάτια μπροστά σε τέτοια κινήματα. Το απεργιακό κίνημα στην Ελλάδα έδειξε οτι η εργατική τάξη μπορεί για κάποιες, ακόμη και μεγάλες, περιόδους να δίνει την εντύπωση της παθητικότητας και της ανεχτικότητας αλλά όταν φτάσει η ώρα που κινείται, μπορεί να κινείται αποφασιστικά. Μπορεί να βρίσκει τους τρόπους να χιτίζει την ενότητα της ακόμη και κοντρα στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να ξεπερνά πολλές δυσκολίες που σε "ομαλές" περιόδους φαίνεται σαν κάτι αδύνατο να γίνει.

Ταυτόχρονα όμως οι απεργίες έδειξαν για άλλη μια φορά οτι οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες δεν είναι οι εκφράστες των συμφεροντων της εργατικής τάξης αλλά ο μεσαζών ανάμεσα στην εργατική τάξη και τα αφεντικά. Έδειξε για άλλη μια φορά την αναγκαιότητα για τους αγωνιστες που δρουν μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα να είναι ετοιμοί να υποστηρίξουν την γραφειοκρατία όταν και για όσο αυτη υποστηρίζει τα συμφεροντα τους αλλά να προετοιμαζονται την ίδια στιγμή να την αντιμετωπίσουν όταν αυτη θα στραφεί εναντίον τους.

Έδειξαν όμως πάνω από όλα την απουσία της επαναστατικής οργάνωσης, και την ανάγκη χιτισίματος της. Έδειξε έτσι την μεγάλη σημασία της σταθερής και μονίμης παρεμβασής των επαναστατών μέσα στο κίνημα, ξεκινοντας από τα μικρά και καθημερινά και προχωροντας στα μεγαλύτερα για το χιτισίμο της οργάνωσης της πρωτοπορίας μέσα στους χώρους δουλειάς.

ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕΝΟΙ

Απο το '88 τα αφεντικά θέτουν το πρόβλημα της εισαγωγής Ξένων εργατών για να καλυψουν κάποιες αναγκές, που φαίνεται να υπάρχουν σε μια σειρά κλάδους της οικονομίας. Δείχνουν μάλιστα προτίμηση στους Ευρωπαίους εργατές (κυρίως από Ανατολική Ευρώπη) και όχι Αφρικανούς, Αραβες ή Ινδούς. Μια προτίμηση στο υψηλό επίπεδο ειδίκευσης των Ευρωπαίων εργατών αλλά και ένας κρυμμένος ρατσισμός.

Η επιμονή των συντεχνιών να μην επιτραπεί "εισαγωγή" Ξένων εργατών οδήγησε στην παράνομη είσοδο και απασχόληση τους σε φάρμες, στα χωράφια, στις οικοδομές, στις πιο σκληρές δυσκολες και βρωμικές δουλειές. Αποτέλεσμα, να βρίσκονται κάτω από πολύ χειρότερες συνθήκες απασχόλησης από τους εργοδότες, και κάθε τόσο να αντιμετωπίζουν και την κρατική καταστολή.

Ο καυγάς όμως συνεχίζεται για το αν θα πρέπει να έρθουν και άλλοι, ποιοι και ποσοί, αν θα πρέπει να δώσουν αδειες εργασίας σε αλλοδαπούς φοιτητές, ή αν πρέπει να φύγουν και αυτοί που έχουν έρθει.

εργάτες εναντία σε εργάτες

Τα επιχειρήματα των συντεχνιών εναντία στην είσοδο Ξένων εργατών είναι ότι οι Ξένοι εργάτες θα ρίξουν τα μεροκάματα, θα δημιουργήσουν κοινωνικά προβλήματα, ότι οι ανάγκες δεν είναι στην πραγματικότητα τόσο μεγάλες, και ότι μπορούν να καλυφθούν από το ντόπιο εργατικό δυναμικό (πχ γυναίκες, συνταξιούχους) το οποίο μπορούν να προσελκύσουν με καταλλήλα κίνητρα.

Μάλιστα με περίσση αγωνιστικότητα απειλούν με παναπεργίες και εργατικούς αγώνες εναντία στην εισαγωγή Ξένων εργατών. Έχουν κάνει κίολας μια απεργία στον Λυκό το Μαν του 90 ζητώντας και πετυχαίνοντας την απόλυση δυο Ξένων εργατών που εργαζόνταν εκεί. Σε αντίθεση με τις συμβάσεις που εκλείσαν χωρίς αυξήσεις σ' όλους σχεδόν τους κλάδους της οικονομίας χωρίς να ρίξουν τουφεκία ή να χρησιμοποιήσουν οποιαδήποτε απειλή.

Είδαμε στην πράξη που οδήγα η πολιτική τους εναντία στην εισαγωγή Ξένων εργατών. Εργάτες να στρέφονται εναντία σε άλλους εργάτες, να τους στερουν τη δουλειά και το ψωμί γιατί είναι "Ξένοι".

Συνεπείς σ' αυτή την πολιτική τους οι συντεχνίες ανεχονται και τα διάφορα πογκρόμ που γίνονται εναν-

τία στους Ξένους εργατές που είναι ήδη στη Κύπρο και εργαζόνται. Η αστυνομία αμολιέται σε θεαματικά κυνήγια, ριχνοντας μέχρι και πυροβολισμούς, για να βρει και να συλλάβει "παράνομους Ξένους εργατές". Αφού τους κρατήσει μερικές μέρες στη φυλακή, τους στέλλει απ' εκεί που ήρθαν. Δηλαδή στη μίζερια και την ανεργία της πατρίδας τους από την οποία προσπαθούν να ξεφύγουν αφήνοντας στη χώρα τους το σπίτι και τις οικογένειες τους ζητώντας δουλειά σε Ξένες χώρες, για ένα κομμάτι ψωμί.

Τελευταία αυτά πήραν τέτοιες διαστάσεις που υποχρέωσαν ακόμα και το "Εμπρός", το οποίο υποστηρίζει τον Διγκλή και τον Ζιαρτιδη που πρωτοστάτησαν στην πολιτική της "προστασίας" της ντόπιας εργατικής τάξης από τους Ξένους, να γράφει ότι "αυτοί οι άνθρωποι που διώκονται σήμερα, είναι θύματα τραγικών καταστάσεων που επικρατούν στις πατρίδες τους." ("Εμπρός" 30/9/90)

ιδεολογική επίθεση

Σίγουρα μέσα στις οικονομικές συνθήκες (ιδιαίτερα πριν την κρίση στον Κόλπο), ανοόδου και πλήρης απασχόλησης οι εργοδότες έχουν παραπάνω λόγους εκτός από τις πραγματικές ανάγκες στην παραγωγή να θέλουν να φέρουν Ξένους εργατές. Με την εισαγωγή Ξένων εργατών μπορούν να έχουν ένα εφεδρικό στρατό φοβισμένης, πειθαρχημένης και ελεγχόμενης εργασίας, για να μπορούν να ριχνούν τα μεροκάματα και να απειλούν τους εργατές με απολύσεις ώστε να τους κρατούν ψυχούς και πειθαρχημένους. Είναι πραγματικά ένα γέρο ατού, ένας μοχλός πίεσης στα χέρια των αφεντικών, οι Ξένοι εργάτες, και αυτό είναι ένας βασικός λόγος που επιμένουν στην εισαγωγή Ξένων εργατών.

Αυτά μοιάζουν να δικαιώνουν τη αντίθεση των συντεχνιών στην εισαγωγή Ξένων εργατών. Και πραγματικά αν βλέπουμε το πρόβλημα μόνο από την στενή σκοπιά των τοπικών και προσωρινών συμφερόντων της κυπριακής εργατικής τάξης, τότε μοιάζει να έχουν δίκαιο οι συντεχνίες.

Αν όμως αντιμετωπίσουμε το θέμα από την σκοπιά των μακροχρονίων, γενικών και ιστορικών συμφερόντων της παγκόσμιας εργατικής τάξης, τότε η θέση των συντεχνιών είναι τελείως λαθεμένη. Είναι μια πολιτική που καλλιεργεί μέσα στην εργατική τάξη όχι τον διεθνισμό αλλά τον εθνικισμό και τον ρατσισμό.

Που αντί να δυναμώνει την ταξική ενότητα και αλληλεγγύη των εργατών, ανεξαρτήτα από εθνικότητα και προέλευση, καλλιεργεί την διασπαση (ντόπιοι - Ξένοι) και την εχθρότητα ανάμεσα στους εργατές. Που καλλιεργεί μέσα στους εργατές την καταστροφική για το κίνημα αντίληψη ότι εμείς οι εργατές και τα αφεντικά μας έχουμε κάποια κοινά συμφέροντα, που μας κάνουν να βρίσκομαστε στο ίδιο στρατόπεδο. Ότι είμαστε από την μια εμείς και η εθνική οικονομία μας, και από την άλλη οι "Ξένοι" με τους οποίους βρίσκομαστε σε "πόλεμο".

Τα αφεντικά πραγματικά βρίσκονται σε "πόλεμο" και ανταγωνισμό με τα Ξένα αφεντικά γιατί έχουν πολλά να μοιραστούν. Εμείς όμως οι εργαζόμενοι τα μόνα που έχουμε να "μοιραστούμε" με τους Ξένους εργατές είναι τα ίδια που έχουν να "μοιραστούν" οι εργαζόμενοι με τους ανεργούς, οι εργατές της μιας επιχειρήσεως με τους εργατές της ανταγωνιστικής επιχειρήσεως, οι καλοπληρωμένοι άνδρες με τις χαμηλά αμειβομένες γυναίκες κλπ. Από τη μια μας χωρίζει και εμάς σαν εργαζομένους ο ανταγωνισμός της καπιταλιστικής κοινωνίας στην οποία ζούμε, αλλά από την άλλη μας ενώνουν τα ταξικά μας συμφέροντα. Και εμάς αυτό πρέπει να μας ενδιαφέρει. Δεν πρέπει να θυσιάσουμε τίποτα από αυτό για χάρη των προσκαιρών και ευκαιριακών συμφερόντων κάποιου κομματιού της εργατικής τάξης, αλλιώς θα είμαστε ομορτυνιστές.

υποκρισία

Εξάλλου γιατί να ξεχάσουμε ότι από το 74 χιλιάδες Κύπριοι εργατές σπρωγμένοι από την ανεργία και την φτώχεια που ακολούθησε τον πόλεμο πήγαν στο εξωτερικό για δουλειά (Αραβικές χώρες, Ανατολική Ευρώπη κλπ). Πώς θα μας φαινόταν αν μας αντιμετωπίζαν τότε με τον ίδιο τρόπο και τα ίδια επιχειρήματα που χρησιμοποιούν σήμερα οι συντεχνίες μας εναντία στους Ξένους εργατές;

Οι Ξένοι εργατές δεν έρχονται στην Κύπρο για πλάκα ή αναψυχή. Έρχονται γιατί τους αναγκάζει η φτώχεια, η μίζερια και η ανεργία που υπάρχει στην χώρα τους. Λοιπόν, θα αρνηθούμε δουλειά και ψωμί σ' αυτούς τους εργαζομένους;

Το δικαίωμα στην ελεύθερη διακίνηση των εργατών...

"Και το ερώτημα που μπαίνει είναι, κατά ποσο πραγματικά υπάρχει ελλείψη εργατικών χεριών, σε πιο βαθμό και πως μπορεί να λυθεί..."

Η απάντηση... βρίσκετε απλά και καθαρά μέσα στους ορούς εργοδοτήσεως των 'Ξένων' εργατών.

Τέτοιοι οροί είναι: Όλοι οι 'Ξένοι' εργατές να ανήκουν σε συντεχνία, να παίρνουν τα ίδια ακριβώς οφέληματα που έχουν οι εργατές της συγκεκριμένης βιομηχανίας και να έχουν... ακόμα και το δικαίωμα αποχτήσεως υπηκοότητας. Μόνο αυτοί οι οροί... θα αναγκάσουν τους επιχειρηματίες να εργοδοτήσουν οσούς πραγματικά χρειάζονται, μια και δεν θα έχουν δυνατότητες εκμεταλλεύσεως πιο φτηνών εργατικών χεριών" (εφημερίδα "Σοσιαλιστική Εκφραση" αρ. 195, Ιουλ-Αυγ. 90)

Όχι, δεν βρίσκεται εκεί που νομίζει η "Σοσιαλιστική Εκφραση" η απάντηση. Το δικαίωμα στην ελεύθερη διακίνηση των εργατών είναι ένα βασικό δημοκρατικό δικαίωμα που οι σοσιαλιστές πρέπει να αναγνωρίζουν στους Ξένους εργατές χωρίς ορούς ή προϋποθέσεις. Οποιαδήποτε θέση του είδους "ναι να έρθουν, αλλά κάτω από ορούς που θα ορίσουν οι συντεχνίες", όσο καλοπροαίρετη αν φαίνεται, όσο και αν οι οροί αυτοί είναι τα ίδια δικαιώματα των Ξένων με τους ντόπιους, ισοδυναμεί τουλάχιστον με νερόμα της υποστηρίξεως μας στο δικαίωμα τους να έρθουν και να εργαστούν εδώ.

Το εργατικό κίνημα πρέπει, και μπορεί, να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των Ξένων εργατών που ήδη εργαζόνται εδώ, να παλέψει για ίσα δικαιώματα σε όλους ανεξαιρέτα τους τομείς με τους ντόπιους εργαζομένους. Πρέπει να παλέψει ακόμα για να τους προστατέψει από τις απειλές, και από τον "επαναπατρισμό" τους όταν αυτοί γίνουν σιμενι λεμονοκούπα για τα αφεντικά, με τον ίδιο τρόπο που έχει υποχρέωση να παλέψει για να υποστηρίξει κάθε αδίκημένο κομμάτι της εργατικής τάξης.

Όμως αυτή η υποστηρίξη δεν πρέπει με κανένα τρόπο να συνδεθεί με το "πρόβλημα" του ερχομού τους εδώ, ή της εργοδοτήσεως τους, σαν δήθεν λύση του. Όλοι ξέρουν ότι οι οροί εργοδοτήσεως, τα δικαιώματα κλπ διαφέρουν, και μάλιστα πολύ, μέσα στους ίδιους τους κυπριούς εργαζομένους. Υπάρχουν τμήματα που δεν είναι καν συνδικαλισμένα, που δεν παίρνουν για παράδειγμα τιμαριθμική αναπροσαρμογή. Υπάρχουν κομμάτια εργαζομένων στα οποία δεν τηρείται η σύμβαση που υπάρχει για τον κλάδο τους. Ακόμα και στο δημοσιο υπάρχουν οι εκτακτοί, οι συμβασιούχοι κλπ. Υπάρχουν όλων των ειδών οι ανισότητες, και θα συνεχίσουν να υπάρχουν, με την μια μορφή ή την άλλη, όσο η κοινωνία μας θα είναι καπιταλιστική. Η πορεία της ταξικής πάλης δεν μπορεί παρα να προκαλεί αλλαγές σε αυτές τις ανισότητες, μέχρι την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Το να λέμε λοιπόν ότι θα "προστατεύουμε" από την χρησιμοποίηση

των Ξένων εργατών από τους μαστρούς σαν φτηνό εργατικό δυναμικό όταν αυτοί αποκτήσουν ίσα δικαιώματα με τους υπολοίπους εργάτες, σημαίνει στην καλύτερη περίπτωση ότι δεν θα γίνουμε πιστευτοί ούτε καν από τους ε/κ εργαζομένους, δεν θα μας παρουν στα σοβαρά. Στην χειρότερη, καποι-οι θα γυρίσουν εναντίον μας το επι-χειρημα. Θα πουν ότι ναι, βεβαία να παλεύουμε για ίσα δικαιώματα, αλλά μέχρι να κατακτηθούν αυτά τα ίσα δικαιώματα, έχουμε κάθε δικίο να ζητάμε περιορισμούς στην εργοδο-τηση τους, διωξιμο αυτών που είναι ηδη εδώ, ελεγχω του κρατους ή των συντεχνιών πανω στο ποιοι και ποσοι ερχονται, κλπ, κλπ.

Τι πρέπει να κάνουμε, πως θα "προστατευουμε"; Δεν υπάρχει ειδική λύση για αυτο το πρόβλημα, όπως δεν υπάρχει τελική λύση μέσα στον καπιταλισμο για τoσα άλλα προβλήματα που βαζει ο καπιταλι-σμος. Υπάρχουν όμως τρόποι να το αντιμετωπισουμε. Πως παλέψω και παλεύω για παραδειγμα το εργατικό κίνημα για ισμοισθία και ίση μετα-χείρηση των εργαζομένων γυναικών, για τις οποίες χρησιμοποιήθηκαν παρομοία επιχειρηματα σαν αυτά εναντίον στους Ξένους εργάτες όταν εμπαιναν μαζίκα στην παραγωγή; Όχι βεβαία απεργώντας για να απολυθούν οι γυναίκες που δεν απασχολούνται με ίσους ορους. Ούτε φερώντας τις γυναίκες που πάνε να εργοδοτηθούν με ανίσους ορους αντιμετώπες με πικέτ. Προπαντως μη συνδεοντας το ζήτημα της εργοδοτησης τους με τους απολυτα ίσους ορους με τους ανδρες, ωστε ο εργοδοτης να μην έχει τίποτα να ωφεληθεί αν εργοδοτεί γυναίκες. Αν γίνονταν κατι τέτοιο, οι γυναί-κες θα ήταν ίσως ακόμα στα σπίτια τους.

η "εθνική οικονομία"

Τα αφεντικά έχουν τους λόγους τους να θέλουν την εισαγωγή Ξένων εργατών. Αλλά και η γραφειοκρατία των συντεχνιών έχει τους λόγους της να δρα εναντίον στους Ξένους εργα-τες. Η γραφειοκρατία είναι ένας προ-νομιοχως μεσαζών ανάμεσα στην κυπριακή εργατική τάξη και τα αφεν-τικά. Δεν έχει κανένα κίνητρο να σκεφτεί με βάση τα γενικά και μακ-ροπρόθεσμα συμφέροντα της διεθνούς εργατικής τάξης. Οι γραφειοκράτες έχουν αντιθετα κάθε λογο να προτι-μούν να φανούν ότι υποστηρίζουν τα στενά τοπικά συμφέροντα της κυπριακής εργατικής τάξης.

Κατι τέτοιο στηρίζει ιδεολογικά την θέση της γραφειοκρατίας για

την ταύτιση των συμφερόντων της ερ-γατικής τάξης με τις τύχες της "εθνικής οικονομίας" που αποτελεί το επίκεντρο της πολιτικής τους. Οι επιχειρήσεις, μας λένε, ανήκουν στους εργοδοτες, μα και οι δουλειες σε αυτές τις επιχειρήσεις "ανήκουν" στους Κυπριους εργαζομένους. Να γιατί θέλουμε να πηγαίνει καλά η εθνική οικονομία. Και να γιατί θα προστατευσουμε το αποκλειστικό μας δικαίωμα σε αυτές τις δουλειες, και δεν θα αφήσουμε τους αστους, τον "κοινωνικό συνεταίρο" της εργατικής τάξης, να κάνει ζαβολιές σε αυτον τον συνεταίρισμο.

Και φυσικά, υπάρχει ο φόβος ότι για να ενσωματωθούν οι Ξένοι ερ-γάτες στις κυπριακές συντεχνίες, θα χρειαστούν προσπάθειες και θα αν-τιμετωπίσουν δυσκολίες που δεν είναι διατεθειμένοι να αναλάβουν.

Αλλά δεν είναι μόνο τα γενικά συμφέροντα της εργατικής τάξης που κινδυνεύουν. Οτι "κερδίζει" τωρα από την απαγόρευση εισοδου σε Ξέ-νους εργάτες, κινδυνεύει να χάσει ακόμα και κοινοχρονα. Κάθε δυνα-μωμα της ιδεολογίας της "εθνικής οικονομίας" μέσα στους εργαζομένους σημαίνει και την μεγαλύτερη αδυνα-μία τους να αντισταθούν στην επι-θεση του κεφαλαίου, που πάντα συνο-δεύεται από εκκλήσεις για προστασία αυτής της "εθνικής οικονομίας".

Η αντίληψη ότι το πρόβλημα δεν είναι ο καπιταλισμος, αλλά οι Ξένοι εργάτες που "τρώνε τις δουλειες μας", είναι αυτο που δυναμωσε όλες τις φασιστικές οργανώσεις στην Ευρωπη. Όταν, η απάντηση της ερ-γατικής τάξης στην κρίση και την ανεργία είναι να φύγουν οι Ξένοι εργάτες, τότε όταν διωχθεί και ο τελευταίος Ξένος εργάτης, αλλά η ανεργία συνεχισει να μεγαλώνει, η εργατική τάξη θα βρεθεί αποπλισμενη και ιδεολογικά ανικανη να την αν-τιμετώπισει.

Σαν επαναστατες που βαζουμε μπροστα μας την προοπτική της ανα-τροπής του συστηματος της εκμετα-λευσης, των πολέμων και των κιν-δυνών της πυρηνικής καταστροφής, και την αντικατάσταση του από την διεθνή εργατική εξουσία έχουμε λοιπον πολυ καλους λόγους να λέμε ναι στους Ξένους εργάτες χωρις ορους και προϋποθεσεις: Να προβαλ-λουμε έτσι μέσα στην εργατική τάξη τον ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και την ταξική ενο-τήτα και αλληλεγγυη της παγκοσμίας εργατική τάξης εναντίον στα αφεντικά και τους εκμεταλευτες μας, βαζοντας στην πρώτη γραμμη τα ιστορικά συμ-φέροντα της παγκοσμίας εργατικής τάξης.

Στρατεύση των γυναικών Ισοτητα στην καταπίεση

Το περιοδικό ήταν ηδη στο τυπογραφείο όταν ο υπ. Αμυνας Αλωναυτης ανακίνησε την πρόθεση της κυβέρνησης να προχωρήσει σε υποχρεωτική στρατεύση των γυναικών από το 1991. Γι' αυτο και το μικρο αυτο ση-μείωμα καταλήγει στο εξωφύλλο.

"Το θέμα της υποχρεωτικής στρατεύσης των γυναικών, με το τροπο που ανακινείται και τα διλληματα που τίθενται ενώπιον του λαου..." εγραφε η "Χαρουγη" της 11 Νοεμβρη, δημιουργει "κλίμα και ψυχολογία πολεμικής επίλυσης του Κυπριακου..."

Ακριβως έτσι είναι. Αλλά για αυτη την εξέλιξη, όπως για πολλές άλλες, τον δρομο στην κυβέρνηση τον ανοίξαν κυριως οι επιτυχίες του σωβινιστικού κινήματος, ιδιαιτερα οι "Πορείες Επιστροφής" των γυναι-κών, τις οποίες δυστυχως το ΑΚΕΛ και άλλοι αριστεροι υποστηρίξαν ή εδείξαν "κατανόηση".

Πολλές γυναίκες πήγαν στις πορείες όχι από σωβινισμο, αλλά επειδη τις είδαν σαν μια ευκαιρία να ξεφύγουν από την παθητικότητα, αδρανεία και εξομικκοποίηση στην οποια καταδικάζει ολη την εργατική τάξη, και ιδιαιτερα τις γυναίκες, η αστική κοινωνία. Ήταν η απουσία μιας επα-ναστατικής πολιτικής που αφος τον δρομο ανοιχτο στον σωβινισμο να εκμεταλλευτεί την μαχητικότητα και την διαθέση αντιδρασης πολλών γυναικών στην καταπίεση.

Το τιμημα ήταν η αύξηση αυτής της καταπίεσης, όχι μόνο άμεσα οικο-νομικά, με την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών και της "εκτακτης εισφοράς για την άμυνα". Είναι πολυ γνωστο το ποσο δυναμωσε μέσα από τις "Πορείες Επιστροφής" ένα από τα κυρία ιδεολογικά στηρίγματα της γυναικείας καταπίεσης, η Εκκλήσια. Η στρατεύση των γυναικών, η τελικά περασει, θα είναι το πιστοτεγασμα αυτής της πορείας.

Η διαθέση για αντίδραση φαίνεται ότι υπάρχει, ιδιαιτερα μέσα στις νέες κοπέλλες, αλλά και τους νεους που απειλούνται με αύξηση της θητείας αν δεν στρατευθούν οι γυναίκες. Το ΑΚΕΛ αντιδρα στην στρα-τεύση των γυναικών, συνδεοντας μάλιστα την αντίδραση με το Κυπριακο. Όμως επιχειρηματα εναντίον στη στρατεύση όπως ότι αυτη θα είναι κατι "καταστροφικό για τη δομη της κυπριακής κοινωνίας, για τα ηθη και τις παραδοσεις του λαου μας, για αυτη τουτη την υποσταση της κυπριακής οικογενείας", (βλεπε την ίδια "Χαρουγη") είναι αντιδραστικά και ανω-φελα. Τετοια γλυψιματα προς την "παραδοση" και την "κυπριακή οικογε-νεία" δεν θα τραβήξουν αλλά θα απομακρυνουν τα καλύτερα και πιο μαχη-τικά στοιχεία της νεολαίας από τον αγώνα εναντίον στην στρατεύση. Από την άλλη, σε εκείνους που παρουσιάζουν τη στρατεύση σαν βήμα προς την γυναικεία απελευθέρωση και την εξίσωση των φύλων, πρέπει να απαντη-σουμε ότι η στρατεύση μόνο ίσοτητα στην καταπίεση μπορεί να δώσει.

Μια πολιτική που θα βοηθήσει την αντίδραση της νεολαίας και των εργαζομένων στις απειλές υποχρεωτικής στρατεύσης των γυναικών και/ή αύξησης της θητείας των ανδρών, πρέπει να επεκταθεί στα άλλα πολιτικά ζητήματα. Στην επαναπροσέγγιση, αλλά και στην καταγγελία της επιθε-τικότητας της αρχουσας τάξης μας απεναντί στους τουρκοκυπριους, αντι-να "αναγνωρίζει και αντιλαμβάνεται την ανάγκη της αμυντικής θωρακίσης της Κύπρου" (ανακοίνωση της ΕΔΟΝ για την στρατεύση). Πρέπει να συν-δέσει την εξάραση του μιλιταρισμου με την κυβερνητική αυταρχικότητα απεναντί στους εργαζομένους και την νεολαία, (φέτος για παραδειγμα η κυβέρνηση έχει προχωρήσει στην εφαρμογή της ποινής της δια παντος αποβολής από τα σχολεία). Να συνδέσει τέλος τα προβλήματα της γυναι-κείας καταπίεσης με τα υπολοιπα προβλήματα και την επιθεση εναντίον στις κατακτήσεις της ελληνοκυπριακής εργατικής τάξης.

Η αντίδραση μας στην στρατεύση των γυναικών πρέπει να είναι άμεση. Στη στρατεύση των γυναικών, πρέπει να πουμε ΟΧΙ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.

-
- * "ΕΝΔΟΤΙΚΟΣ" ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΣΜΟΣ
 - * Η ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ
 - * ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ
 - * Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ
ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΝΙΚΗ ΣΤΟ ΙΡΑΚ
αν ο πόλεμος μετατραπεί σε ολικό
ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
ΟΗΕ: το φύλλο συκής
ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΙΝ: ΟΥΤΕ ΧΙΤΛΕΡ - ΟΥΤΕ ΝΑΣΣΕΡ
ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΚΟΛΠΟ
 - * Η ΑΙΤΗΣΗ ΕΝΤΑΞΗΣ ΣΤΗΝ ΕΟΚ
ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΟΙ ΑΣΤΟΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ
ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
 - * "ΔΕΝ ΘΕΧΝΩ" - "UNUTMA"
1964: Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΘΥΛΑΚΑ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΚΟΚΚΙΝΩΝ
 - * ΑΚΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
 - * ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
ΜΕΤΑ ΤΗ ΚΑΤΕΛΑΦΙΣΗ ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ, ΜΕΝΕΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ
ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ
 - * ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ
 - * ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕΝΟΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ